TM

Inspirate de
cel mai îndrăzneţ serial TV
al anilor '90!

DOSARELE X

Serie creată de
Chris Carter

DUHURILE

Adevărul e dincolo de noi...
dar şi dincoace

CHARLES GRANT

„Scrise și mototoli trei pagini, pînă cînd fu mulțumit de rezultat. Apoi căută un loc unde să pună foaia de hîrtie cu mesajul, în așa fel încît să nu fie luată de vînt și plimbată prin tot cartierul.

Pînă la urmă, se hotărî s-o împăturească în două și s-o fixeze în spațiul dintre ușă și toc.

Apoi se răsuci pe călcîie, scuturîndu-și mîinile de praf, și văzu umbra care stătea pe verandă.

— Da' tu cine dracu' mai ești? se răsti el.

— N-are importanță, răspunse umbra.

Barelli văzu lama abia cînd fu prea tîrziu și nu-i mai rămase decît să deschidă gura și să încerce să țipe."

Titlurile seriei

Dosarele X

Duhurile

Vîrtejul

Punctul zero

Ruinele

Ghidul oficial al Dosarelor X

DOSARELE X ™

DUHURILE

CHARLES GRANT

Pe baza personajelor create
de Chris Carter

RAO International Publishing Company

RAO International Publishing Company S.A.
P.O. Box 2-124 Bucureşti, ROMÂNIA

CHARLES GRANT
The X - Files
Goblins

Traducere din limba engleză
ILEANA VALERIA ŢÂROI
VIRGINIA NANU

Ediţia I

Tiparul executat de
ELSNERDRUCK
Berlin, Germania

Septembrie 1996

ISBN 973-576-110-6

Pentru Chris Carter, fără discuție.

Din simplul motiv că această carte efectiv n-ar fi fost scrisă dacă n-ar fi existat filmul lui minunat și incitant, iar mie nu mi-ar mai fi rămas decît să lucrez în serile de vineri.

MULȚUMIRI

Nesfîrșită gratitudine, din motive care probabil că v-ar sufoca de plictiseală, pentru următorii:

John Silbersack, editor și păstrător al biciului editorial, pentru remarcabila răbdare manifestată sub presiune și pentru felul cum m-a ajutat să nu mi-o pierd pe a mea;

Howard Morhaim, cel mai operativ și cel mai al naibii de bun agent din întregul Occident;

Conspirația din Jersey, al cărei sprijin entuziast m-a ajutat să rămîn întreg la minte și a cărei asistență neprețuită m-a împiedicat să comit prea multe greșeli — faptul că pînă la urmă tot le-am comis nu e din vina membrilor săi;

Domnișoara Carolee Nisbet, de la Oficiul pentru Relații cu Publicul, Fort Dix, New Jersey, care a fost de fiecare dată amabilă și îndatoritoare, mai cu seamă atunci cînd amintirea sumbră a instrucției elementare amenința să împiedice desfășurarea unei discuții inteligente — dacă nu recunoașteți în totalitate unitatea așa cum este descrisă în carte, e bine să știți că schimbările au fost efectuate din motive strict narative și nicidecum din cauză că aș fi fost indus în eroare de domnișoara Nisbet;

În fine, ultimul, dar nu cel din urmă, Ashley McConnell, care m-a sunat într-o seară, mi-a ordonat să mă uit la film, mi-a furnizat informații esențiale și nu m-a atenționat cu clasica formulă „Ai văzut? Ți-am spus eu." Deocamdată.

UNU

În seara aceea, cîrciuma era plină de fantome.

Grady Pierce le simțea, dar nu-i păsa cine știe ce de chestia asta, atîta vreme cît barmanul nu se oprea din turnat în pahar.

Erau fantomele din zilele de demult, cînd recruții țanțoși sau speriați, majoritatea în serviciu militar obligatoriu, erau duși aproape zilnic cu autobuzul la baza de la Fort Dix pentru antrenament și frecați de instructori militari cu chipuri dure și ochi aspri, pentru care verbul „a vorbi" era echivalent cu a zbiera. Speriații se transformau în îngroziți, iar țanțoșii își pierdeau curînd aerul mulțumit de sine pe care îl afișaseră la început — era evident, chiar din clipa în care fuseseră tunși fără milă, că ceea ce avea să urmeze nu era nici pe departe un film tehnicolor și pe ecran lat, cu John Wayne în rolul principal.

Aici era de-adevăratelea.

Asta era armată, nu glumă.

Și aveau o șansă a dracului de mare să ajungă într-un loc unde să și moară.

Grady ar fi trebuit să știe toate astea; doar antrenase el însuși o grămadă dintre ei.

Numai că asta se-ntîmplase în zilele de demult.

Acum era acum și, în fond, ce mama naibii — dacă duhurile băieților care nu se mai întorseseră niciodată acasă voiau să stea în spatele lui și să-i ceară să-i mai

învețe o dată, dar de data asta ca lumea de tot, ei bine, să stea, ce dracu', n-aveau decît, îl durea în cot de toate duhurile.

În zilele astea, băutura era principala lui ocupație și se pricepea bine la așa ceva.

Stătea pe scaunul de la bar, chircindu-și umerii osoși și încleștîndu-și mîinile a rugăciune înainte de a ridica paharul. Părul aproape cărunt, tuns perie, încununa un chip făcut numai din unghiuri ascuțite și umbre întunecate; era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de salopetă, pătați și largi în talie, și cu un veston de campanie mult prea larg, cu un umăr sfîșiat, iar în picioare avea niște cizme scîlciate și atît de uzate, încît simțea toate pietricelele de pe drum prin pingelele subțiate.

De la locul său, aflat chiar la capătul tejghelei, putea să vadă duzina de mese din lemn de culoare închisă, cu tăbliile zgîriate, cele șase separeuri înșirate de-a lungul peretelui, precum și pe cei aproximativ douăzeci de clienți concentrați asupra băuturilor comandate. De obicei locul ăsta aducea cu un balamuc din cauza glasurilor care răcneau lucruri nu întotdeauna plăcute despre jucătorii de la Giants sau Phillies, ori despre guvern. Tonomatul din colț urla și el cît putea, la televizorul agățat în perete se transmitea nu se știe ce meci, iar sub el, pe verdele mesei de biliard deasupra căreia spînzura un singur bec, bilele se ciocneau vesel. Uneori, mai răsăreau și cîte un stol de fetițe, nu neapărat în căutare de lucru.

Nici asta nu e rău, își zise el, cu un fel de rînjet pe buze; în ziua de azi cele mai multe fetițe erau cam trecute și cam nasoale.

Și totuși, seara asta arăta mizerabil.

Plouase toată ziua, iar cînd se-ntunecase ploaia se transformase într-o ceață groasă. Temperatura aerului crescuse și ea, împingînd fuioare de ceață nestatornică pe alei și rigole.

Aprilie mai avea un pic și devenea mai, dar de arătat arăta a noiembrie.

Își privi iute ceasul — trecuseră doar cîteva minute de miezul nopții — și se frecă la ochi cu degetele osoase. Era cazul s-o ia din loc cît mai era în stare să găsească drumul.

Întinse mîna după paharul pe jumătate umplut cu whisky, în care plutea un cub de gheață. Se încruntă și-și trase mîna înapoi. Ar fi putut să jure că numai cu o clipă în urmă paharul fusese plin ochi.

Drace, sînt mai făcut decît credeam.

Repetă mișcarea.

— Ești sigur că asta vrei?

Aaron Noel, care era dotat cu mai mulți mușchi decît ar fi avut dreptul un om ca să mai poată fi în stare să se și miște, își aruncă pe umăr un șervet de șters paharele și se rezemă de raftul aflat în fața oglinzii afumate. Tricoul alb și strîmt avea mînecile tăiate ca să facă loc bicepșilor. Era un bărbat tînăr care dădea însă impresia că trăise prea mult.

— Nu că mă plîng, Grady, da', nu te supăra, eu nu te mai duc acasă și-n seara asta.

— Ce, ești pe post de bătrîna mea acu'? rînji Grady.

— Nț. Da' e vreme nasoală, corect? Și de cîte ori e nasol afară, pe tine te-apucă plînsu', bei prea mult, te ia apa și p-ormă io tre' să te car în gaura aia împuțită de-i zici casă. Clătină din cap. Nu încape discuție. Nu în seara asta. Am o întîlnire cînd termin aici.

Grady aruncă o privire spre fereastra aflată lîngă ieșire. Dincolo de lumina lămpii cu neon, putea să vadă ceața, strada întunecoasă, vitrinele pustii de pe celălalt trotuar.

— Ce facem? zise barmanul, făcînd un semn cu capul spre paharul de pe tejghea.

Grady își îndreptă spinarea, se trase de lobul urechii și își ciupi obrajii. Era o șmecherie veche care-l ajuta să-și dea seama dacă era suficient de anesteziat de alcool încît să ajungă totuși acasă și să adoarmă, dar fără să se mai lupte cu visurile alea afurisite. Nu era, dar nu era nici atît de beat încît să se pună cu un tip care ar fi putut să-i rupă spinarea aproape fără efort.

Dacă era să spună lucrurilor pe nume, atunci adevărul era că prezența lui Noel îi făcea bine. Nu o dată în ultimii cincisprezece ani el fusese cel care îl împiedicase pe Grady să sară la bătaie în situații în care ar fi putut ajunge foarte ușor și el una din propriile lui fantome. Habar

n-avea ce-l făcea pe Noel să se sinchisească de el; pur și simplu așa se-ntîmplase.

Privi atent paharul pe care-l avea în față, se strîmbă din cauza acidității care îi ardea stomacul și spuse resemnat:

— S-o ia naiba.

Aaron era de acord.

Grady se lăsă să alunece de pe scaun și se prinse cu mîna stîngă de tejghea, așteptînd să-și recapete echilibrul. Apoi, cînd avu impresia că putea să umble fără să arate ca un vapor prins într-un uragan, îl salută militărește pe barman și lăsă o bancnotă lîngă pahar.

— Ne mai vedem noi.

— Cum vrei, răspunse barmanul. Da' du-te dracului și culcă-te.

Grady își vîrî mîna în buzunar de unde scoase o șapcă pe care și-o trînti pe cap, apoi se îndreptă spre ușă.

Aruncă o privire peste umăr ca să vadă ce se mai întîmplă și observă că Aaron vorbea deja cu un alt client.

— Noapte bună, domnilor, zise el ca să-l audă toată lumea și ieși, rîzînd de felul în care unii din cei pe care-i lăsase în urmă își ridicaseră brusc capetele, cu ochii căscați, de parcă atunci s-ar fi trezit pe neașteptate din somn.

Imediat ce ușa se închise în urma lui, rîsul i se transformă într-un acces de tuse care-l obligă să se sprijine de peretele de cărămidă.

— Isuse, murmură el cînd se liniști, ștergîndu-și buzele cu dosul palmei. Lasă-te de băutură, lasă-te de țigări, bătrîn bășinos ce ești, înainte să dea dracului de tine careva într-o rigolă nenorocită.

Se opri la marginea trotuarului, traversă și o luă înapoi pe stradă, ținîndu-se aproape de magazinele închise, de prăvăliile goale cu vitrine acoperite cu foi de placaj; în timp ce mergea așa, hotărî că se săturase definitiv de tîrgul ăsta. Cum guvernul tăia mereu din banii alocați pentru Fort Dix, oamenii își făceau bagajele și plecau și nu venea nimeni să le ia locul.

La dracu', dacă tot voia să bea pînă cînd avea să crape, măcar s-o facă undeva unde să fie şi frumos, în Florida, de exemplu, unde cel puţin e cald aproape tot anul.

Sughiţă, scuipă pe trotuar şi rîgîi tare.

Da' era tot atît de adevărat că lua aceeaşi hotărîre în fiecare noapte şi pînă acum nu plecase nicăieri.

Afurisită armată.

Prea bătrîn, amice, nu mai avem nevoie de tine. Ia-ţi pensia şi şterge-o, boşorog prăpădit.

Rîgîi iar, scuipă şi se gîndi cît se poate de serios să se întoarcă la cîrciuma lui Barney pentru un pahar de adio. Asta avea să-i şocheze, fără nici o îndoială.

Se opri însă brusc, supărat pe sine, şi privi pe furiş strada. Asfaltul era o oglindă neagră, lumina răspîndită de felinare răsucindu-se şi tremurînd în băltoacele de pe drum. Nimic, doar birouri şi prăvălii mici, precum şi un semafor care clipea galben undeva, departe.

Privi în urmă.

Strada era pustie.

Doar şomoioagele de ceaţă se vînzoleau de colo-colo.

Te sperii singur, băiete; las-o baltă.

Îşi răsuci umerii, îşi îndreptă spinarea şi traversă strada. Încă două cvartale, stînga, dreapta, şi avea să ajungă la blocul cu apartamente ca vai de ele unde îşi pierduse cea mai mare parte a anilor scurşi de la lăsarea la vatră.

Putea să găsească locul ăsta blestemat şi legat la ochi.

Aruncă din nou o privire în urmă, zicîndu-şi că-l urmăreşte careva de la bar.

Ajunse la capătul cvartalului şi se răsuci în loc.

Ei, fir-ar a dracului, era cineva acolo, în întuneric. Nu era neapărat zgomotul paşilor, cît o prezenţă. O senzaţie. Certitudinea că nu era singur. Cunoştea foarte bine senzaţia; acolo în junglă, mai mai că-l scosese din minţi certitudinea că ăia erau cocoţaţi în copaci, la pîndă, cu degetul pe trăgaci.

— Hei! strigă el, bucuros că-şi aude glasul, dar dorind totuşi să nu fi avut un asemenea ecou.

Nimic.

Ba da, era ceva.

Dă-l în mă-sa, își zise, întorcîndu-se și dînd dezgustat din mînă; n-am nevoie de o supărare în plus.

Dacă era un alt bețiv, nu-i păsa; dacă era vreun puști dornic de un furtișag rapid, nu-i păsa nici de asta, pentru că n-avea nimic care să merite să fie furat.

La capătul cvartalului nu se mai putu abține; trebuia să se uite.

Nimic.

Absolut nimic.

O pală neașteptată de vînt îi lipi ceața de chip, obligîndu-l să-și îngusteze ochii, și-atunci văzu ceva mișcîndu-se în gura unei alei strîmte, la vreo zece metri în urmă.

— Hei, ce dracu'!

Nu-i răspunse nimeni.

Și chestia asta îl enervă cumplit.

Era și așa destul de rău că armata îl călărise cît putuse și că nu putuse să se rupă de locul acela blestemat și de toate fantomele alea, dar asta nu însemna că avea să-l lase pe vreun neisprăvit să se amestece.

Își scoase mîinile din buzunare și porni hotărît înapoi, respirînd adînc, încet, dînd voie furiei dinăuntrul său să crească treptat, în loc să explodeze imediat.

— Hei, tu de colo, pui de cățea ce ești!

Nu-i răspunse nimeni.

Nu observă nici o mișcare.

Cînd ajunse în dreptul aleii, era gata pregătit de bătaie și se opri, înfigîndu-și picioarele ușor depărtate în asfalt; pumnii i se odihneau pe șolduri.

— Nu vrei să te faci încoa', amice?

Un oftat; poate o pală de vînt, poate nu.

Tot ce văzu erau niște ziduri identice de cărămidă, o pereche de cutii de gunoi deformate de bușiturile încasate și niște bucăți de hîrtie ruptă, măturate ușor de vîntul care se ridicase din nou.

Ar fi zis, deși nu era sigur, că aleea era de fapt o fundătură, ceea ce ar fi însemnat că dobitocul ăla n-avea unde să se mai ducă, atîta vreme cît el nu se mișca din loc. Întrebarea era pînă unde să împingă afacerea asta? Cît de beat era în realitate?

Făcu un pas înainte și auzi răsuflarea celuilalt.

Adîncă, măsurată; cineva încerca din răsputeri să nu fie auzit.

Chestia n-avea nici un sens. Dacă tipul se ascunsese acolo, Grady ar fi trebuit să-l audă mișcîndu-se. Obligatoriu. Pe pămînt era prea mult gunoi, prea multă apă. Propriul său pas răsunase ca o împușcătură.

Iar răsuflarea ăluia se auzea foarte aproape.

— N-am timp de-așa ceva, mormăi el, răsucindu-se pe călcîie.

Și văzu brațul răsărind din peretele de cărămidă din dreapta.

Brațul și mîna încleștată pe lamă.

Își dădu seama foarte bine ce lamă era; numai Dumnezeu știa de cîte ori o folosise chiar el, Grady.

Mai știa și cît era de ascuțită.

Aproape că nici nu-i simți șfichiuitura pe beregată.

Și aproape că reuși să ajungă înapoi, pe stradă, înainte ca genunchii să-l lase și să se prăbușească lîngă zid, privind fix brațul, mîna și baioneta; și asta în timp ce aluneca la pămînt, cu picioarele întinse în față.

— Fantomă blestemată, șopti el.

— Nu tocmai, răspunse cineva. Nu tocmai, bătrîne.

Abia atunci simți Grady focul care-i ardea gîtul, căldura care i se prelingea pe piept, gunoiul de sub el și ceața care i se așeza pe față.

Abia atunci văzu chipul a ceea ce-l ucisese.

DOI

Aerul după-amiezii era călduț și plăcut, cerul de un albastru profund și fără nori. Zgomotele traficului obișnuit din zilele de joi erau înăbușite de copacii ce-și arborau frunzele proaspete, cu toate că cireșii nu se împodobiseră cu toată garderoba lor de flori. Cei cîțiva turiști care vizitau Jefferson Memorial erau mai ales oameni în vîrstă, cu aparatele de fotografiat atîrnate de gît sau cu camerele video în mînă, care se mișcau încet, fără grabă. O mînă de amatori de jogging alergau pe marginea de la Tidal Basin; două vaporașe cu zbaturi alunecau pe apă. Păreau angajate într-o cursă stîngace și nu tocmai cinstită.

Ăsta era motivul pentru care Fox Mulder venea aici și nu în altă parte atunci cînd avea nevoie să se gîndească. Putea să se așeze liniștit pe trepte, fără să fie obligat să asculte explicațiile ucigător de plictisitoare ale ghizilor care trăncăneau ca niște roboți, nici rîsetele și nechezatul grupurilor de elevi, nici altceva din circul pe care reușeau să-l atragă în jurul lor Bătrînul Abe și Washington Monument.

Sacoul costumului albastru-închis stătea, frumos împăturit, pe treapta de marmură. Nodul cravatei era slăbit, iar gulerul cămășii desfăcut. Arăta mai tînăr decît vîrsta pe care o avea, ridurile nu-i brăzdau încă obrazul, părul castaniu flutura rebel în briza ușoară care încrețea suprafața apei. Presupunea că cei care se oboseau să

privească în direcția lui își închipuiau că aveau în fața lor vreun profesor de universitate.

Treabă care nu-l deranja defel.

Aproape că-și terminase sandvișul și sifonul din paharul de plastic cînd văzu un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum maro închis, venind pe lîngă marginea apei și privindu-i atent pe cei pe lîngă care trecea, ca și cum s-ar fi așteptat să descopere o figură cunoscută. Mulder privi iute în jur, dar n-avea cum să încerce să se ascundă în spatele clădirii sau printre copaci fără să fie văzut.

— Hei! strigă celălalt în clipa în care îl observă și îi făcu semn cu mîna.

Mulder zîmbi politicos, dar nu se ridică.

Nu de asta avea nevoie într-o zi atît de frumoasă. Ci de sandvișul și de sifonul lui — deși ar fi preferat totuși o sticlă de bere rece, într-un separeu de pe „Ripley's," în Alexandria — și poate și de bruneta de colo, care se învîrtea încet pe patinele cu rotile în ritmul muzicii pe care o auzea în căștile walkmanului agățat la brîu. După părerea lui, păstrarea echilibrului semăna mult cu patinajul pe gheață; părea să se bazeze pe același principiu. Nu că s-ar fi priceput, pentru că, la vremea lui, petrecuse mai mult timp așezat pe noadă decît luptîndu-se să atingă viteze astronomice.

Patinatoarea își schimbă brusc direcția și abia atunci își dădu seama cît de bronzată era pielea fetei și cît de strîns pe trup îi veneau șortul roșu de satin și tricoul de bumbac.

Apoi o umbră îl împiedică s-o mai vadă.

Era roșcovanul.

— Mulder, zise tipul, oprindu-se cu două trepte mai jos și rînjind ca un idiot, unde dracu' ai fost?

— Aici, Hank.

Agentul Special Hank Webber privi peste creștetul lui Mulder la silueta luminată de soare a lui Thomas Jefferson care se ridica, înaltă, la picioarele monumentului. O încruntătură nedumerită apăru și dispăru cu iuțeala fulgerului.

— N-am văzut niciodată locul ăsta, pricepi? zise el, clătinînd din cap și scărpinîndu-se prin coama de păr roșu întunecat. Ce anume te face să vii tocmai aici?

— E drăguț. E liniște, răspunse Mulder, apoi își coborî puțin glasul. Nu e la birou.

— Prin urmare, ai auzit noutatea? întrebă Webber, fără să priceapă apropoul.

Mulder se mulțumi să-l privească.

— Ah, exclamă bărbatul mai tînăr, zîmbind timid. Iartă-mă. Firește că n-aveai cum să auzi. Doar erai aici.

— Hank, capacitatea ta de deducție mi-a dat întotdeauna fiori.

Zîmbi cînd celălalt începu să bolborosească ceva incoerent, și-i spuse printr-un gest că fusese doar o glumă proastă. Hank era un om bun, dar erau momente în care pentru Mulder el avea structura și inteligența unui stîlp.

— Ce să aud?

— Helevito.

— Ce-i cu el? întrebă Mulder, ridicîndu-se încet și uitînd de sandviș.

— Au pus mîna pe el.

Nu știa dacă să rîdă, să se înveselească, să-l șocheze pe puști cu un dans al victoriei, sau să reacționeze în stilul Biroului, adică să clatine doar din cap, ca și cum finalul vînătorii unui răpitor care durase trei luni nu fusese niciodată pus la îndoială, mai ales din clipa în care copilul răpit fusese recuperat cu bine. Pînă la urmă, se hotărî să-și vadă mai departe de prînz.

— Mda, continuă Webber, vîrîndu-și un deget în cureaua pantalonilor. Nu-s nici două ore de atunci. Ai zis-o tu bine, Mulder. Ai noștri au înconjurat locuința lui văru-său, în Biloxi, și tipu' a apărut și el acolo azi dimineață, de unul singur. Și-a petrecut cea mai mare parte din noapte într-unul din barcazurile alea noi și a făcut praf jumate din răscumpărare. Mare parte din ce i-a mai rămas a intrat în poșeta unei blonde.

Webber clătină din cap, izbucnind în rîs.

— Am auzit că primul lucru pe care l-a spus a fost: „Știam că ar fi trebuit să joc treizeci și șase, roșu.“

Dădu din cap.

Mulder mușcă încă o dată din sandviș, mai bău o înghițitură de sifon și așteptă urmarea.

— Și ce mai zici?

Webber își miji ochii ca să vadă mai bine monumentul.

Un grup de călugărițe trecu pe lîngă ei, sporovăind cu vioiciune și zîmbindu-le pe rînd celor doi bărbați.

Patinatoarea plecă fără să arunce nici măcar o privire furișă în direcția lor.

Webber pufni pe nas și-și răsuci fără rost cravata.

— Și ce mai zici?

— Hank, după cum vezi, îmi iau prînzul. Mă bucur de aerul proaspăt, de lumina soarelui... și mai ales mă bucur de pacea și liniștea aduse de faptul că, pentru cîteva clipe, nu sînt la birou. N-aș putea afirma că înțeleg ce vrei să-mi spui.

Bărbatul mai tînăr păru încurcat.

— Păi, dacă n-ai fi fost tu, n-ar fi pus niciodată mîna pe el, nu? Adică, nimeni altcineva nu și-a dat seama că tipul avea o problemă cu jocurile de noroc, este? Nimeni altcineva n-a știut de vărul ăla al lui.

Webber își desfăcu larg brațele.

— Nu-ți pare bine?

— Nu mai pot de bucurie, răspunse Mulder sec.

Dar își regretă imediat vorbele, cînd expresia de pe chipul lui Webber se schimbă într-o dezamăgire tinerească. Știa foarte bine că, în mintea puștiului, fiecare lovitură era justă; fiecare arestare — o ocazie pentru a sărbători; fiecare derbedeu, mare sau mic, adus după gratii — un motiv să dansezi. Ceea ce nu-și închipuise era că, între prima și a patra, a cincea, a suta mia lovitură, veselia era întotdeauna prezentă. Întotdeauna. Împreună cu sentimentul că, în cele din urmă, încă unul din băieții răi pierduse partida.

Numai că agenții buni, cei mai buni, nu uitau niciodată că la capătul veseliei se afla altcineva care-și aștepta rîndul.

Nu se sfîrșea niciodată.

Pur și simplu nu se sfîrșea niciodată.

Acest simplu fapt îl transforma uneori pe un agent bun într-un cinic care făcea greșeli. Uneori chiar îl ucidea.

Și Mulder nu dorea să i se întîmple așa ceva.

Avea prea multe de făcut.

Prea multe de terminat.

Pe de altă parte însă, își terminase totuși prînzul și cinci dosare, aflate în diverse stadii de lucru, îl așteptau pe birou. În nici unul din cele cinci cazuri nu el era agentul principal, dar fusese rugat să arunce o privire, poate reușea să observe ceva ce le scăpase celorlalți.

Era punctul lui forte; ba unii ziceau că era de-a dreptul imbatabil la chestia asta. Deși el însuși nu vedea lucrurile în exact aceeași lumină. Asta făcea pur și simplu și nu-și bătuse niciodată capul să analizeze despre ce era vorba.

Abia cînd mai tînărul său coleg arătă de parcă mai avea puțin și izbucnea în plîns sau se pornea să țipe, Mulder înghiți, își atinse bărbia cu degetul și rosti:

— Hank, dacă-mi amintesc bine, tu ai propus filiera Biloxi. Nouă, celorlalți, ne scăpase. Ție ți-a venit ideea.

Webber se îmbujoră.

Nu-i venea să-și creadă ochilor — puștiul se îmbujoră cu adevărat, își vîrî capul între umeri, își frecă pantoful de treapta de marmură. Mulder își zise că, dacă îl va auzi zicînd „drace“, îl va lua la pumni.

— Mersi, spuse puștiul, luptîndu-se din greu să nu zîmbească. Asta... hm, înseamnă mult pentru mine, continuă el, cu o mișcare vagă a mîinii. N-am vrut să te deranjez, dar... m-am gîndit că ai vrea să știi.

— Am și vrut. Pe cuvîntul meu. Mulțumesc.

— Așa.

Webber se dădu înapoi și fu cît pe-aici să cadă de pe scară. Izbucni în rîs, stînjenit, bătînd aerul cu brațul drept.

— Cred că am să mă întorc la muncă, bine?

— Firește.

— Tu ai să...

Mulder ridică mîna cu ce mai rămăsese din sandviș.

— Da. Sigur, înțelese Webber, fluturîndu-și mîna în semn de „la revedere“.

Scoase apoi din buzunarul hainei o pereche de ochelari de soare pe care și-i așeză pe nas. Dintr-o dată, nu mai

rămase nici o urmă din puștiul ce răspundea la numele de Hank Webber. Dintr-o dată, se transformase într-un bărbat îmbrăcat cu un costum mult prea închis la culoare pentru vremea de afară, cu ochii ascunși în spatele unor ochelari de soare mult prea întunecați chiar și pentru lumina soarelui. Dintr-o dată, nu mai făcea parte din scena aceea. Dacă și-ar fi pictat un semn distinctiv pe spate tot n-ar fi reușit să spună mai limpede „FBI".

Mulder zîmbi în sinea lui, privindu-l pe Webber cum se îndepărta în pas de marș, și-și spălă gîtlejul de resturile prînzului cu ajutorul sifonului. Privi apoi în jur fără să vadă, de fapt, nimic, își vîrî degetul în agățătoarea hainei, și-o azvîrli pe umăr și intră în mausoleu.

Îi plăcea înăuntru, mai ales acum, cînd nu mai era nimeni prin preajmă. Nu te făcea să te simți ca într-o catedrală, așa cum se-ntîmpla cu monumentul Bătrînului Abe, dar bărbatul care se ridica deasupra lui îi inspira aceeași venerație. Jefferson nu era un zeu. Făcuse greșeli. Atîta că greșelile acelea făcuseră ca realizările să-i fie cu atît mai remarcabile.

Aici îi plăcea să stea și să descurce ițele încurcate, urmînd cărări întortocheate, sperînd poate ca o parte din geniul celui de-al treilea președinte să se pogoare și asupra lui.

Aici, înăuntru, nu mai auzea zgomotul mașinilor sau sporovăiala turiștilor; nimic altceva decît sunetul propriilor pași pe podeaua de marmură.

Astăzi avea în cap un caz din Louisiana în care intrau cel puțin un asasinat oribil, un jaf de 25.000 de dolari comis în plină zi și niște martori care jurau cu mîna pe toate Bibliile ce li se puneau în față că persoana care făcuse chestiile alea dispăruse ca și cum n-ar fi existat. În mijlocul unui cort de circ. În timp ce era îmbrăcată într-un costum de clovn vagabond.

De obicei, instinctul său era demn de încredere. Și de data asta el îi sugera că nu avea de-a face cu un Dosar X, adică cu unul dintre cazurile care erau specialitatea lui și care erau, toate, bîntuite de un aer bizar, de lucru inexplicabil.

Paranormalul.

Tipul de cazuri în fața cărora Biroul se încrunta și strîmba din nas, dar pe care nu le putea ignora întotdeauna.

Asta era, de altfel, cauza pentru care primise și acest dosar. Chestiile de genul ăsta erau — indiferent că șefilor le plăcea sau nu — specialitatea sa.

Louisiana pur și simplu nu mirosea a Dosar X.

Totuși, exista întotdeauna posibilitatea să se fi înșelat. N-ar fi fost prima oară. Partenerul său obișnuit, Dana Scully, i-o spusese atît de des, încît pînă la urmă el îi propusese să-și tipărească vorbele pe niște cartonașe: *Mulder, e vorba de un caz obișnuit, doar cu niște chestii mai ciudate în el; extratereștrii, monștrii și OZN-urile nu au nici o legătură.* Ori de cîte ori el începea să-și spună că necunoscuta X era de fapt ceva ce trebuia cercetat, ea ar fi trebuit să-i dea un cartonaș din alea sau să i-l lipească de frunte și să-și vadă mai departe de cazul respectiv.

Scully nu găsise că propunerea era amuzantă.

Mai puțin partea cu lipitul de frunte.

Cu toate acestea, el avusese de multe ori dreptate, deși ea era prea încăpățînată s-o recunoască.

Lucrul de care îi era acum frică, lucrul care îi ținea mereu atenția trează, era faptul că fiecare caz în care intrau „chestii ciudate" l-ar putea face să reacționeze pe negîndite, atrăgînd în felul ăsta mînia superiorilor ierarhici care ar fi închis secția de Dosare X.

Se mai întîmplase.

Și nu voia să se întîmple din nou.

Mai ales că ajunsese atît de aproape de dovada definitivă că nu eram singuri pe Pămînt... atît de aproape.

Unii i-ar zice paranoia; el îi zicea pur și simplu a-ți feri spatele. Nu de cuțit. Ci de lama de ras.

Faptul că încerca să dezvolte sau să improvizeze pe marginea procedurilor standard ale Biroului era un alt motiv pentru care nu prea avea prieteni sus-puși.

Secția fusese repusă în funcțiune datorită norocului, iar el nu exulta nici pe departe.

Își făcea meseria.

Căutînd.

Căutînd mereu.

Urmînd cărarea întortocheată.

Se plimbă prin spatele statuii, trecîndu-și vîrful degetelor de-a lungul soclului de marmură.

Acum voia doar să se asigure că în povestea asta din Louisiana nu erau implicate *decît* niște chestii ciudate.

Trebuia să se asigure că nu era atît de bîntuit, încît să vadă numai ceea ce voia să vadă și nu realitatea.

Nu era un lucru prea ușor acum, cînd fusese atît de aproape...

Atît de al dracului de aproape.

Făcu un pas înapoi, își îmbrăcă haina și-și ridică privirea spre președintele din bronz întunecat și strălucitor, înălțîndu-se, asemenea unui turn, deasupra lui.

— Prin urmare, ce părere aveți? întrebă el încet. Dumneavoastră ați cumpărat locul ăsta cretin, e ceva anormal?

O mînă îi prinse umărul.

Cînd încercă să se răsucească pe călcîie, strînsoarea se înăspri, comandîndu-i să rămînă la locul lui.

Gîtlejul i se uscă imediat. Se supuse. Nu-i era teamă, era doar prudent.

Își lăsă ușor capul în jos, ca să nu-i înțepenească gîtul.

Mîna nu-i părăsi umărul și nici nu slăbi strînsoarea.

— Ei, bine? întrebă el blînd.

Mentă. În nări îi veni un miros de loțiune după ras sau de apă de colonie cu o ușoară nuanță de mentă, precum și căldura soarelui prinsă în haine, ca și cum persoana respectivă mersese mult pe jos ca să dea de el. Mîna era puternică, dar nu o putea vedea fără să întoarcă capul.

— Domnul Mulder.

Un glas blînd, nu prea adînc.

Confirmă printr-o mișcare a capului. Avea răbdare. Dar nu prea des. Firea lui nu suporta hățurile scurte. Încercă să-și miște umărul, dar mîna nu-i dădu voie.

— Louisiana.

Glasul se pierdu ușor; omul întorsese capul.

— Nu e ceea ce speri dumneata, dar ține totuși seama de chestia asta.

— Te superi dacă te-ntreb cine ești?

Tot blînd. Tot calm.

— Da.

— Te superi dacă te-ntreb...

— Da.

Strînsoarea deveni și mai puternică și îi atinse un nerv, făcîndu-l pe Mulder să strîngă pleoapele. Dădu o dată din cap. Înțelese: *ține-ți gura, nu pune nici o întrebare, fii atent.*

Afară, niște voci se apropiau — voci de copii în care se simțea, în sfîrșit, respectul și nu obișnuita nepăsare gălăgioasă.

Claxonul unei mașini se porni să chiuie.

— Domnule Mulder, faptul că secția dumitale a fost reactivată nu înseamnă că cei care ar vrea să se asigure că nu le vei mai sta în cale nu mai există.

Un fîșîit de pînză și glasul se apropie, ca o șoaptă aspră în urechea stîngă.

— Tot nu beneficiezi de protecție, domnule Mulder, dar nici nu te-au pus în lanțuri. Nu uita asta. Va trebui să nu uiți.

Strînsoarea se înteți cu brutalitate exact în clipa în care vocile de afară intrau în mausoleu, transformîndu-se în ecou. În aceeași clipă, ochii lui se umplură de lacrimi, genunchii i se înmuiară. Plîngea fără zgomot. Brațul nu reuși să-i împiedice fruntea să se izbească de soclu, în momentul în care se prăbuși. Cîteva secunde mai tîrziu, cu mintea și vederea limpezi, își dădu seama că stătea în genunchi, cu capul plecat. Singura persoană pe care o văzu în dreapta lui era o fetiță cu codițe, îmbrăcată cu o bluză albastră. În mînă ținea o înghețată.

— Vă simțiți bine, domnule? întrebă ea, lingînd înghețata.

Mulder își atinse ușor umărul, strivi între dinți o înjurătură și reuși să dea din cap că da, răsuflînd adînc de cîteva ori.

În spatele fetiței apăruse o femeie.

— Domnule, aveți nevoie de ajutor?

— Am amețit puțin, atîta tot, răspunse el, ridicîndu-și privirea și zîmbindu-i femeii.

O mînă proptită de soclu îl ajută să se ridice în picioare. Femeia și fetița și o droaie de copii se dădură prudenți înapoi cînd îl văzură mișcîndu-se.

— Mulțumesc, îi zise el femeii.

Ea dădu politicos din cap.

Mulder păși afară.

Vîntul îi atacă bretonul pe care-l aranjă absent cu degetele, apoi își puse haina. Umărul îl durea, dar nu-l luă în seamă. Luă în schimb în seamă răsuflarea de gheață pe care încă o simțea în ceafă.

Oricine ar fi fost bărbatul acela, nimeni nu amenințase pe nimeni, dar nici nu promisese ceva.

Și, pentru prima dată după multă vreme, înțepătura minusculă a febrei aceleia îi spunea că vînătoarea reîncepuse.

Nu vînătoarea de băieți răi.

Vînătoarea pentru adevăr.

TREI

Caporalul Frank Ulman se săturase de stat în pat. Îl durea spatele, îl durea fundul, îl dureau picioarele. Singurul lucru care nu-l durea era capul și îi trecu prin minte că s-ar putea să nu mai țină figura, dacă se apuca să numere încă o dată găurile din tavan.

Era un mod mizerabil de a-ți petrece o seară de sîmbătă, nu încăpea îndoială.

Iar ceea ce înrăutățea și mai tare situația era faptul că se afla aici numai și numai pentru că fusese un tîmpit. Efectiv tîmpit. Cu o seară înainte, nu-și dorise decît să bea ceva în liniște, să agațe o pipiță pentru o oră-două, pentru că tipa lui era la muncă, și să se trezească a doua zi fără să se simtă mahmur. Mare brînză. Așa că, fără mare osteneală, îi smulsese sergentului un permis de liberă trecere, își îmbrăcase ținuta civilă și ajunse în Marville în mașina unor subofițeri care tot drumul îi înjuraseră cu foc pe ăia care nu se hotărau dacă să închidă sau nu Fort Dix.

Cei doi îl lăsaseră la cîrciuma lui Barney.

Intrase și băuse, schimbase cîteva vorbe cu barmanul musculos, se uitase puțin la meciul de base-ball de la televizor, ascultînd trăncănelile gloatei, curios de zgomotoase în acea seară, despre cum se alesese bătrînul Grady cu beregata tăiată în weekendul precedent.

Mare mizerie. Prostul ăla bătrîn îi fusese oarecum simpatic, din cînd în cînd chiar îl cinstea cu un păhărel și-i

plăcea să-l asculte povestind. Grady îi zicea „Sal," pentru că, spunea el, Frankie semăna cu un actor de demult, pe nume Sal Mineo. După vreo două-trei întîlniri, Frankie nici nu-și mai bătea capul să-l corecteze. Dacă bătrînul credea că seamănă cu o stea de cinema, n-avea decît, doar nu-l înjura de mamă.

Acum, că Grady murise, Sal dispăruse și el.

Păcat.

Încă un pahar, încă o fază de meci și apoi făcuse prima greșeală: încercase să agațe o femeie care stătea singură la o masă. Nu arăta rău în lumina crepusculară din cîrciumă, dar oricum nu era el ăla care să facă nazuri. Angie nu era acolo, în schimb el era. Ca întotdeauna. Era o greșeală pentru că, își dăduse el imediat seama, cățeaua nu voia să fie agățată, i-o și spusese cu voce tare cînd el insistase, pentru ca pînă la urmă să-i sugereze chiar să realizeze asupra lui însuși un anumit număr de acte sexuale absolut nefirești, de-ți stătea mintea în loc. Și asta în drum spre casă, unde-l aștepta mămica.

A doua greșeală fusese că trîntise pe masă, în fața ei, o bancnotă de douăzeci de dolari, spunîndu-i că ori mergea cu el, ori își ținea gura. Și să nu uite restul la douăzeci.

A treia greșeală fusese că nu-l ascultase pe barmanul musculos care-l sfătuise să-și mute fundul ăla prăpădit afară din cîrciumă, înainte să îi cadă tavanul în cap.

Caporalul Ulman, cel mult prea băut și cu o atitudine de toată frumusețea de la cureaua pantalonilor în jos, îl tratase pe barman drept poponar.

Următorul lucru de care-și aducea aminte era patul de la Walson, spitalul aviației, unde zăcea întins ca să i se pună niște copci la bărbie, niște ghips la brațul stîng și să admire mutra sergentului care aștepta deja acolo cînd fusese adus de polițiști.

Ordinul fusese odihnă la pat, ia pastilele astea, nu mai căuta buclucul cu lumînarea și să nu te mai prind pe-aici.

Toată ziua stătuse cu ochii zgîiți în tavanul cazărmii; brațul stîng îi pulsa, prins într-o eșarfă, iar fața îi era ca o

hartă rutieră plină de vînătăi mai mult sau mai puțin întunecate la culoare.

Nimănui nu-i părea rău pentru el.

Sergentul îi spusese că a doua zi, cînd avea să se trezească, avea să fie pedepsit. Iar.

Așa că, atunci cînd își trecu picioarele peste marginea patului așteptînd să-i treacă amețeala, își zise că nu prea mai avea ce dracu' să piardă. Trebuia neapărat să iasă pe-afară. Să se plimbe puțin. Să respire aer curat. Poate chiar să facă o partidă de cărți și să povestească una-alta. Orice, numai să nu mai numere iar afurisitele alea de găuri.

Își puse cu greutate cizmele și pantalonii și reuși să ajungă lîngă ușă pînă să simtă prima înțepătură de durere înfigîndu-i-se adînc în falcă. Durerea fu cît pe-aici să-l trimită înapoi în pat, dar era deja o chestiune de mîndrie. Un braț făcut zob, cîteva vînătăi, ce fel de soldat ar mai fi dacă ar îngădui ca niște fleacuri să-l țină culcat pe spate?

Inspectă coridorul de la etajul doi și nu văzu pe nimeni, nu auzi nimic. Și de ce să vadă sau audă ceva? Toată lumea se distra prin Marville și Browns Mills, bea de uita de ea, se culca cu cine putea și alte chestii de-astea.

Gîndul ăsta îl înfurie la culme.

O lovitură a dracului de nenorocoasă, o greșeală nenorocită și uite-l în ce hal ajunsese, practic un olog. Și nu băga mîna în foc că vreunuia din băieți n-o să-i vină ideea s-o sune pe Angie și să-i povestească tot.

Ticălosul dracului.

N-avea nevoie, hotărî el pe loc, de joc de cărți, avea nevoie să bea ceva. Ceva care să-l calmeze și să-i liniștească durerea.

Știa și unde putea să găsească ceea ce căuta.

Cinci minute mai tîrziu, cu o lanternă ieftină și amărîtă în buzunar și după ce înghiți fără apă una din pastilele date de doctor ca să-i mai potolească durerea, intră și ieși din camera lui Howie Jacker cu două cutii de bere de cîte o jumătate de litru vîrîte în cămașă. Cretinul

ăla nu reușea să-nvețe că trebuia să-și încuie dulapul, așa că Frankie îl făcuse iar marț.

După alte cinci minute, era afară. Pădurea începea chiar în spatele cazărmii de cărămidă și o porni imediat printre copaci, urmînd poteca bătătorită care ducea la luminișul aflat cam la o jumătate de milă. Fusese invitat acolo vara trecută; era un loc rezervat celor care doreau să bea ceva și asta singuri, fără tot tămbălăul părăsirii postului.

De fapt, luminișul era dincolo de limitele fortului, asta însemnînd că, din punct de vedere tehnic, vizitatorii săi erau cu toții AFP (Absenți Fără Permisiune).

Nu că i-ar fi păsat cuiva de chestia asta.

Fiecare bucată din pădurile astea blestemate semăna leit cu celelalte.

Trase prima dușcă mai înainte chiar ca luminile barăcilor să dispară dincolo de copaci, dulceața nemaipomenită a băuturii făcîndu-l să-și piardă răsuflarea și să se lingă apoi pe buze. Avusese o idee grozavă, care o bătuse la scor și o alungase definitiv pe cea cu număratul găurilor din tavan. Încă o înghițitură, apoi aranjă cu grijă sticla în centură și scoase lanterna. Lumina era destul de slabă, dar nu avea nevoie de ea decît ca să se ferească de ramurile pinilor și ale stejarilor. Poteca fusese atît de folosită, încît practic se transformase într-un șanț.

Mergea repede, uitîndu-se din cînd în cînd în sus, cu speranța că va vedea stelele sau luna. Nu că i-ar fi fost frică în pădure. Nu tocmai. Deși era un băiat de la oraș, învățase să ia lucrurile așa cum erau.

Ce nu-i plăcea, însă, era glasul copacilor.

Cînd bătea vîntul, pădurea se umplea de șoapte, de parcă niște bătrîni ar fi vorbit despre el cu mîna la gură; chiar și cînd aerul rămînea nemișcat, frunzele copacilor tot se mișcau, înghiontite de diverse chestii de-ale nopții, imposibil de atins de raza albă și subțire de lumină.

Bău din nou.

Pădurea îi vorbea.

La un moment dat se opri și se uită în urmă, măturînd poteca cu lanterna. Nu văzu nimic altceva decît trunchiurile cenușii ale copacilor și tufișurile fără culoare.

Merse mai departe, ducînd din cînd în cînd sticla la gură și înjurînd de mama focului în clipa în care își dădu seama că prima cutie se terminase. O aruncă furios, o luă pe cea de-a doua și și-o vîrî la brîu. Mai tîrziu; aia era pentru mai tîrziu.

Briza se transformase brusc într-o rafală puternică de vînt umed și rece.

Ramurile copacilor dansau și șopteau înăbușit.

Mă rog, își zise el, poate că pînă la urmă n-a fost o idee chiar așa de grozavă. Poate că ar face mai bine să se întoarcă, să se întindă pe pat, să bea pînă nu-și va mai da seama de nimic și să-l lase pe sergent să-și facă numărul de mîine dimineață.

Capul îl durea, brațul îl durea, falca îl durea.

— Isuse, mormăi el.

O altă rafală de vînt îl împinse în afara potecii; lumina lanternei tremura pe pămînt, scînteind slab printre fuioarele de ceață.

Ceva se mișca acolo, în întuneric.

Ceva mare.

Frankie se legănă pe picioare și își dori să nu fi băut atît de mult și mai ales să nu fi înghițit pastilele alea nenorocite. Stomacul parcă îi luase foc și fruntea i se umplu de broboane de sudoare care începură să i se prelingă pe spinare.

Nu era cald deloc.

Vîntul sufla rece.

Auzi din nou cum ceva se apropia de el, ceva ce nici măcar nu încerca să se ascundă.

Primul gînd îl duse la Demonul din Jersey și îi smulse un chicot gîlgîit. Exact. Un monstru adevărat și viu în plin New Jersey. Așa. Acum să te văd.

Stomacul i se strînse.

Înghiți cu greutate, grăbind pasul. Ocoli brusc un tufiș ai cărui spini i se înfipseră în picioare. Brațul rupt îl ardea

de durere și încercă să-l protejeze cu mîna rămasă liberă, trimițînd raza lanternei spre marginea potecii, atacînd întunericul, fără să reușească să-l alunge cît de cît.

Cînd se lovi de un copăcel care-l aruncă la pămînt, strigă de durere, înjură cu sete, se ridică anevoie în picioare și ceru să să afle cine dracu' era acolo, lîngă el; el, care era deja un om bolnav, pierdut, fir-ar a dracului să fie, și care n-avea nevoie de tot circul ăsta de rahat.

Vîntul îl trăgea de păr, i se agăța de cămașă.

O picătură de ploaie i se sparse pe vîrful nasului.

— A, grozav, mormăi el. Al dracului de grozav.

Ceva deasupra lui, în copaci.

Ceva în întunericul din urmă.

Își șterse fața cu dosul palmei, apoi, cu ajutorul lanternei, găsi o potecă curată pe care începu să pășească mărunt și fără grabă. Nu era cărarea cea bună, dar oricum trebuia să ducă undeva, iar în clipa asta „undeva" era exact unde dorea el să se afle. Numai „aici" nu.

Tîmpit; era un tîmpit.

Sergentul o să-l omoare, Angie o să-l omoare și ea, iar Howie o să-l omoare fără nici cea mai mică urmă de îndoială cînd o să-și găsească ascunzătoarea goală.

Ceva în urmă.

Ceva deasupra.

Ploaia ușoară se strecura printre frunze, printre ramurile copacilor.

Doamne, se rugă el, scoate-mă de-aici.

Ocoli cu ușurință un stejar noduros, evită îmbrățișarea trădătoare, de capcană, a unui mesteacăn alb. Nu auzea nimic altceva decît propria răsuflare, vîntul și răpăitul ploii, dar nu se putea opri să nu alerge, urmînd săgeata luminoasă a lanternei, pînă cînd înconjură o tufă și pămîntul îi dispăru din fața ochilor.

Strigă cît putu de tare cînd se rostogoli în șanț, țipă ca din gură de șarpe cînd ateriză pe brațul rupt și își pierdu cunoștința pînă cînd durerea ascuțită îl readuse în simțiri.

Ploaia cădea pe chipul lui, asemenea unor picioare de păianjen.

Se rostogoli pe genunchi și pe palma brațului sănătos și vomită pînă cînd simți că-i arde gîtlejul. Reveni apoi în picioare, uimit că nu scăpase lanterna din mînă. Se uită atent în jur și constată că șanțul nu avea decît un metru adîncime.

Și mai era și un drum.

— Perfect!

Amețit, înghițindu-și iute saliva, se clătină pe picioare și privi înapoi, spre pădure.

În nici un caz. În nici un caz. O să se plimbe așa pînă cînd o să dea cineva de el sau pînă cînd o să dea el de un drum care să-l ducă înapoi la cazarmă. Și ce dacă o să fie o patrulă a Poliției Militare? Orice era mai bine decît chestia asta. Chiar și sergentul.

Alunecă și se tîrî afară din șanț, trase adînc aer în piept și se porni la drum.

Șanțul se isprăvea cîțiva metri mai încolo, iar copacii închideau perfect locul.

Nu trecu multă vreme și durerea își afirmă din nou prezența, obligîndu-l să se oprească și să se sprijine de un trunchi uscat de pin, curățat cu totul de ramuri. În locul ăsta se găseau mai mulți copaci în aceeași stare, probabil din cauza trăsnetului, își zise el; aici, în Barrens, erau multe locuri de felul ăsta.

— Gata, rosti el, gata, mișcă-ți fundul.

Să mai bea, poate, ceva.

O singură dușcă.

Ploaia era rece, vîntul la fel și lui îi era prea frig pentru o noapte de primăvară ca asta. Duse mîna la centură și izbucni în rîs cînd scoase de-acolo cea de-a doua cutie, intactă.

O deschise, închinînd spre cer.

Bău și își linse buzele.

Cînd își duse capul în poziție normală, văzu silueta unui Jeep acoperit, parcat în stînga, la nici cincizeci de metri de el.

Zîmbi larg, flutură lanterna și porni spre mașină, oprindu-se din cînd în cînd ca să-și adune forțele lîngă un

trunchi de copac. Slavă Domnului, nu era Poliția Militară. Mai degrabă unul care se distra cu o pițipoancă de prin oraș. Rîse. Un Jeep nu era nici pe departe cel mai bun loc pentru așa ceva.

Bău iar și flutură lanterna.

Portiera din dreptul pasagerului se deschise brusc și văzu înăuntru chipul unei femei.

— Hei! strigă el. Nu vrei să iei un tip pentru o porțiune de drum?

Chipul femeii dispăru.

Bău iar și rînji prostește, se poticni și întinse mîna, în căutarea unui copac de care să se sprijine.

Lemnul era moale.

Prea moale.

Urlă cît îl ținură plămînii și făcu o săritură înapoi, scăpînd sticla din mînă.

Fixă cu greu lumina lanternei și văzu brațul ieșind din scoarța copacului.

Văzu lama.

Își auzi țipătul.

Dar nu putu să țipe decît o singură dată.

PATRU

Mulder recunoștea de bunăvoie față de oricine îl întreba că biroul său, în structura de atunci, se conforma rareori regulamentelor. Deși știa pe dinafară locul fiecărui obiect, de obicei respectivul obiect nu se afla acolo unde șefii de secție din cadrul Biroului decretaseră că trebuia să se afle. Unul dintre prietenii săi găsise expresia „tornadă controlată“; el însă zicea că era o „harababură cumplită“. De obicei ridicînd din umeri. Însoțind întotdeauna gestul cu scuzele de rigoare. În orice caz, în ciuda faptului că se afla în subsolul clădirii J. Edgar Hoover, scopul era servit; iar faptul că rămăsese pe loc după toate valurile pe care le provocase cu precedentele Dosarele X constituia în ochii multora un mic miracol.

Acum se afla chiar în birou, pe scaunul sprijinit doar pe picioarele din spate, și transforma în cocoloașe cîteva foi albe pe care le arunca apoi spre coșul de hîrtii din fața celor două fișete metalice. „Spre“ era cuvîntul potrivit. „În“ ar fi fost mult mai drăguț, dar se întîmpla cam rar. Ca și vizita la Monumentul lui Jefferson, exercițiul ăsta îl ajuta să gîndească.

Astăzi îl mai ajuta și să-și omoare timpul, așteptînd să fie convocat de superiorul său, Arlen Douglas. Se spunea că omul, cu toate că se afla temporar în poziția respectivă, nu era deloc mulțumit de numărul succeselor înregistrate de agenții săi și era în căutare de scalpuri.

Ăsta era și motivul pentru care podeaua din fața fișetelor arăta ca un cîmp înzăpezit atunci cînd Carl Barelli intră în încăpere, cu ecusonul rezervat vizitatorilor prins la buzunarul de la piept al jachetei sport.

Mulder aruncă un nou cocoloș, rată, se răsuci cu scaun cu tot și zise:

— Michael Jordan e asigurat pentru încă un sezon.

— Jordan s-a retras anul trecut.

— Vezi, ăsta e necazul cu tine, Carl, spuse Mulder, dînd ochii peste cap. Dai prea multă atenție detaliilor. Trebuie să ai în vedere tabloul în ansamblu.

Dar, spre surprinderea sa, vechiul său prieten nu răspunse. Se plimba prin încăpere, mișcîndu-și nervos degetele, fără să atingă însă nimic, privind în jur fără să vadă totuși graficele și afișele cu „Căutați și periculoși", notițele și posterele NASA lipite pe pereți.

Barelli era un bărbat oacheș, cu un păr des și negru și cu un profil italienesc clasic, zimțat și brăzdat de cicatrice, exact atît cît să-l împiedice să fie frumos. Mai era și fost jucător semiprofesionist de fotbal, cu un temperament și calități care să-l ducă în Liga Națională sau în Canada. Din fericire, își dăduse seama de lipsurile sale mai înainte de a fi prea tîrziu; acum scria articole sportive pentru reîmprospătatul *New Jersey Chronicle* și, o dată la șase săptămîni, venea la Washington ca să vadă ce mai fac cei de la Redskins sau să afle intențiile Congresului în legătură cu ultimul tămbălău referitor la legislația securității sportive. Și, dacă tot era acolo, dădea și pe la Mulder, în căutarea unei mese gratuite sau a unei seri petrecute prin cîrciumi.

Mulder nu-l întreba niciodată cum de reușea să primească un ecuson fără să dea un telefon înainte; își dădea seama că nu-l interesa răspunsul.

— Ei bine? zise Barelli, așezîndu-se în cele din urmă pe un scaun și dînd la o parte cocoloașele de hîrtie în timp ce-și întindea picioarele.

Prin ușa deschisă, privirea îi fugi la du-te-vino-ul agenților de pe culoar, apoi reveni la pereții încăperii în care se aflau.

— Ei bine? se auzi ecoul vocii lui Mulder.

— Ei bine, unde e Scully?

— Și-a luat niște zile libere. S-a dus undeva în Vest, să-și vadă niște prieteni, așa mi se pare. Și e prea cărpănoasă ca să-mi trimită o vedere. Azi e miercuri, cinci, nu? Se-ntoarce luni.

— Păcat. Aș fi putut s-o salvez.

Mulder zîmbi, un zîmbet mai degrabă politicos decît amuzat. Carl tot încerca să o scoată pe Scully din Birou și să o introducă în viața lui amoroasă, nu neapărat în ordinea asta, încă de cînd o cunoscuse, cu mai bine de un an în urmă. Scully, deși pretindea că atenția lui Barelli o flata, nu credea că era tipul care, cum zicea ea, avea să-i lumineze viața.

Iar Mulder era de aceeași părere.

Carl îi plăcea foarte mult și petrecuseră clipe foarte frumoase împreună, dar tipul era incorigibil și fără scrupule cînd era vorba de alergat după fuste. În ceea ce-l privea pe Mulder, Scully ar fi avut chiar de pierdut.

Barelli își încrucișă mîinile pe stomac, își țuguie și-și linse buzele și dădu drumul unui fluierat ușor.

— Ce-i? întrebă Mulder nedumerit.

Nu tu strîngeri de mînă, nu tu invitații răgușite la depravare, nu tu încercare futilă să-i arate cum se aruncă corect la coș. Rutina obișnuită fusese abandonată și omul refuza să-i întîlnească privirea.

Reporterul își undui trupul într-un mod aparte, se strădui să zîmbească și-și încrucișă picioarele.

— Iartă-mă, amice. Ca să fiu cinstit, am avut o săptămînă destul de căcăcioasă și situația categoric că n-o să se-mbunătățească dacă stau aici. Cînd dracu' ai de gînd să te muți într-o cameră cu fereastră?

— Mie-mi place aici. E liniște.

— Ba e ca un mormînt.

Mulder nu mușcă din momeală.

— Care e problema, Carl?

Omul ezită o clipă, înainte de a-și drege glasul.

— Îți aduci aminte de Frank Ulman?

Mulder confecționă o nouă minge de hîrtie.

— Nu, nu cred. Ar trebui?

— L-ai cunoscut acasă la soră-mea, cu vreo două Crăciunuri în urmă. Un puști slăbuț din armată. Îi tot dădea tîrcoale verișoară-mii, Angie, și ea îl tot punea la punct, iar tu ai hotărît să-i arăți cum trebuie să discute cu o tînără doamnă.

Deodată, în timp ce arunca mingiuța de hîrtie, Mulder își aminti de seara aceea și amintirea îi aduse un zîmbet pe buze. Puștiul, căci nu era decît un țînc, se fîțîia în uniforma de paradă prin casa de la periferie a familiei Barelli din New Jersey, încercînd disperat să găsească o femeie pe care s-o impresioneze cu gradele și panglicuțele lui. Era atît de nerăbdător, de dornic și de caraghios, încît lui Mulder i se făcuse pînă la urmă milă de el. Din păcate, discuția de-la-inimă-la-inimă nu avusese efectul dorit. Fratele verișoarei lui Barelli trebuise să fie împiedicat fizic să nu-l împingă pe tip cu un pumn în Noul An.

— Da, zise el, dînd aprobator din cap. Da.

Mingea de hîrtie nimeri coșul.

— Ei bine, acum vreo două-trei luni el și Angie s-au combinat. O chestie destul de serioasă. Am auzit că voiau să se căsătorească.

Mulder căscă ochii neîncrezător.

— Verișoara ta și tipul ăla? Zău? Da' de ce nu l-a omorît fratele ei?

Barelli tresări și-și feri privirea.

Uf, la naiba, își zise Mulder, iar am făcut-o de oaie.

Abandonă atitudinea leneșă pentru o postură mai plină de atenție.

— Povestește-mi.

— A fost omorît weekendul trecut.

— Drace! Hei, îmi pare rău, Carl. N-am vrut...

Barelli îi făcu un semn cu mîna să tacă.

— Fii cuminte, n-are de ce să te apuce bîțîitul, doar n-aveai cum să știi. Nu e tocmai o știre de interes național, nu?

Trase încet aer în piept.

— Mulder, problema e că făcea parte din trupele staționate la Fort Dix; era un fel de conțopist amărît, deși era de părere că ar fi fost mai nimerit pentru altceva. Ceva cu mai mult farmec, înțelegi? Beretele Verzi sau cam așa ceva. În sfîrșit, puștiul s-a încăierat într-un bar din orașul învecinat, Marville...

— Pariez că din cauza unei femei.

— Da. Cam pe-acolo. Oricum, a sfîrșit vineri seara, la spitalul bazei și trebuia să stea acolo pînă duminică. Se pare însă că Frankie n-a vrut să stea în pat. A fost găsit duminică dimineață pe un drum aflat la sud de cazarmă.

— Cum?

Barelli își curăță o scamă invizibilă de pe pieptul cămășii.

— Cineva i-a tăiat beregata.

Mulder clipi scurt din ochi atît din înțelegere, cît și din cauza imaginii evocate de celălalt.

— L-au prins pe cel care a făcut-o?

— Nu.

— Martori?

— A, da, sigur, pufni ziaristul. În plină noapte, într-un loc perfect pustiu. Dumnezeule, Mulder, scutește-mă. Da. De fapt, a fost un martor. O femeie.

Se apleacă înainte, sprijinindu-și brațele de coapse.

— Dar, Isuse, Mulder, era isterică, beată și probabil drogată. Știi ce zicea? Zicea că din blestematul ăla de copac crescuse un braț care îl omorîse pe Frankie.

Arlen Douglas putea avea orice vîrstă, între patruzeci și șaizeci de ani. Chipul său permanent bronzat avea trăsături fine, părul îi era un amestec aristocratic de brunet și argintiu, iar silueta era aproape perfectă. Stătea așezat la birou și-și potrivise cravata înainte de a închide dosarul de pînză așezat în fața lui, pe mapa de birou tivită cu piele.

Nu-i luase mult timp ca să transforme încăperea asta în birou personal. Fotografii de familie, fotografii de-ale sale, trei președinți, cîteva vedete de cinema și cam o duzină de senatori pe pereți. În dreapta, drapelul american înfipt într-un suport de alamă. În spate, o fereastră largă, mascată de niște jaluzele de un bej palid.

Cînd auzi bîzîitul interfonului, apăsă pe un buton, spuse „Poftește-l înăuntru, domnișoară Cort“ și-și verifică din nou cravata.

Agentul Special Webber deschise șovăitor ușa, zîmbi și trecu pragul înăuntru.

Încă o ezitare înainte de a închide ușa și de a se apropia de biroul șefului în pas de marș.

Douglas se rugă la Dumnezeu ca puștiului să nu-i vină ideea să-l salute milităreşte.

— M-ați chemat, domnule?

— Exact, Hank, răspunse el, bătînd ușor cu palma în dosarul pe care-l avea în față. Echipa ta a făcut o treabă foarte bună în cazul Helevito. Într-adevăr, o treabă foarte bună.

Webber pur și simplu radia.

— Mulțumesc, domnule. Dar să știți că, de fapt, n-a fost echipa mea, a fost cea a agentului Mulder.

Douglas zîmbi fără să-și arate dinții.

— Firește. Numai că se pare că voi ați furnizat una din piesele vitale ale jocului și ați mai făcut și dovada unor tehnici de investigare excelente.

Așteptă cîteva secunde, dîndu-i timp tînărului să-și strunească plăcerea. Are să meargă totul ca-n brînză, își zise el.

— Ia spune-mi, Hank, cum ți-a plăcut să lucrezi cu Fox Mulder?

— A, exclamă el entuziasmat. A fost grozav! Vreau să spun că, știți, la Quantico te-nvață toate chestiile alea care, de fapt, n-au nimic de-a face cu...

Se opri brusc, încruntîndu-se.

— Nu vreau să spun, domnule, că la Quantico nu se face treabă. Nu, deloc. Ce vreau să spun e că...

— Știu foarte bine ce vrei să spui, zise Douglas, continuînd să zîmbească, cu palmele perfect întinse pe dosarul

de pe birou. Nimic nu are sens pînă cînd nu participi efectiv la acțiune.

— Da, domnule. Întocmai.

Ei bine, firește că nu, idiotule, își zise el. Cineva are să-i rămînă dator pe chestia asta. Dator vîndut.

— Și ai găsit că a lucra cu Mulder este o chestie instructivă?

— Absolut.

— Totul ca la carte, totul la locul său, nimic de care să-ți fie rușine?

Știa că tînărul avea să ezite și chiar așa și făcu, sfîșiat între simpatia pentru Mulder și loialitatea față de Birou. Douglas știa foarte bine că Mulder folosea teoria generală cînd era obligat și experiența sa personală, mai degrabă unică, atunci cînd era necesar. Or, tocmai experiența era problema. Jumătate nu părea să fie altceva decît intuiții; cealaltă jumătate erau niște speculații atît de aiurite, încît Douglas se mira că tipul mai reușea să facă și ceva arestări.

— Nici o problemă, Hank, zise el, alungînd totul cu un semn al mîinii. De fapt, nu are importanță.

Își luă mîinile de pe dosar.

— Așa cum ți-am spus, a fost un lucru bine făcut. Mulțumită vouă, la tribunal nu vom avea nici o greutate să-l punem pe Helevito la păstrare pentru cea mai mare parte a restului vieții sale.

Zîmbetul i se topi într-o expresie care însemna în același timp o invitație de acces într-un cerc restrîns și un avertisment împotriva confidențelor trădate.

— Dar, mai înainte de a face din Mulder un erou, trebuie să știi ceva.

Webber se încruntă, arătîndu-și nedumerirea.

— Aș vrea să faci ceva pentru mine.

Zîmbetul îi reveni, plin de dinți de data asta.

— O favoare personală. Una care cred că nu te va împiedica deloc să avansezi în carieră.

Mulder nu era prea sigur că știa ce trebuia să spună. Îi explicase deja lui Barelli, cît putuse de prudent, că nu putea să se ocupe de cazul ăla fără să primească autori-

zație sau fără o cerere din partea filialei locale a organizației; numai că reporterul refuza să înțeleagă. Continua să susțină că era un caz din branșa lui Mulder, că era făcut pentru el.

Chestii ciudate, își zise Mulder cu amărăciune; faimos de-a lungul și de-a latul lumii ăsteia blestemate pentru chestiile lui ciudate.

— N-are importanță, zise el, asigurîndu-se că Barelli îi auzea și îi vedea părerea de rău. Ai spus chiar tu că femeia băuse. Și că era isterică. Așa cum se întîmplă aproape cu oricine e martor la ceva atît de neașteptat și de înspăimîntător. Tocmai de-aia, fie că mă crezi, fie că nu, martorii oculari nu reprezintă întotdeauna cea mai bună cale de rezolvare a unui caz. Ia trei oameni să asiste la o crimă ca asta și îți garantez eu că vei avea trei versiuni diferite.

— Uite ce e, Fox, știu că...

Mulder își ridică mîna.

— Ce vreau eu să spun, Carl, e că femeia aia a fost zguduită. Și, cum ți-am spus, oricine în locul ei ar fi la fel și...

— Să vorbești în numele tău, zise o voce seacă din dreptul ușii.

Barelli se ridică instantaneu în picioare, iar un zîmbet imens și lacom, de lup, îi destrămă severitatea solemnă.

— Dana! Iubito!

Mulder abia dacă își întoarse privirea spre ușă.

— Te-ai întors mai devreme.

Dana Scully se strîmbă în direcția lui, își aruncă geanta spre el și își scoase pardesiul cu un zvîcnet al umerilor.

— M-am întors aseară. Am obosit uitîndu-mă la autostrăzi. După cîteva zile, toate arată la fel — plictisitoare. Și epuizante.

Lui nu i se părea deloc că arată epuizată. Părul ei roșcat era perfect pieptănat, pe chipul aproape rotund nu se vedea nici urmă de oboseală, iar hainele ei — o bluză cu volănașe, o jachetă de culoarea vinului rubiniu și o fustă asortată — erau impecabile.

De fapt, ca întotdeauna.

— Arăți perfect, zise Barelli, traversînd camera și înghițind-o într-o îmbrățișare.

— Bună, Carl.

Îi acceptă îmbrățișarea doar pentru cîteva secunde, apoi se eliberă din strînsoare cu atîta îndemînare, încît lui Mulder îi veni s-o aplaude. În loc de asta, făcu un semn din cap spre prietenul lui.

— Carl are o problemă, dar mi-e teamă că nu-l putem ajuta.

— Pe dracu', exclamă Barelli, rîzînd din toată inima. N-ai nevoie decît de puțină muncă de lămurire, atîta tot. Și asta este exact ceea ce va face micuța doamnă.

Scully evită o nouă îmbrățișare, prinzînd poșeta pe care Mulder i-o aruncă înapoi și îndreptîndu-se în același timp spre celălalt scaun.

— Ia spune, cum a fost călătoria?

Scully nu se grăbi să răspundă.

— Plăcută. Și foarte odihnitoare, rosti ea într-un tîrziu.

— Păi, ar fi trebuit să rămîi pînă la sfîrșit.

— Ce face? Glumești, rosti Barelli, încrucișîndu-și brațele și rezemîndu-se de tocul ușii. Mulder, n-o prea cunoști pe micuța doamnă. Nu poate să nu se gîndească la muncă mai mult de două ceasuri. Iar asta mă face să mă bucur că te văd, Dana. Poate că o să reușești să-l convingi pe tipul ăsta să-i dea unui prieten o mînă de ajutor.

Scully îi aruncă o privire iute și severă lui Mulder, care își și ridicase mîinile ca să ofere un ropot de aplauze batjocoritoare. În loc de asta, însă, cu mîna dreaptă începu să-și scarpine ceafa, iar cu stînga ridică receptorul telefonului de alături, care începuse să sune exact în aceeași clipă.

Ascultă.

O privi pe Dana, care-l privea și ea.

Puse telefonul în furcă și zise:

— Carl, iartă-mă, dar trebuie să-l văd pe șefu'.

Se ridică, înșfăcîndu-și haina de pe scaun.

— Spune-i Danei despre ce e vorba și am să te sun eu mai tîrziu.

— Mulder? se încruntă Dana.

— Nu, nu-ți face griji, n-am probleme. Nu cred să am probleme.

Trecu pragul și privi înapoi, peste umăr.

— Cum aș putea avea probleme? Tocmai am închis un caz mare.

CINCI

Diamond Street abia dacă avea lărgimea necesară pentru două benzi de circulație ce coborau în pantă ușoară spre fluviul Potomac. Coroanele bogate ale arțarilor înșirați de-a lungul străzii ascundeau căsuțe vechi din cărămidă și din scînduri, în fața cărora se întindeau peluze nu foarte mari. În vîrful pantei, cîteva magazine aflate în prelungirea lui South Washington Street. „Ripley's" se afla pe latura de vest, flancat în stînga de o băcănie și în dreapta de o clădire cu trei etaje, în stil victorian, cu parterul ocupat de un magazin de îmbrăcăminte și cu etajele superioare de birourile unor avocați. Fațada din cărămidă a barului era intenționat lipsită de orice anunț; tot ce se putea vedea era o ușă verde, capitonată, deasupra căreia spînzura o firmă roșie. Nici o fereastră, mare sau mică. Era un bar de cartier și nu era cazul ca străinii să-și vîre nasul.

Mulder păși înăuntru și imediat își scoase haina, oftînd puțin și trecîndu-și prin păr o mînă obosită. Măsuțele din stînga, cam o jumătate de duzină, erau toate ocupate; în dreapta, peretele era acoperit în întregime, deasupra lambriului de culoare închisă, cu postere în rame de lemn, reprezentînd scene din filme și din spectacole vechi. După ce ochii i se obișnuiră cu lumina slabă din încăpere, numai lumînări în sfeșnice de chihlimbar pe mese și candelabre pe pereți, Mulder porni încet spre partea din spate a barului, pe un culoar îngust, care începea

de la tejgheaua de mahon. Și-acolo era plin ochi, dar cel puțin zgomotul avea un nivel mai rezonabil.

Conversație, rîsete potolite, cîteva semne din cap și zîmbete în direcția lui.

La capătul barului, încăperea se desfăcea într-un pătrat spațios în care fuseseră așezate alte măsuțe înconjurate de separeuri din paravane înalte. Aici nu mai auzeai nici televizorul, nici tonomatul; muzica revărsată din difuzoare ascunse abia se ghicea. Uneori era country, uneori jazz, iar alteori teme muzicale din filmele sau din spectacolele de pe Broadway. Totul depindea de dispoziția sufletească a lui Stuff Felstead în momentul în care deschidea la prînz.

Lui Mulder nu-i luă mult pînă să recunoască muzica din *Alien*. Probabil că Stuff îl văzuse venind.

Zîmbi țeapăn și se întoarse brusc spre stînga, nimerind în separeul cel mai apropiat de capătul tejghelei; se așeză cu spatele lipit de perete, întinzîndu-și un picior pe un scaun capitonat și aruncîndu-și haina pe celălalt. După numai cîteva secunde, în fața lui răsări o femeie înaltă, îmbrăcată în pantaloni negri și largi și cu o bluză albă cu mînecile bufante. Irlandeză din cap pînă în picioare — ten deschis și cîțiva pistrui pe nasul cîrn.

— Ești mort sau bei?

— Păi, amîndouă, cred, mormăi el, clipind cu înțeles.

— Bere?

Mulder confirmă printr-o mișcare a capului.

Femeia îi făcu cu ochiul și se îndepărtă.

El își acoperi ochii cu mîna stîngă, proptindu-și cotul de masă, și întrebîndu-se dacă nu cumva nimerise într-o zonă de timp alternativ, într-un univers paralel.

Avea toate semnele: Arlen Douglas nu-l lăsase să aștepte, ci îl poftise personal în birou. Felicitările pentru cazul Helevito erau atît de expansive, încît îi dăduseră de bănuit, ca de altfel și laudele pentru cît de bine se îngrijise de Hank Webber. Mulder nu avusese ocazia să spună nici un cuvînt, cu excepția unor murmure de mulțumire, mai

înainte ca șeful secției să îl întrebe ce părere avea despre clovnul care dispăruse.

— Este, evident, un truc.

— Ce te face să crezi asta?

— Păi doar nu e Omul Invizibil, domnule. Nimeni nu poate să pocnească din degete și să dispară ca fumul.

— Și totuși e curios, nu găsești?

Imediat auzise în cap soneria de alarmă și făcuse tot posibilul ca să evite lucrul de care se temea cel mai tare: indicase numele martorilor suspecți, ieșirea din spate a circului, rapoartele preliminare incomplete din partea șerifului local...

Totul fără efect.

Avea la dispoziție o singură zi ca să termine hîrțogăria legată de cazul Helevito, pentru ca apoi să-și petreacă weekendul în Louisiana.

— E chiar în branșa ta, nu ți se pare, agent Mulder?

Mulder ar fi vrut să adauge: „Și a dumneavoastră, domnule". Dar o reținere bruscă îl făcuse să tacă, în timp ce primea dosarul albastru și era condus spre ieșire, fără să mai aibă posibilitatea să-și continue lista de obiecții.

Abia cînd revenise în biroul său pustiu și începuse să frunzărească paginile dosarului își dăduse seama că nu Scully avea să-l însoțească. Ci Hank Webber.

Chestia asta nu mergea. Nu că-l deranja să-l călăuzească pe puști prin cîmpurile minate ale anchetelor; asta era cea mai puțin importantă dintre probleme, iar Webber era un bărbat plăcut la înfățișare, deși puțin cam prea entuziast.

Ceea ce nu mergea era, de fapt, felul în care mirosea toată afacerea asta. Chiar în branșa lui, așa se exprimase tipul. Chestii ciudate. Numai că asta nu era ciudată deloc; era pur și simplu țicnită și se întrebă cine oare făcuse apel la FBI pentru o chestie ce părea să fie evident o problemă locală.

În plus, nu trebuia uitat nici tipul de la Monument. Și el era tot invizibil, dar în același timp mult prea real.

Nici cu o prea mare protecție, dar nici cu lanțuri la mîini și la picioare.

Alice avea dreptate — cum nu se poate mai bizar.

Univers paralel; nu se putea altfel.

— Dacă e chiar așa de rău, am să aduc niște cucută ca să te dregi.

Deschise ochii și-și păstră o expresie amabilă pe față, în timp ce chelnerița punea pe masă o sticlă cu bere și o farfurie cu cartofi prăjiți.

— Pe ăștia nu i-am comandat, Trudy, zise el, arătînd cartofii.

— Nu, da' n-ai mîncat nimic.

Aroma lor îi făcu stomacul să ghiorăie; femeia începu să rîdă cînd îl văzu cum întinde mîna după un cartof pe care îl aruncă în gură, șuierînd amarnic din cauza arsurii de pe limbă. Înțepat fără voie, își trase piciorul sub masă și abia atunci observă hamburgerul îngropat sub mormanul de cartofi prăjiți. O privi pieziș pe Trudy, dar ea îi făcu cu ochiul, traversînd apoi sala la chemarea unui client.

Mulder nu-și ascundea interesul. Era o femeie atrăgătoare, studentă la drept în Georgetown; avuseseră vreo două întîlniri; nimic deosebit, nimic pătimaș. Fata îi plăcea, îi plăcea și compania ei, deși nu întotdeauna reușea să înghită felul ei mămos de a fi. În seara asta însă, totul venea la fix și mîncă ceea ce îi fusese adus pe farfurie, de parcă nu mai văzuse mîncare de cel puțin o săptămînă, ba chiar mai comandă un hamburger înainte de a-l termina pe primul. Nu se grăbea. Nu se grăbea defel.

Pentru că era mijlocul săptămînii, localul nu se umpluse. Separeurile se ocupară primele și Mulder observă că o parte din mese își schimbară o dată sau de două ori ocupanții. Tineri, cei mai mulți dintre ei; bătrînii se lipiseră de scaunele de la bar, unde erau mai aproape de lucrurile cu adevărat importante.

Niște dame de consumație așezate în imediata lui apropiere îi aruncau din cînd în cînd cîte o privire, dar,

cum el nu intră în joc, tipele îl abandonară curînd. Doi bărbați cu șepci de golf pe cap și pardesie pe umeri se certau în surdină cu cineva nevăzut dintr-un alt separeu. Un cuplu căsătorit, în ținută adecvată mai degrabă pentru teatru decît pentru „Ripley's", se agita în mod neinspirat pe lîngă niște sandvișuri faraonice. Un cvartet de colegieni încerca să le agațe pe Trudy și pe celelalte două chelnerițe.

Ce mai, o seară normală.

Într-un univers paralel.

Of, Doamne, își zise el; poate c-ar trebui să-mi iau cîteva zile de concediu.

O cameră ai cărei pereți nu aveau toți aceeași culoare, acum în întuneric.

Pe peretele din dreapta, o gravură în ramă de culoare închisă, *Băiatul în albastru* al lui Gainsborough, față-n față cu o oglindă falsă.

Pe peretele din stînga, un pat de campanie cu o saltea subțire, cu pătura și cearșaful aranjate și împăturite milităreşte. La capul patului, un dulap încuiat, crestat și zgîriat.

Perpendicular pe peretele din spate, un birou metalic. Pe el, două teancuri de cărți, o combină stereo, cîteva compact-discuri. Un carnet galben și un pix. O lampă cu abajur verde, răspîndind o lumină blîndă. Un scaun rotativ, cu tapițerie confortabilă.

În colțul îndepărtat, un fotoliu cu un lampadar de alamă în spatele lui, alături de o masă. Pe ea, o scrumieră dintr-o scoică.

Pardoseala era goală, cu excepția porțiunii din dreptul fotoliului unde era aruncată o rămășiță de covor.

Un bărbat într-un halat lung, de laborator, se învîrtea prin cameră, lovind cărțile sau discurile și privind încruntat la carnețelul a cărui primă pagină era perfect albă; ridica pixul și smucea ușor foaia de hîrtie înainte de a o lăsa din nou să cadă. Deși avea vreo patruzeci și cinci de ani, pe țeastă avea mai multă chelie decît păr. Fața era

desenată în unghiuri ascuțite, fără să pară totuși aspră. Cînd își îndrepta trupul, vedeai că era înalt, cu piept și umeri largi și cu un burdihan impresionant. Privi în jur, încrețind din nas din cauza mirosului stătut de țigară și mucegai, de sudoare și sînge, pentru ca, în cele din urmă, să dea satisfăcut din cap și să se îndrepte spre o ușă capitonată din perete. O deschise fără să șovăie și ieși pe un coridor luminat doar atît cît să nu-și vîre degetele-n ochi. Verifică exteriorul prin ferestrele înguste; se întoarse apoi spre dreapta și intră în camera de alături, la fel de slab luminată ca și prima.

— Gata?

O femeie în alb stătea în fața unui raft cît peretele de lung, pe care se aflau mai multe monitoare și pupitre, spațiu pentru carnete de însemnări și două pahare de plastic pline cu cafea aburindă.

Raftul era plasat chiar sub o fereastră ce privea prin fantoma *Băiatului în albastru* în cealaltă încăpere.

— Leonard, te-am întrebat dacă ești gata.

Părul lung și blond îi era prins la spate cu un elastic, iar fruntea era înaltă și acoperită de un breton bogat.

Cînd o cunoscuse pe Rosemary Elkhart, Leonard Tymons o găsise de-a dreptul atrăgătoare, deși într-un fel destul de dur. Patru ani mai tîrziu, nu își schimbase părerea, dar își modificase planurile de a o seduce pentru o relație trecătoare. Avea într-adevăr părul blond și pielea albă, buze palide și ochi de un albastru deschis, dar, atunci cînd era singur, Leonard o numea văduva neagră.

— Leonard, fir-ar a dracului!

Se prăvăli în scaunul cu rotile de lîngă ea.

— Ai văzut și tu.

Ea făcu un semn cu capul în direcția unui microfon legat de un calculator.

— Pentru posteritate, da? Să nu uităm posteritatea.

El dădu afirmativ din cap.

— Pentru posteritate, totul este perfect. Nimic nu s-a schimbat de la ultima intervenție. Dumnezeule, nu putem aduce pe cineva care să curețe cum trebuie locul ăsta?

Pute ca o... o... Fă rost de cineva care să frece mizeria asta pînă data viitoare..

— Așa am să fac.

O vreme lucrară în liniște, fiecare la pupitrul lui, punînd programele în funcțiune, foarte puțin atenți la diagramele și numerele care se aprindeau și se stingeau pe ecrane.

Apoi Tymons întinse mîna și închise microfonul.

Rosemary îl privi ciudat.

— Am făcut-o de oaie, nu? zise el constatativ. Își împinse bărbia înspre pahar. Da' n-o să-l facem să dispară, nu?

Chipul ei căpătă o expresie dură, de parcă era pe cale să își iasă din fire și, timp de cîteva secunde, refuză să-i răspundă.

— Rosemary.

Ea se îndoi din mijloc și murmură „la dracu'."

Se auzeau doar zumzăitul discret al ventilatoarelor și scîrțîitul rotițelor scaunului în momentul în care Tymons se îndepărtă de pupitrul la care lucra și își frecă obrajii cu amîndouă mîinile.

— Poate că există totuși o cale, zise ea.

— Poate că există Moș Crăciun.

Chipul ei își regăsi expresia aspră. Îi ordonă printr-un semn să-și reia locul.

— Moș Crăciun sau nu, spuse ea, o să găsim o cale. Dacă nu, o să găsim pe altcineva.

Muzica era cea din filmul *Damn Yankees* în clipa în care Trudy Gaines se furișă pe scaunul din fața lui Mulder, își aprinse o țigară și își alungă de pe frunte o șuviță umedă de transpirație, trimițînd fumul albăstrui spre tavan.

— Într-o bună zi, are să-i găsească pe toți cei de-aici bălţind pe podeaua lui neprețuită.

Mulder ridică dintr-o sprîncenaă.

— Ți-e cald?

Ea dădu din cap și, în ciuda semiobscurității, Mulder desluși liniile și umbrele care-i trădau vîrsta.

— Am impresia că sînt pe cale să fac o gripă sau cam așa ceva.

El își termină ultimul hamburger și ridică cea de-a doua sticlă de bere.

— Atunci ia-ți o zi liberă.

— Și-mi plătești tu chiria?

— Tu mi-ai dăruit posterul ăla cu autograf, *Un lucru dintr-o altă lume*?

— Numai în visurile tale, FBI-istule. Numai în visurile tale.

Cearta dintre purtătorii de șepci de golf crescuse în intensitate.

— Isuse, murmură ea.

— Ce-i?

Persoana din separeu rămînea mai departe în umbră; nu vedea din ea decît un braț într-o mînecă de tweed, peticită în cot.

— Redskins, zise ea dezgustată.

Nu se putu împiedica să nu izbucnească în rîs.

— Poftim? Dar, pentru numele lui Dumnezeu, abia a început luna mai.

Ea îl privi cu un singur ochi.

— Mulder, cînd ești un suporter al celor de la Redskins, e toamnă întotdeauna, nu știai asta?

Una din șepcile de golf se ridică în picioare, împingîndu-și scaunul în spate cu un scîrțîit. Mai înainte ca cineva să poată face vreo mișcare, un bărbat în cămașă și vestă, cu un șorț alb legat în talie, răsări lîngă masă. După părerea lui Mulder, era un cadavru ambulant perfect. Doar mîinile, rău atinse de artrită, stricau această imagine. Evident, Șapcă de Golf nu-și închipuia că Stuff Flestead ar fi în stare și de altceva decît de niște priviri încruntate. Ei bine, se înșela. Proprietarul lui „Ripley's" spuse ceva cu un glas atît de slab, încît numai celălalt putu să-l audă. Era suficient. Începu să vorbească repede, împroșcînd cu salivă și făcînd gesturi împăciuitoare, iar

expresia de pe chipul lui îi sugera tovarășului de alături că era cazul să părăsească terenul.

Totul se termină în mai puțin de zece secunde.

— Vrăjitorie pură, zise Trudy, surprinzîndu-i privirea lui Mulder.

— Probabil. După atîta vreme, tot nu-mi dau seama cum face.

— Nici nu-ncerca, îl sfătui ea. Crede-mă, nici n-ai vrea să afli.

Își propti palmele de tăblia mesei.

— Prin urmare, pauza s-a sfîrșit. Trebuie să-mi termin și eu treaba.

— Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine, zise el, înghițind ultimele picături de ketchup cu ultimii cartofi prăjiți. Ia zi, care e problema?

Ea îngheță pe loc, dar îi evită privirea, uitîndu-se fix la spătarul scaunului pe care stătea Mulder.

El așteptă.

În cele din urmă, femeia se prăbuși înapoi pe locul de pe care se ridicase și clătină din cap.

— E o prostie.

— Probabil.

— Sînt o ticăloasă.

El întinse mîna și o mișcă încoace și-ncolo pînă cînd ea îi dădu haina.

— Îți termini treaba peste zece minute, te-ai certat cu iubitul tău, mîine trebuie să răspunzi la niște întrebări neplăcute și vrei să te conduc acasă, pentru cazul în care va încerca să o ia cu asalt.

Ea nici măcar nu clipi.

— Știi, Mulder, uneori ești al dracului de ciudat.

El ridică din umeri.

— Mi s-a mai spus.

— Peste un sfert de oră?

— Sigur. Nici o problemă.

Ea îi mulțumi cu un zîmbet scurt și-și văzu de treabă; după cincisprezece minute, se întoarse cu un pulover gros pe braț. El plăti la casa aflată la capătul tejghelei și apoi o

urmă pe Trudy pe stradă. Apartamentul lui se găsea la numai două cvartale de King Street, aproape de Potomac; ea locuia la aceeași distanță, dar în direcție opusă. Nu-l deranja. Noaptea era plăcută, briza blîndă, iar Trudy se plînse aproape tot timpul de proprietăreasa ei într-un fel care, la un moment dat, îl făcu să rîdă cu atîta poftă, încît călcă alături de bordura trotoarului.

Nu căzu. O răsucire rapidă și acrobatică îi păstră echilibrul.

Nu se răsuci însă atît de repede, încît să nu-l observe pe bărbatul în jachetă de tweed venind în urma lor, cam la un cvartal distanță.

La început, înregistrarea imaginii nu se realiză pentru că ajunseseră deja la locuința lui Trudy, aflată într-o clădire în stil colonial, împărțită în vreo jumătate de duzină de apartamente și ascunsă în spatele unui pîlc de stejari. Ea îl sărută în fugă pe obraz în semn de mulțumire și porni grăbită pe alee, cotrobăind în geantă după chei.

Nu se mișcă din loc pînă cînd ea nu descuie ușa de la intrare și nu trecu pragul casei.

Apoi se răsuci pe călcîie și porni în direcția din care venise, cu mîinile vîrîte adînc în buzunare și fluierînd ușor. Zgomotul pașilor săi umplea strada. Pe drum nu trecea nici o mașină. Un cîine traversă în fugă o peluză în pantă, fluturîndu-și coada și dezvelindu-și colții. Mulder îi zîmbi și-și văzu de drum.

Să verifici umbrele, căutînd una care nu-și avea locul printre ele.

Cînd traversă din nou King Street, începu să-și facă morală. La urma urmelor, trebuia ca oamenii să locuiască undeva, unii dintre ei locuiau chiar în aceeași zonă cu el, iar Omul în Tweed era probabil unul dintre aceștia.

Casa lui Mulder se afla pe o stradă liniștită, într-o zonă rezidențială. Ziduri îngrijite, din cărămidă de culoare închisă, și o arcadă mică deasupra intrării retrase. Gardul viu făcea ca micuța peluză să pară și mai mică. În timp ce-și scotea cheile din buzunar, începu să-și întocmească în minte o listă cu lucrurile de care trebuia să se

ocupe a doua zi de dimineață, încercarea de a-l face pe Douglas să se răzgîndească nefiind ultimul dintre ele.

Un clovn ucigaș care dispărea nu era, după părerea lui Mulder, un motiv suficient pentru o vizită în Louisiana.

În clipa în care ajunse la ușă, se și văzu în pat; nu mai avea decît să-și care și trupul pînă acolo.

Răsuci cheia și aruncă o privire absentă peste umăr.

Omul în Tweed se plimba agale pe trotuarul de vizavi, țigara aprinsă din mînă tăind întunericul ca o dîră portocalie; o pălărie de fetru trasă pe frunte îi ascundea fața.

Oboseala îi încetini reacția. În cele cîteva secunde de care avu nevoie să se autoconvingă că nu avea năluciri, omul dispăru, înghițit de umbrele mișcătoare ale felinarelor așezate la mare distanță unul de altul.

ȘASE

Dana Scully rămase în picioare în mijlocul balamucului din biroul lui Mulder, desfăcîndu-și brațele a neputință. În unele momente, admira felul în care el reușea să găsească acele în carele cu fîn, în alte momente, ca acesta, de exemplu, nu-și dorea decît să fie în stare să arunce un chibrit aprins înăuntru, ca să-l oblige pe Mulder să ia totul de la capăt. Ceea ce, o știa foarte bine, n-ar fi schimbat nimic. Două zile mai tîrziu, încăperea și-ar fi regăsit vechea înfățișare.

Cîntărindu-și servieta într-o mînă, oftă resemnată și se întoarse spre femeia care aștepta în dreptul ușii.

— Îmi pare rău, Bette, dar nu cred că e aici.

— Ba este, categoric, răspunse secretara cu glas vioi.

Apoi traversă încăperea pînă în dreptul unei polițe din perete de pe care luă un dosar cu colțuri albastre.

— Le miros și de la o milă, adăugă ea.

Un zîmbet vesel și Bette dispăru, lăsînd-o pe Scully cu gura căscată și ușor plictisită. Nu o deranja ca unele cazuri să fie dirijate spre alte echipe; asta făcea parte din regulile jocului și din procedura Biroului. Iar cazul respectiv era, după standardele FBI, atît de obișnuit, încît era surprinsă că Mulder însuși nu-l dăduse la o parte. Ceea ce o deranja însă era refuzul neclintit al noului șef al secției de a prezenta motivele. Dacă felul în care mergeau lucrurile nu-i

plăcea, atunci schimba pur şi simplu echipele. Minţi noi şi trupuri noi, asta era singura lui explicaţie.

— Hei.

Mulder trecu pragul şi-şi aruncă haina pe spătarul scaunului.

— Ascultă, m-am tot gîndit la povestea cu Louisiana.

Dana clătină din cap.

— Mulder...

El se lăsă să cadă pe scaun, se răsuci ca să o poată avea în faţa lui şi îşi împreună degetele sub bărbie.

— Nu că aş crede că lucrurile se desfăşoară într-un fel atît de ciudat, cum e de părere atotputernicul Douglas, dar am răsfoit dosarul, vezi tu...

Întinse mîna spre poliţă, fără măcar să-şi întoarcă privirea într-acolo.

— Eu cred că ceea ce au acolo e...

— Mulder...

El se încruntă, se învîrti nervos cu scaunul şi se porni să trîntească hîrtiile într-o parte şi-n alta.

— Ce dracu', aş fi jurat că l-am lăsat aici astă-noapte. L-o fi luat Webber. Băiatul ăsta e aşa de bezmetic că mă enervează.

Dana clipi scurt din ochi ca să-şi păstreze răbdarea, apoi îl bătu pe umăr. Cu putere.

— Mulder, fii atent.

— Cum? Cum? Te pomeneşti că l-am pus în fişier.

Îl trecu un fior.

— Doamne, ce gînduri îmi trec prin cap.

— N-are importanţă.

— Fireşte că are. Ce, crezi că aş fi efectiv în stare să...

Tăcu şi se răsuci în aşa fel încît să o poată privi în ochi.

— Ai adus noutăţi.

Scully aruncă o privire în tavan, zise un *mulţumesc* în gînd şi îşi trecu, cu un gest absent, mîna prin păr.

— Mai întîi, să ştii că nu apreciez deloc faptul că mă laşi singură cu caracatiţa aia cu faţă umană. Să mă bată Dumnezeu dacă nu-i cresc mîini şi din urechi.

În sfîrșit, Mulder avu bunul simț de a se arăta plin de remușcări.

— Iartă-mă. Întîlnirea cu Douglas fusese fixată dinainte. N-am avut de ales.

Cînd auzi ce avusese de spus șeful secției, Scully îi povesti că fusese deja informată. Tipul o prinsese pe hol, pe cînd se îndrepta spre biroul lui Mulder.

— Dar asta n-are nici o importanță acum.

— Ce vrei să spui? întrebă el uimit.

— Nu te mai gîndi la asta cîteva clipe. Ce vreau eu acum de la tine este să-mi dai cuvîntul că n-ai să mă mai lași niciodată, dar absolut niciodată, singură cu reporterul ăla.

Se cutremură, înfiorată, ca să arate și mai bine ce se afla dincolo de cuvinte.

— Mulder, știi că sînt doctor. Și cunosc cîteva secrete medicale. Și dacă am să fiu obligată, dacă mai pune o singură dată laba aia murdară pe mine, jur că am să fac în așa fel încît să nu se mai atingă în viața lui de o femeie.

Mulder ridică o mînă.

— Bine, bine. N-am crezut că o să fie așa de rău. Pe cuvînt. Probabil că povestea asta cu iubitul verișoară-sii l-a lovit mai mult decît mi-am închipuit.

Ea îi răspunse furioasă că asta nu era o scuză. Poate că ajuta la înțelegerea situației, dar nu era o scuză. Cînd Mulder se scuză din nou, ea binevoi în sfîrșit să se calmeze, apoi se așeză pe celălalt scaun, ținîndu-și servieta în poală.

— Care-i cealaltă noutate? vru el să afle, uitîndu-se bănuitor la servietă.

— Veștile sînt și bune și rele.

El rămase cu privirea pironită asupra ei atîta vreme, încît ea avu impresia că nu o auzise. Apoi se lăsă resemnat pe spate și îi acordă toată atenția.

— Vestea cea bună e că nu trebuie să te duci în Louisiana. N-ai cum să găsești dosarul pentru că Bette l-a luat de-aici acum cîteva minute.

El abia dacă clipi.

— Cealaltă veste bună e că tot n-ai scăpat de mine.

Un zîmbet strîmb apăru și dispăru cu iuțeala fulgerului de pe chipul lui.

— Vestea proastă, zise el pe un ton sec, e că mergem în Dakota de Nord fără sală de baie și că vom fi nevoiți să locuim într-un cort.

— Nu chiar.

Dacă n-ar fi fost atît de îngrozitor de enervantă, situația ar fi extrem de caraghioasă.

— De fapt, e New Jersey.

— Ce face?

— New Jersey, întări ea, ridicîndu-și privirea fără să-și ridice capul.

El își arătă nedumerirea printr-o privire încruntată.

— De ce în New Jersey? Ce...

Își holbă ochii, consternat.

— Of, Dumnezeule, Scully, te rog, nu Omul Invizibil.

Ea făcu să pocnească încuietorile servietei din care scoase un dosar pe care se vedea o etichetă roșie, apoi așeză servieta pe podea și dosarul în poală. Pe urmă scoase din el prima filă. Abia atunci dădu din cap, așteptînd răbdătoare ca Mulder să se oprească din mormăit și să-i mîrîie printre dinți că poate să continue.

— În ceea ce...

— Ia stai așa, zise el. Stai o clipă. Ce l-a făcut pe Douglas cel Măreț să se răzgîndească? Ieri era vorba de clovni care dispar, azi e vorba de Claude Rains. Nu mai pricep. Chiar crede că ăsta e un Dosar X?

— Nu știu, zise Scully, zîmbind. Dar se pare că prietenul tău are un prieten.

— Carl? Reporterul sportiv Carl, zici?

Nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Carl Barelli are prieteni sus-puși?

Clătină încet din cap; minunile nu încetau niciodată să apară.

— Nu tocmai, admise ea. Angie Tonero, verișoara lui, are un frate. Cel care a încercat să-l dezmembreze pe iubitul soră-sii, ți-aduci aminte? Numele fratelui e maio-

rul Joseph Tonero. Din Aviație. Detașat temporar la Corpul Medical. Și n-ai să ghicești niciodată unde își are baza.

Mulder nu-și bătu capul cu vorbele. Expresia de pe chipul ei era suficientă; știa că Baza Aviatică McGuire se învecina cu Fort Dix.

— Și maiorul Tonero este...?

— Aparent, un prieten intim, bun și foarte drag al senatorului John Carmen.

Era clar că Mulder nu se putea hotărî dacă să se amuze sau să se înfurie și, pentru moment, Scully nu intenționa să-l ajute. Se mulțumi să dea din cap cînd îl auzi spunînd:

— Al cărui birou s-a întîmplat să-l sune pe Director, corect? Probabil în toiul nopții. Probabil făcîndu-l pe Director să nu se simtă deloc fericit, ceea ce înseamnă că, atunci cînd l-a sunat la rîndul lui pe Douglas cel Măreț, așa-zisul nostru șef temporar de secție și-a pierdut o mare cantitate de somn. Ceea ce, bănuiesc, înseamnă că e opărit rău de tot.

— Asta ca să te exprimi blînd.

Își aranjă fusta, apoi părul.

— Acum se presupune că noi nu sîntem la dispoziția membrilor individuali ai Congresului, dar bugetele există, ca și alocațiile, de altfel. Iar senatorul face parte din vreo două comitete foarte importante.

— Iubesc la nebunie orașul ăsta, bombăni Mulder.

— Ăsta e raportul despre Frank Ulman, zise ea, întinzîndu-i foaia de hîrtie.

Mulder luă raportul, dar nu-l privi pînă cînd ochii ei nu-l obligară s-o facă. Cînd îl termină cu o privire în diagonală, Scully îi întinse o a doua foaie.

— Asta ce mai e? întrebă el, fără să-și schimbe felul de a privi. O părere suplimentară?

— Nu. Și dacă te-ai uita la ea în loc să bombăni...

Mulder se supuse, dăruindu-i cel mai bun oftat de martir de care era în stare, iar ea reuși să nu izbucnească

în rîs cînd el se ridică brusc în picioare, mai-mai să cadă de pe scaun.

— Scully... zise el, în timp ce citea atent, trecîndu-și absent mîna prin păr.

— Exact, zise ea. Două omoruri. La o săptămînă distanță. Sîmbătă noaptea și duminică dimineața devreme. Ambele victime cu beregata tăiată, fără alte răni, fără semne de jaf sau de abuzuri sexuale. Toate astea nu fac ca cele două crime să fie legate una de alta în mod necesar, numai că acum se pare că a existat un martor și în cazul primului asasinat.

Buzele lui Mulder se mișcau, în timp ce citea cu mai multă atenție cea de-a două foaie de hîrtie.

— Un alt Om Invizibil?

— S-ar putea.

— Sau același.

— S-ar putea.

— Primul tip, Pierce, era beat. La fel și martorul.

— Fără îndoială.

Mulder compară din nou rapoartele.

— Și cel de-al doilea martor, la asasinarea lui Frank, femeia aceea era și ea beată. Și... ceva droguri?

— Exact. Heroină.

Scully îi observă privirea și ușoara accelerare a mișcărilor.

— Deci ...

El închise un ochi și își întinse buzele într-un surîs slab.

— Deci... poate că...

— S-ar putea.

— Scully, zise el, mă dau bătut, bine? Te-ai exprimat foarte clar în privința lui Barelli. De mai multe ori, de fapt, încheie el și întinse mîna să ia dosarul.

— Nu încă, spuse ea, clătinînd din cap.

Încruntarea reveni pe fruntea lui.

— Ce mai e și asta? Sînt supus torturii pentru că nu m-am uitat la tot ce implică pentru tine călătoria asta? Vrei să-i rup personal oasele lui Carl?

— Nu. Atîta că... să vezi... mai e o veste proastă.

— Încă una? zise el, aplecîndu-se înainte.

— E vorba de Hank.

Mulder avu nevoie de cîteva secunde ca să înțeleagă, apoi dădu totul la o parte cu un gest care voia să spună *nu-i nici o scofală, ne descurcăm noi.*

— Și alții, adăugă ea.

Cineva ciocăni în tocul ușii.

— Ce dracu' mai înseamnă și asta? se rățoi el. Scully, ce se-ntîmplă, ai?

Ea se ridică, arătă spre ușă și zise:

— Fox Mulder, fă cunoștință cu ceilalți.

— Bună, salută blonda înaltă care intră în birou în timp ce Mulder se clătină, ridicîndu-se de pe scaun. Sînt Licia Andrews. Sînt foarte bucuroasă să te cunosc, agent Mulder. Hank mi-a povestit atîtea despre dumneata.

— Hank? repetă Mulder prostește, întinzîndu-i mîna.

Licia aruncă o privire spre Dana.

— Păi, da. Hank Webber. Nu v-a spus? Sîntem parteneri. Oarecum. Mergem în New Jersey împreună. Așa e, agent Scully?

— A, sigur, zise Dana, amuzîndu-se copios și fără să-i fie cîtuși de puțin rușine. Absolut.

Vederea din punctul cel mai înalt al lui Delaware Memorial Bridge era probabil spectaculoasă — dedesubt, Delaware Bay cu malurile lui împădurite, oceanul în dreapta și cîteva fabrici aliniate de-o parte și de alta a apei. Poate că era într-adevăr spectaculos, dar Barelli n-avusese niciodată ochi s-o vadă. Ura înălțimea, ura pescărușii care se hlizeau la el de la înălțimea ochilor și degetele care i se albeau ori de cîte ori traversa podul. Și totuși, era mai bine decît zborul cu avionul.

Odată ajuns în nord, își îndreptă Taunusul galben și hodorogit direct spre Turnpike fără să mai piardă vremea. În ciuda telefonului pe care îl dăduse chiar înainte de a-l vedea pe Mulder și în ciuda asigurărilor primite din par-

tea senatorului că problema aceea de familie avea să fie urgentată, lui nu prea îi venea să creadă.

Mai ales după ceea ce spusese Dana.

După ce refuzase din nou să cedeze farmecelor lui, tînăra îl condusese cu răceală în holul vast și tăcut și acolo îl bătuse ușor pe braț, de parcă ar fi fost un puști.

— Rămîi la sport, Carl, zisese ea. Îmi pare rău de caporal, dar folosește-ți capul, Carl, bine?

Fusese atît de furios, că abia putuse să o sărute și să o îmbrățișeze de la revedere.

Să rămînă la sport.

Da' cine dracu' se credea aia, vreun Sherlock Holmes în fustă?

Și-apoi, nici nu era reporter sportiv. El era un reporter care, întîmplător, se interesa și de sport. Avea de gînd să demonstreze tuturor care era diferența.

Un sfert de oră mai tîrziu se îndrepta spre nord cu toată viteza, printr-un apus de soare multicolor, care se transformă rapid în înserare, fără să ia în seamă pădurea de pe ambele laturi ale drumului, nici uliii care pluteau răbdători deasupra unor stejari deși și pini răsuciți, care formau ceea ce se numea Pădurea Barrens. Nu-și bătu capul nici cu limita de viteză, așa că rămase pe banda din stînga, cu peste o sută la oră. La radio se transmitea un meci de-al Yankeilor. Vîntul care intra pe fereastra deschisă din dreapta făcea să danseze bucățelele de hîrtie și zdrențele mototolite de pe bancheta din spate și de pe podea. În mîna stîngă ținea o țigară.

Cățea afurisită. Se întrebă de ce își pierduse timpul cu ea, zîmbind posomorît în fața evidenței — aia n-o să-i cedeze niciodată. Și o admira pentru asta. O admira, fir-ar a dracului să fie. Las' că într-una din zilele astea o să-nvețe și ea să-l admire.

Curînd.

Foarte curînd.

Deși nu se putea numi o personalitate națională, totuși în statul ăsta semnătura lui avea o anumită valoare. Și spera să poată conta pe asta chiar și în Marville, unde

dracu' s-o mai afla și ăsta. După nume, părea să fie, și probabil chiar așa era, un orășel de doi bani aruncat între Fort Dix și McGuire. O celebritate ca el nu se putea să nu găsească ușor vreo două-trei limbi mai slobode. Cîteva pahare, cîteva întrebări, cîteva palme prietenești pe spate, vreo două clipiri complice din ochi și eficientul Fox Mulder putea să-l pupe în fund.

Și-n afară de asta, Ulman făcuse practic parte din familie. Ultima oară cînd o întîlnise pe Angie, fata avea ochii atît de umflați de plîns, că abia mai vedea pe unde călca.

Nimeni, dar absolut nimeni nu putea să le facă așa ceva alor săi.

De fapt, cu puțin noroc, s-ar putea să pună singur mîna pe ticălosul care-i făcuse felul lui Frankie.

Zîmbi iar și aprinse farurile.

Zîmbetul nu rezistă.

Îi era imposibil să-l păstreze pe buze.

Nu se putea concentra decît pe volanul mașinii și pe ideea că el, Carl Barelli, nu avea să se împiedice de un derbedeu cu un cuțit. Știa că ceilalți găseau că era prea moale, prea legat de birou. Dar, de multe ori, tot ei descopereau că situația arăta altfel.

Nu-ți face griji, Angie, îi promise el în gînd, *ține-te bine, fetițo! Vărul Carl se ocupă de toate.*

Danei nu-i plăcuse niciodată felul în care lumina lunii și farurile mașinii ștergeau culorile pămîntului. Albul adevărat nu mai exista, doar negru și umbre cenușii, precum și lucrurile care se mișcau printre ele.

O vreme sinistră.

Își prinse cu degetele lobul urechii stîngi și îl ciupi suficient de tare ca să o doară și să se trezească. Își închipuise, sperase chiar că pusese punct pentru un timp drumurilor lungi cu mașina, dar Mulder insistase că n-avea rost să aștepte pînă a doua zi. Puteau tot atît de bine să-și adune trupa și s-o pornească la drum, în așa fel încît să fie la treabă vineri dimineață, la prima oră.

În fond, nici nu era așa de rău. El se oferise să conducă tot drumul, adusese cafeaua și niște sandvișuri și reușise să-l convingă pe Webber că trebuia să meargă împreună cu Andrews, ca să se cunoască reciproc. Partenerii, predicase Mulder, solemn și convingător, trebuiau să fie în stare să-și prevadă reacțiile unul altuia, astfel încît să-și păzească spatele și să facă cît mai puține greșeli atunci cînd situația devenea fierbinte. Ceea ce nu le spusese era faptul că situația se înfierbînta rareori, nu ca în filme.

Asta însă dacă nu-l aveai drept partener chiar pe el, pe Fox Mulder.

Pe Licia nu o deranjase ideea; Webber însă, spre uimirea lui Scully, păruse efectiv enervat de această perspectivă.

După părerea ei, cei doi aveau acum cam un sfert de oră avans, prima lor însărcinare fiind să rețină camere la un motel numit Royal Baron, recomandat lui Mulder de un agent din Philadelphia.

Nu exista nici o îndoială că locul avea să fie pe-atît de oribil pe cît lăsa să se-nțeleagă numele lui. Mulder era expert în depistarea unor astfel de minuni. El îi zicea dibăcie; ea știa că era un blestem.

— Ești bine? întrebă el, aruncîndu-i o privire scurtă. Poți să dormi dacă vrei.

— Mulder, nu e trecut nici măcar de nouă. Dacă dorm acum, am să mă trezesc în zori.

Îl privi o clipă, apoi opri radiatorul. Noaptea era răcoroasă, dar nu înghețată.

— Ce s-a întîmplat?

— Nimic, răspunse el, ridicînd din umeri.

— Împărțirea asta în perechi nu e stilul tău.

— Poate că nu, dar patru agenți sosiți împreună într-un loc numit Marville ar semăna mai degrabă a paradă, nu crezi?

— Aha, și două mașini cu agenți nu seamănă?

El nu spuse nimic.

O altă milă trecu, în negru și cenușiu, înainte ca ea să repete întrebarea.

— Și nu-ncerca să mă joci pe degete, Mulder, nu sînt dispusă să înghit.

El rîse fără zgomot.

— Doamne sfinte, „să mă joci pe degete". Spune-mi, unde dracu' ți-ai petrecut concediul?

— Eu n-am schimbat subiectul cînd mi s-a pus o întrebare.

El tăcu o vreme, lovind ușor cu degetul în volan.

— Alaltăieri am primit o vizită.

Ea ascultă fără să scoată o vorbă povestea bărbatului de la Jefferson Memorial. La un moment dat își strînse mai bine pardesiul în jurul gîtului; cînd Mulder termină de povestit, ea își încrucișă brațele. N-avea nici o îndoială că întîlnirea se produsese, dar nu fusese niciodată capabilă să accepte complet credința lui absolută în viața extraterestră, nici ideea lui că existau în guvern și, după cum se părea, și dincolo de nivelul guvernamental oamenii aceia care erau la fel de convinși de acest lucru și care, pentru el, erau la fel de periculoși ca orice asasin pe care îl căutaseră vreodată.

Adăugă la asta și ideea la fel de bizară că, printre acei oameni ai umbrelor, cum îi numea el, existau cîțiva care țineau efectiv cu el, și ajunse să nu mai vadă în nici o ființă omenească altceva decît un caz declarat de boala aceea care se afla aproape de paranoia extremă.

Cu Mulder însă, aproape totul părea plauzibil.

Foarte bine, admise ea; poate chiar ceva mai mult decît „aproape".

Pe de altă parte, Omul în Tweed părea mai degrabă o coincidență și nimic mai mult, iar cînd îi spuse asta, el se mulțumi să mormăie ceva neînțeles. Fără prea multă convingere, dar nici cu un motiv solid ca să creadă altceva.

— Prin urmare, ce reprezintă cazul ăsta pentru... nu-știu-cine? întrebă ea, cu ochii pironiți în întunericul de lîngă umăr. Și ce-are a face cu Louisiana?

— Habar n-am. Nu sînt ghicitor.

— Mulder, chestii ciudate, ți-aduci aminte? zise ea, schimbîndu-și poziția.

— Totul e aici, răspunse el, lovindu-se cu palma peste frunte.

Ea îi observă zîmbetul și nu mai scoase nici o vorbă pînă cînd tăcerea îi făcu somn.

— Ia spune, ce-nseamnă chestia asta pentru tine?

— Nu știu. Ba da, știu. Înseamnă că avem doi oameni morți și că vor mai fi și alții.

O privire scurtă, un zîmbet rapid.

— Asta-i tot, Scully, asta e tot.

Ea dădu aprobator din cap, deși știa cu certitudine că el mințea.

ŞAPTE

Motelul Royal Baron era o clădire lungă, de două etaje, din stuc alb şi roşu, cu faţada spre o şosea care ducea la Marville. Deasupra recepţiei aflate în aripa de vest se vedea un însemn luminos care ar fi dorit să fie o coroană din aur şi pietre preţioase; în aripa estică se găsea un restaurant, iar între aceste două puncte două duzini de camere.

În spatele motelului şi dincolo de drum nu se vedea nimic altceva decît pădurea.

Restaurantul — cîteva separeuri de-a lungul ferestrei, mese rotunde la capătul sălii şi o tejghea lungă — se numea „Hanul Reginei".

Epuizat de oboseală, Mulder se prăbuşi într-un separeu tapiţat cu imitaţie de piele, continuînd să se simtă în interiorul unui poliedru ce se mişca şi nu avea nici cea mai mică intenţie să se oprească. Capul îi pulsa de durere, din cînd în cînd imaginea din faţa ochilor devenea tulbure şi nu-şi mai dorea decît să se tîrască într-un pat şi să uite o vreme de lumea din jur. Webber şi Andrews îi aşteptaseră la recepţie. Camerele erau deja reţinute cînd el şi Scully îşi făcuseră apariţia. Şi, în ciuda protestelor sale, fusese practic luat pe sus şi dus la restaurant.

Erau singurii clienţi. Tînăra chelneriţă îşi omora timpul ştergînd praful de pe mesele strălucitor de curate

şi şopocăind cu bucătarul prin ferestruica de serviciu de pe peretele din spate.

Mulder nu comandase nimic de mîncare — numai gîndul că ar putea înghiţi ceva îi întorcea stomacul pe dos — dar, cînd ceilalţi îşi primiseră comenzile, fu nevoit să admită că farfuria cu clătite din faţa lui Webber era foarte apetisantă.

— Grăsimea aia o să te omoare, zise Scully pe un ton sec, făcînd un semn cu capul spre farfuria plină din dreptul lui Webber.

— Plăcerea mea vinovată, îi mărturisi Webber cu un zîmbet copilăros pe buze, după care îşi turnă cel puţin un litru de sirop, după părerea lui Mulder, pe grămada de clătite înecate în unt.

Scully îi urmări mişcările cu o uluire pe care nici măcar nu încercă să şi-o ascundă.

— Nici o problemă.

Andrews se mulţumise cu o ceaşcă de supă; oboseala i se citea pe fiecare trăsătură a chipului. Nasturii de la jachetă îi erau încheiaţi pînă la ultimul.

Afară, dincolo de fereastră, o pală de vînt dansa împreună cu o mînă de frunze moarte pe care le ducea pînă pe şosea, împrăştiindu-le apoi peste maşini.

— Ia să vedem, începem verificările chiar în noaptea asta? vru Webber să ştie.

— Poftim? întrebă Mulder, privindu-l fix.

Agentul arătă ceva cu furculiţa plină peste umărul lui Mulder, dar o retrase iute, căci siropul începuse să picure pe masă.

— Marville. Mergem să verificăm în noaptea asta?

— Nimic pînă mîine dimineaţă, zise Mulder, clătinînd din cap. Atunci, primul lucru pe care va trebui să-l facem va fi să ne prezentăm în faţa şefului din localitate, ca să ştie că sîntem aici.

— Hawks, zise Webber, dînd din cap.

Mulder clipi nedumerit din ochi.

— Hawks, repetă Webber. Todd Hawks. Şeful poliţiei. Ăsta e.

— Aha.

Webber aruncă o privire spre partenera sa, dar aceasta își concentrase atenția asupra drumului pustiu și încerca să-și înăbușe cu palma un căscat violent.

— N-ai citit dosarul? Acolo ai totul. Despre el. Despre Hawks, adică.

O răbufnire a vîntului zgudui fereastra.

Andrews se înfioră, dar nu-și întoarse privirea.

— Fox?

— Mulder. Nu-mi spune Fox. Mulder e foarte bine.

Webber dădu o singură dată din cap, semn că înțelesese și că nu avea să se mai repete.

Puștiul ăsta, își zise Mulder obosit, o să mă urce pe pereți.

Și din moment ce cunoaște afacerea în amănunt, înseamnă că ori e stîrnit prea tare, prea nerăbdător, ori e speriat. Ceea ce n-ar fi de mirare. Pînă acum, terenul de activitate al tînărului se mărginise la District of Columbia. Și-acum ajunsese aici, fără nici un birou la care să alerge. Acum lucra cu un tip despre care se bănuia că era sărit de pe fix.

Chestia asta aproape că-l făcu pe Mulder să se simtă ceva mai bine.

Andrews își termină supa, căscă și își întinse brațele drept deasupra capului, prinzîndu-și palmele și trosnindu-și degetele.

— Doamne, zise ea cu un glas răgușit. Doamne.

Jacheta nu făcea nimic ca să-i ascundă silueta.

Mulder simți în gleznă lovitura pantofului lui Scully, așa că își închipui că avea o privire prea insistentă, care totuși nu înregistrase nimic. Asta îl convinse, mai mult decît orice altceva, că era cazul să pună punct mondenităților și să spună noapte bună. Cu toate acestea, nu avusese cum să-și imagineze că Webber va încerca să economisească bănuții Biroului și că, în consecință, nu va reține decît două camere, una pentru doamne și o alta pentru domni.

Descuie ușa și intră în cameră, clătinîndu-se ușor pe picioare, iar apoi zise, aruncîndu-și valijoara pe patul cel mai apropiat:

— Hank, dacă sforăi, am să fiu nevoit să te împușc.

Webber izbucni într-un rîs nervos, jură că dormea liniștit ca un prunc și rîse din nou, în timp ce-și desfăcea bagajul, obiectele de toaletă aranjate ordonat în baie, costumul de schimb agățat în cuierul de lîngă ușa sălii de baie, iar restul pus frumos în cel de-al doilea sertar al unei comode care se întindea pe jumătate din peretele din stînga.

Mulder era prea obosit ca să urmărească ritualul; el, unul, avea să-și aranjeze lucrurile mîine dimineață. Se spălă, se dezbrăcă, se vîrî în pat și în următoarele zece minute adormi, ignorînd cu totul vocea blîndă care citea știrile la televizor.

Visă.

o cameră în penumbră, conturul mobilierului unui dormitor, o fereastră printre draperiile căreia se strecurau razele de lună;

o noapte rece și toate glasurile care o însoțeau, de la murmurul blînd al frunzelor la orăcăitul broaștelor și cîntecul greierilor;

un huruit slab, deși știa că nu era al unui tren;

huruitul se amplifică, iar lumina din jurul draperiilor se albi, devenind orbitoare, năvălind brusc în cameră, mutîndu-se de colo-colo; săgeți piezișe pe pereți, peste pat și peste silueta care zăcea în el, peste tavan, ca și cum sursa de lumină se rotea încet dincolo de fereastră;

era înspăimîntat, stînd acolo, lîngă ușă, alunecînd ușor în jos, pe vine;

prea înspăimîntat ca să se miște atunci cînd lumina deveni prea strălucitoare și huruitul prea puternic, cînd silueta întinsă pe pat se ridică și aruncă pătura la o parte, chipul ei tînăr, lipsit de orice urmă de culoare, ochii ei

tineri, larg deschiși, exprimînd nu spaima, ci și un scop precis;

voia s-o oprească, dar nu se putea opri pe el însuși din alunecare, nu se putea împiedica să nu încerce să iasă prin perete ca să scape de lumina ce explodase în cameră, făcîndu-l să țipe, în timp ce fetița era înghițită de albul acela nedefinit;

făcîndu-l să țipe.

Făcîndu-l să-și piardă răsuflarea și să se ridice în capul oaselor, strîngînd cu disperare perna la piept, cu sudoarea picurîndu-i în ochi, aruncînd cît colo cearșaful și pătura de pe picioare.

Cînd avu certitudinea că se putea mișca fără să cadă din pat, se așeză pe marginea saltelei și rezemă perna de tăblia patului. Un tremur ieșit din comun, un mare efort de a înghiți. Își împinse trupul în poziția în picioare și se împletici în jurul mesei ieftine de sub lampa atîrnată de tavan, pînă la draperiile ce acopereau singura fereastră a camerei. Le dădu la o parte și privi afară, dar nu văzu nimic altceva decît drumul și copacii de dincolo de el.

Nu putea vedea stelele, dar știa că erau acolo, deasupra.

În spatele lui, Webber sforăia ușor.

O, Doamne, își zise el în gînd; of, Dumnezeule.

Își șterse fața cu brațul și intră fără zgomot în baie; închise ușa, dar nu aprinse lumina. Știa ce ar fi văzut în oglindă — un om bîntuit la nesfîrșit de dispariția surorii sale Samantha, pe vremea cînd amîndoi nu erau decît niște copii. Visul acela încerca să-i spună cum se întîmplaseră lucrurile. Poate că era adevărat, poate că nu. Oricum, n-avea nici o importanță.

Vis sau nu, asta îl făcea să meargă mai departe.

Își dădu cu apă pe față ca să alunge lacrimile pe care nu le observase înainte, se șterse cu prosopul și se întoarse în pat.

Nu se uită la ceas, dar nu credea că trecuse mult de miezul nopții.

Un camion trecu huruind pe-afară.

De data asta, cînd adormi, nu mai avu impresia că visase.

— Dana?

Scully mormăi ceva ca să o facă pe Licia să știe că nu dormea și ca să-i spună că făcea, totuși, tot posibilul să doarmă puțin și că, oricare ar fi fost subiectul, putea să aștepte pînă a doua zi.

— E ceva... e ceva în neregulă cu Mulder? Ar trebui să știu și eu?

Glasul care spărgea întunericul avea o răgușeală naturală, aproape bărbătească; Scully îi observase deja efectul asupra lui Webber și Mulder și se întrebă cît de bine știa Licia să se folosească de chestia asta. Nu încăpea nici o îndoială că putea deveni o armă cu acțiune devastatoare. Îi zîmbi tavanului — *atunci cînd e folosită în slujba Binelui, nu a Răului.*

— Dana?

Oftă zgomotos și se răsuci pe-o parte.

— Nu. E bine.

— Avea un aer buimăcit.

— E începutul.

— Ce?

Scully nu prea era sigură că putea să explice. Deși trecuse atîta vreme, nici măcar ea nu prea înțelegea.

— La începutul fiecărui caz care îi cîștigă cu adevărat atenția... devine hipertensionat. Din păcate, pe urmă trebuie să ajungă acolo unde este cazul respectiv. Și nu-i place să călătorească. De fapt, detestă călătoriile. E un timp prețios care se risipește în loc ca el... ca noi să ne vedem de meserie. Așa că, atunci cînd ajunge acolo, toată energia inițială a fost deja cheltuită în timpul călătoriei. Așa că Mulder se prăbușește.

O clipă de tăcere apoi o nouă întrebare:

— Are să fie bine mîine dimineață?

Scully se încruntă nedumerită. Îngrijorarea cuiva care nu mai lucrase pînă atunci cu Mulder era de înțeles, dar

avea impresia că remarcase și altceva în vocea colegei sale. Închise ochii pe jumătate a rugăciune ca Andrews să nu arunce totul în aer, lăsînd să i se aprindă călcîiele după Mulder.

— Are să fie bine, răspunse ea într-un tîrziu.

— Bun.

Nu mai spuse nimic.

Cealaltă se întoarse pe-o parte și glasul i se auzi mai slab.

— Detest să văd primul meu caz adevărat făcut praf și pulbere.

Scully aproape că se ridică în capul oaselor ca să ceară o explicație și urmarea logică, respectiv scuzele. Pentru cineva ca Andrews, era normal să vrea să strălucească chiar de prima dată. Numai Dumnezeu știa de cîte ori nu se rugase și ea pentru asta mai înainte să se întîmple efectiv. Adevărul e că treaba asta o transformase într-o nevropată. Dar nu numai că Andrews nu părea nervoasă defel, ci dimpotrivă, avea un aer aproape prea calm, prea pregătit. Și asta putea să fie pînă la urmă tot atît de rău.

Sau, poate, își zise ea, reacționez eu disproporționat din cauza oboselii.

Un camion trecu huruind pe-afară.

Căscă și se înfășură în pătură pînă la bărbie.

— Dana?

De data asta, Licia avea o voce mică și foarte tînără.

— Te ascult.

— Crezi că va trebui să fac uz de armă?

Colțul gurii i se ridică ușor.

— Mai niciodată, Licia, crede-mă.

— Zău?

— Da. Guvernul își mănîncă prea mult de sub unghie ca să ne cumpere muniția de care am avea nevoie.

Din nou tăcere, iar Scully își zise: Doamne Dumnezeule, încep să vorbesc ca Mulder.

Andrews chicoti, iar pe urmă izbucni de-a binelea în rîs și zise:

— Cred că am văzut prea multe filme.

Foșnetul cearșafurilor fu urmat de cuvintele Liciei:

— Noapte bună. Și mulțumesc.

— N-ai pentru ce. Noapte bună.

Încă un camion trecu pe drum, de data asta în direcția opusă. Scully ascultă zgomotul motorului pînă cînd acesta dispăru cu totul în depărtare, folosindu-se de huruitul care se îndepărta ca de un cîntec de leagăn.

Ultimul ei gînd se îndreptă spre Mulder.

Spera ca acesta să nu viseze.

OPT

Cerul albastru de ieri se transformase într-unul din ce în ce mai înnorat, imediat după ce zorii zilei de vineri își făcuseră apariția. În clipa în care Mulder și echipa lui, cu Webber la volan, coborau drumul ce ducea la Marville, un vînt rece începuse să bată dinspre răsărit, măturînd frunzele și acele brune de pin.

Lui Mulder nu-i plăcea vremea asta; semăna prea mult cu o toamnă tîrzie.

Orașul Marville începea cam la vreun sfert de milă de motel, cu un cătun furișat în luminișurile hăcuite din Pădurea Barrens, de-o parte și de alta a drumului. Terenul nisipos și acoperit de prundiș pe care fuseseră construite casele apărea în petice pe peluzele ce arătau la fel de obosite ca și construcțiile pe care le mărgineau.

Mulder simți imediat că orășelul era pe moarte.

Cartierul comercial se întindea pe cinci cvartale mici, cu tarabe dispuse pe la colțul străzilor. Nici o clădire nu avea mai mult de trei etaje; majoritatea erau construite din lemn, iar cîteva dintre ele aveau fațade din cărămidă sau din piatră, marcate de trecerea vremii. Mulder numără șase clădiri de închiriat și infinit mai multe ale căror ferestre fuseseră acoperite cu placaj sau vopsite cu vopsea albă. Un drapel îngust atîrna deasupra străzii principale, anunțînd cea de-a 150-a aniversare a comunității, ceea ce-l făcu să se întrebe, așa cum făcea adeseori, prin ce

anume îi atrăsese locul ăsta pe pionieri. Prin preajmă nu curgea nici un rîu, lemnul copacilor nu era bun pentru cherestea, iar Fort Dix apăruse abia în 1917, pentru a deveni vecin cu Baza Aviatică McGuire mulți ani mai tîrziu.

Webber pocni din degete și făcu un semn spre stînga.

— Cîrciuma lui Barney.

Mulder observă barul din colț, unul din cele cîteva încă deschise pe strada aceea, și bănui că, indiferent de motivele care duseseră la apariția orașului Marville, rațiunea ultimă a existenței sale trebuie să fi fost traficul dinspre garnizoană și Baza Aviatică. Și, după cum arătau lucrurile, era o rațiune cît se poate de solidă. Dincolo de vopseaua scorojită și de reparațiile absolut necesare, Mulder putea să vadă un oraș care se descurcase cît se poate de bine, mai ales dacă te gîndeai la competiția furibundă cu celelalte localități din împrejurimi.

O bancă apatică, din granit, se afla la colțul următor, pe stînga. Magazinele funcționau încă din plin, sau, mă rog, pe cît de mult le permiteau starea economiei și reducerile drastice de fonduri din domeniul militar intervenite în ultimii ani.

— E deprimant, zise Andrews de pe bancheta din spate. Cum o putea cineva să locuiască într-un loc ca ăsta?

— În primul rînd, locuințele sînt ieftine, își dădu Webber cu părerea, încetinind ca să permită unui trio de bătrîne să traverseze strada. Orașul ăsta nu e foarte aproape de nimic. Îmi amintesc harta și nu cred că poți să faci ușor naveta de aici și pînă la Philadelphia. Deci, n-o faci; în schimb, ai ceva bani.

Inerția, intui Mulder ultima parte a răspunsului. N-ai unde să pleci chiar cînd și aici abia îți poți permite să trăiești. Dacă i-ai întreba, probabil că fiecare ți-ar da un răspuns diferit, dar nu era nici o îndoială că esența se putea exprima prin întrebarea „Pentru ce să-ți bați capul?“

— Uite, zise Scully, acesta fiind primul cuvînt pe care-l scosese de la micul dejun și pînă atunci.

O clădire lungă din scînduri albe, cu un singur etaj, se întindea pe o treime din cvartalul de pe dreapta. O firmă nouă, scrisă cu auriu, zicea că acolo se găsea secția de poliție; drapelul american spînzura de catargul aflat exact lîngă ușa dublă de la intrare.

Webber parcă în fața secției, își frecă nerăbdător mîinile și sări din mașină, grăbindu-se să deschidă ușa din spate pentru Andrews.

Mulder se mișcă mai prudent, așteptînd ca Scully să i se alăture. Nu își vorbiră, mulțumindu-se să schimbe doar priviri rapide, și porniră spre zidul de beton. Andrews vru să știe de ce începeau de-acolo, din moment ce relațiile senatorului se aflau la Fort Dix și la Baza Aviatică.

Scully își întoarse fața, ca să evite o pală blîndă a vîntului.

— Hai să spunem că, de obicei, e mai ușor să tratezi cu civilii.

— Ei sînt ăia care pierd, interveni Webber isteț.

Mulder îl fulgeră cu privirea, iar apoi își întoarse privirea spre Scully și deschise ușa, lăsîndu-i să treacă într-o sală care ocupa în întregime treimea din față a clădirii. O balustradă de lemn se întindea din perete în perete și, chiar în stînga portiței din mijlocul ei, se afla o stație radio în fața căreia o dispeceră nota ceva într-un registru de serviciu; în spatele ei se găseau trei birouri de metal fără ocupanți.

În dreapta portiței, un al patrulea birou, ceva mai mare, era așezat cu fața spre intrare. Dincolo de el stătea un polițist a cărui uniformă, fu de părere Mulder, fusese croită pentru el cu zece ani și cu zece kilograme în urmă. Chipul lui era acela al unui om care își petrecea mai tot timpul în aer liber, cu un păhărel alături. Părul tuns perie avusese odată culoarea roșie.

Mulder își scoase portvizitul și se legitimă.

— De la FBI, sergent, bună dimineața.

Vorbea politicos, cu o deferență îndelung practicată. Îi prezentă iute și pe ceilalți.

— Sîntem aici să-l vedem pe comandantul Hawks.

Sergentul Nilssen nu păru impresionat. Se ridică de la lucru fără să scoată o vorbă și porni cu pași molcomi spre o ușă anonimă de pe peretele din spate. Mulder citi nedumerire pe chipul lui Webber și revoltă pe cel al lui Andrews.

— Sîntem pe terenul lor, le reaminti el încetișor. Nu uitați că nu ei ne-au chemat.

— Bine, bine, dar totuși, răspunse Webber.

Mulder nu avea nici timp și nici chef pentru o lecție rapidă despre politicile diferitelor agenții chemate să aplice legea, aflate în competiție. Își concentră atenția asupra sergentului care rămăsese în cadrul ușii deschise, cu o mînă proptită într-un șold, iar cu cealaltă încercînd să-și scarpine mai întîi spinarea și apoi ceafa. Bovin, poate, dar nu prea moale. O privire scurtă spre dispecera care i-o întoarse fără jenă. Se apropia de treizeci de ani și era evident înamorată de propriul machiaj bogat și de felul în care părul castaniu, vălurit, îi cădea înfoiat pe umeri.

Cînd, într-un tîrziu, îi făcu un semn prietenos din cap, Mulder îi răspunse politicos.

— O zi pașnică? o întrebă Scully, rotindu-și privirea prin sale pustie.

Tînăra ridică din umeri — numele de pe ecuson era *Vincent* — și flutură mîna.

— Băieții sînt pe șosea. Orele de vîrf.

Scully chicoti ușor, iar cealaltă tuși delicat în pumnul strîns.

— Iederă otrăvitoare? zise Mulder, arătînd din cap spre pustulele albe de pe mîna tinerei femei. Nu pot să o sufăr.

Vincent se strîmbă ușor, aprobîndu-l.

— Mda, m-am pricopsit cu...

— Hei.

Sergentul îi chemă, îndoind degetul.

Webber înțepeni brusc, dar Scully îl atinse pe braț, în timp ce Mulder îi conducea zîmbind, întotdeauna zîmbind, și mulțumindu-i sergentului în clipa în care se dădu la o parte ca să-i lase pe ceilalți să treacă înainte.

Nilssen nu-i întoarse zîmbetul. Se întorsese deja la biroul său, cu un chip lipsit de expresie, pur și simplu prea plictisit ca să mai fie încă o dată grosolan în mod deschis, lăsîndu-l pe Mulder să facă din nou prezentările, de data asta în fața lui Todd Hawks.

Șeful poliției din Marville era mai tînăr decît se așteptase Mulder, avînd în jur de patruzeci și cinci de ani. Părul negru și des era pieptănat drept peste cap, iar sprîncenele groase aproape că se atingeau deasupra unui nas ușor coroiat. Nu purta nici uniformă, nici cravată. Cămașă albă și pantaloni negri, plus o haină asortată, agățată într-un cuier din coarne de cerb.

Biroul său avea aceeași culoare cenușie, de navă de război, singura notă personală fiind un triptic în ramă de argint în care erau expuse, după cum observă Mulder, fotografiile celor ce erau, probabil, soția și cei trei copii.

Hawks le strînse pe rînd mîna și le pofti pe Scully și Andrews să se așeze pe celelalte două scaune din încăpere. Webber preferă să se sprijine de perete, lîngă tocul ușii, încrucișîndu-și brațele la piept.

Șeful luă o bucată de hîrtie de pe birou, o privi o clipă și se încruntă.

— Agent Mulder, trebuie să-ți mărturisesc că faxul trimis de omul dumitale, Webber, m-a cam luat prin surprindere. Nu m-am așteptat la implicarea federalilor.

Lăsă hîrtia să cadă la loc pe birou, aruncă o privire spre ușa închisă și se jucă cu stiloul din buzunarul de la piept.

— Dar, ca să fiu sincer, cred că sînt bucuros să vă văd. Rahatul ăsta e cam mare numai pentru oamenii mei și ăștia...

Se opri, se așeză din nou pe scaun și culese un creion cu care se apucă să bată ritmul în tăblia biroului.

— Domnii de la Dix nu prea se dau în vînt să ne lase pe noi, băieții de la țară, să ne ocupăm de povestea asta, deși caporalul a fost ucis în garnizoană. Din punct de vedere tehnic, cazul Ulman e al nostru. Încearcă, totuși, să le spui ălora chestia asta.

Mulder îi oferi un zîmbet perfect, din gama *noi contra ei*.

— Tocmai pentru asta sîntem aici, domnule comandant. Vom avea nevoie de tot ajutorul disponibil și vom aprecia foarte mult tot ceea ce ne veți spune.

— Nici o problemă.

Ca și sergentul său, dar din motive diferite, Hawks nu simțea nici urmă de respect plin de teamă față de vizitatorii săi.

— Să-mi spuneți numai de ce anume aveți nevoie și am să fac tot ce pot.

Creionul bătea mai departe în tăblia biroului, iar expresia de pe chipul său se întunecă.

— Chestia e că nu l-am cunoscut deloc pe caporalul ăla. Grady Pierce era însă un piron mare în talpă. Cu toate astea, știu cel puțin două duzini de tipi pe care aș fi preferat să-i văd în locul lui. Vai de capul lui de amărît!

— Vă era prieten? se interesă Webber din fundul încăperii.

Hawks îl privi peste umărul lui Mulder și clătină din cap.

— Nu tocmai. Îl cunoșteam de foarte multă vreme. A ieșit la pensie ca instructor militar, iar nevastă-sa l-a părăsit imediat după ce Armata l-a obligat să se pensioneze. Își întoarse privirea spre Mulder. N-avea nici un talent deosebit, în afară de trasul la măsea și AC.

Andrews, care pînă atunci șezuse țeapănă pe scaunul ei, cu dezgustul citindu-i-se clar pe buze, interveni brusc:

— AC?

— Atlantic City, agent Andrews, îi explică șeful.

— Ah! Dezgustul se transformă în dispreț. Jocuri de noroc.

Hawks se mulțumi să dea din cap, fără să clipească.

— Deci, credeți că a fost vorba de o datorie de joc sau ceva de genul ăsta? întrebă Webber, lăsîndu-și brațele să cadă pe lîngă trup, iar nerăbdarea făcîndu-i-se simțită în glas. La Pierce, vreau să spun.

— Nu neapărat. Cînd mergea acolo, cîștiga mai mereu, răspunse șeful, zîmbind cu înțeles. Își rotunjea frumușel pensia care era a dracului de mare.

Scoase un dosar din sertarul de la mijlocul biroului.

— Aici e cam tot ce avem despre ambele victime, Agent Mulder. Îi dădu dosarul.Vedeți că nu prea e cine știe ce, nici chiar după două săptămîni petrecute cu Grady. Clătină din cap și ridică din umeri. Probabil că urma e deja rece, pardon de expresie. Oricum însă, sînteți bineveniți.

Mulder dădu din cap, mulțumindu-i șefului pentru ajutor, și îi trecu dosarul lui Scully, care se apucă să-l răsfoiască, încruntîndu-se pe măsură ce dădea paginile.

— În raportul de autopsiere, nu văd diagramele cadavrului. Doar fotografii cu foarte puține comentarii.

Hawks o privi enervat.

— O să trebuiască să-i întrebați pe cei din garnizoană despre chestia asta. Se pare că și lor le-a păsat la fel de mult de bătrînul Grady ca și nouă.

Măi, măi, își zise Mulder. Era clar că între Marville și Fort Dix nu se punea problema unei povești de dragoste. Și se întrebă dacă asta era valabil și pentru comercianți.

Scully își apropie de ochi o bucată de hîrtie și se încruntă, nedumerită.

— Ce scrie aici, pe margine? Buhuri? Duhuri?

— Duhuri? întrebă iute Mulder.

— Duceți-vă să-l vedeți pe Sam Junis, le sugeră șeful, în timp ce Scully închidea cu zgomot dosarul. E doctorul nostru și a lucrat la ambele cazuri. Mîzgălește mereu în stînga și-n dreapta, dar aproape că nimeni în afară de el nu poate să-i descifreze scrisul. Locuiește în prima casă la vest de motelul unde stați voi. Știe că o să dați pe la el.

— De unde știți unde stăm? întrebă Andrews.

Mulder nu se întoarse, dar speră că șeful nu se simțea jignit de întrebare.

— Domnișoară, răspunse Hawks, cu un zîmbet leneș pe buze, ați observat, poate, că pe-aici nu prea se cheamă că sîntem la Washington. Și în perioada asta din an, la motel Babs abia dacă are ceva de făcut în timpul weekendului. Dacă vreți, pot să vă spun și ce ați mîncat la micul dejun.

— Ce? întrebă Webber, de parcă șeful era un magician care urma să dezvăluie un secret venit din timpuri străvechi.

Hawks îl privi pe Mulder, nevenindu-i să creadă, și se ridică.

— Dumneata ești cel cu părul roșu, deci dumneata ai mîncat mai multe clătite decît ar fi trebuit, așa că n-o să treacă prea mult timp și o să ai nevoie de o gaură nouă la curea. Agentul Scully a consumat cafea și pîine prăjită, cereale și suc de portocale. Agentul Andrews a ales ceai, pîine prăjită, fulgi de porumb. Iar dumneata, agent Mulder, ai mîncat pîine prăjită, șuncă, ouă prăjite, cafea, suc de portocale și gem de afine.

Mulder zîmbi apreciativ, în timp ce șeful îi conduse spre ușă.

— Și presupun că știți și pe ce parte a patului obișnuiesc să dorm? întrebă Andrews pe un ton rece.

— Să fiu al dracu' dacă știu, domnișoară, zise el. Blestematele alea de draperii nu lăsau să se vadă nimic.

Mulder nu se mai putu abține; se răsuci pe călcîie și izbucni în rîs, în timp ce șeful îi rugă să-l aștepte afară ca să pună vreo două-trei lucruri la punct, înainte de a-i conduce la locul primei crime. Deși se părea că Andrews era pe cale să aibă obiecții, Mulder fu imediat de acord și-i strînse mîna, mulțumindu-i din nou pentru colaborare. Apoi își conduse trupa înapoi în prima sală, dădu din cap în direcția sergentului — dispecera plecase și în locul ei se afla acum un bărbat care îi privea uluit — și nu se mai opri pînă cînd nu ajunseră pe trotuar, din nefericire nu înainte ca Andrews să facă un comentariu cu voce tare în direcția lui Hank despre „țărănoii ăștia insuportabili din

cătunul ăsta afurisit". Mulder își vîrî mîinile în buzunarele hainei și inspectă strada, sperînd să găsească răbdare și inspirație, precum și o modalitate de a lua aminte la avertismentul tăcut de a nu-și pierde cumpătul, venit din partea lui Scully.

— Uite ce e, le spuse el în cele din urmă. Noi trebuie să lucrăm împreună cu oamenii ăștia, înțelegeți? Avem nevoie să fie de partea noastră ca să ne putem face treaba și să ne întoarcem cît mai repede la Washington. Nu mă interesează ce crezi despre ei, i se adresă el Liciei, dar de acum încolo îți păstrezi comentariile pentru tine, ai înțeles?

Tînăra ezită o clipă, apoi dădu afirmativ din cap, iar Mulder își notă în minte să o pună pe Scully să-i țină mai tîrziu o predică.

Webber, care se simțea pedepsit, deși nu el fusese cel certat, își drese glasul.

— Hm, Mulder, cine e Babs?

Mulder se încruntă în direcția orașului.

— Babs Radnor. Proprietara motelului.

— De unde știi? se încruntă Webber la rîndul său.

Fără să se uite la Scully, Mulder răspunse:

— Pentru că am legături supranaturale, Hank.

Apoi se întoarse și le arătă cîrciuma cu fațadă de cărămidă de peste drum.

— Ne întîlnim aici pe la unu, pentru masa de prînz, bine?

Le spuse lui Hank și Andrews să treacă prin filtru zona din jurul cîrciumii lui Barney și să stea de vorbă cu toți cei pe care-i puteau găsi despre cele două victime, despre renumele barului, despre noaptea crimei, despre orice le-ar fi putut aduce informațiile pe care nu le transmiteau rapoartele.

Webber mai avea puțin și saluta militărește, în timp ce-și conducea partenera în direcția care le fusese indicată; se ținea aproape și vorbea tensionat, dar în șoaptă.

— Bună ziua, zise Mulder cu glas scăzut cînd Scully i se alătură. Mă numesc agent Webber, FBI. Spune-mi tot ce știi sau am să te fac să-ți pară rău că m-ai întîlnit.

Dana îl bătu ușor pe braț.

— Lasă-l în pace, Mulder, bine? Nu e chiar atît de rău cum spui.

Mulder fu de acord.

— Dar nu el mă îngrijorează, adăugă el și-și întoarse privirile spre cer, spre norii din ce în ce mai joși, trăgînd în piept mirosul ploii, în timp ce vîntul se întețea, chinuind amarnic drapelul obosit de deasupra intrării și ridicînd gunoaiele din rigolă.

Strada era perfect pustie. Nici pietoni, nici mașini, nici măcar o coadă de cîine sau de pisică rătăcită.

— Un oraș-fantomă, zise Scully.

— Un cimitir, răspunse el.

NOUĂ

Porniră pe strada principală, spre răsărit, Mulder adjudecîndu-și bordura trotuarului. Senzația de pustietate se sfîrșise și oamenii ieșiți la cumpărături, nu prea mulți totuși, se plimbau de la un magazin la altul, iar automobilele și furgonetele își croiau drum printre semafoare. Puțini trecători își bătură capul să-i privească, pe el și pe Scully, iar cei care o făcură le zîmbiră ușor, fără să se oprească din drum.

O pală de vînt o luă la fugă pe trotuar, învîrtoșîndu-se din ce în ce mai tare, lipindu-i lui Mulder haina de coapsă și vîrîndu-i un frig neplăcut pe sub îmbrăcăminte.

Scully era atentă la înaintarea șerpuitoare a unei corcituri canine într-o curbă.

— Ai văzut cum s-a schimbat? Hawks, vreau să spun.

Mulder aprobă printr-o mișcare a capului.

— Polițist pentru noi, țărănoi pentru Licia. Omul nu e deloc fraier. Eu sînt chiar puțin surprins că nu a cerut ajutor imediat. După cîte-mi dau eu seama, cînd au nevoie de un detectiv, el e ăla. Dar, totuși, ce-i cu Andrews?

— Tracul primului caz, ridică ea din umeri.

Mulder presupuse că era posibil, dar oricum, chestia nu-i plăcea deloc. Ca și în privința atribuirii cazului, avea sentimentul că ceva nu era în regulă. Nu se îndoia că tînăra era competentă în meserie; altfel, cariera ei n-ar fi

ajuns acolo unde ajunsese. Totuși, trebuia făcut ceva în privința atitudinii superioare pe care o adoptase la secția de poliție. Un astfel de comportament avea toate șansele să-i închidă gura lui Hawks mai repede decît ordinul unui judecător.

Trecînd pe lîngă cîrciuma lui Barney, aruncă din nou o privire, dar, ca și mai înainte, nu observă nimic deosebit. Un bar obosit dintr-un oraș obosit. Dacă l-ai lua de acolo și l-ai planta undeva în Michigan sau Oregon, s-ar încadra perfect în peisaj. Și, imediat ce gîndul ăsta îi trecu prin minte, își dădu seama că făcuse, probabil, o mare greșeală că o lăsase să plece împreună cu Webber. Omul ăla avea darul să-i facă pe ceilalți să vorbească. Fața, zîmbetul, claia de păr roșu aveau un aer dezarmant. Spera sincer că era de-ajuns ca să o contrabalanseze pe Licia Andrews.

Lumina dimineții scădea.

Mirosul de ploaie deveni și mai puternic.

Cu colțul ochiului, o urmărea pe Scully care refăcea traseul probabil urmat de Grady Pierce după ce părăsise barul, traversînd strada, clătinîndu-se, poate, pe picioare. Sau poate că nu. O stradă pustie. O ploaie ușoară.

— N-a văzut pe nimeni, zise Mulder, pe cînd se apropiau de alee.

Aceasta trecea printr-o pereche de clădiri din cărămidă cu trei etaje, cu magazine la parter și cu apartamente deasupra. Scully nu-i puse nici o întrebare.

— Sau poate că n-am observat.

— La ora aia tîrzie, în orașul ăsta? Într-o noapte de sîmbătă? S-ar putea să nu fi fost prea sănătos, dar nu era încă mort. Ar fi observat cu siguranță. Mai ales dacă ploua.

— Doar dacă știa cine era persoana, se mulțumi Scully să spună.

— Ăsta-i un comentariu sexist, Scully, zise el, aruncîndu-i o privire piezișă. Sînt jignit.

— A fost un termen neutru, Mulder. Nu am prejudecăți. Pînă în prezent.

Exact în clipa în care ajungeau la destinație, o mașină albă și lucioasă de poliție trase lîngă bordură, cu fața în direcția inversă. Din ea coborî comandantul Hawks, cu cravata și jacheta la locul lor, adierea transformată de-acum în vînt abia apucînd să-i atingă coama de păr. În timp ce ocolea mașina prin dreptul portbagajului, mai mulți trecători îl salutară amical, iar el le răspunse așijderea, spunîndu-i fiecăruia pe nume. Cînd ajunse în dreptul celor doi, își vîrî o mînă în buzunar, împingîndu-și în spate pulpana hainei.

Mulder remarcă imediat tocul pistolului.

Umezeala care-i cuprinse umerii îl făcu pe șef să tremure, scuturat de un fior.

— Sînteți siguri de chestia asta?

— Știu că s-a-ntîmplat de mult, răspunse Mulder, dar întotdeauna e mai bine așa decît să te mulțumești cu ce e scris în raport.

— Vizualizarea, adăugă Scully.

Hawks dădu din cap că înțelesese.

— Prin urmare...?

Aleea avea aproape doi metri lățime, iar la o oarecare distanță, în față, se ridica o palisadă de aproximativ patru metri înălțime, răvășită rău de trecerea timpului. Deși prin preajmă nu se zărea nici o pubelă, vîntul adunase la poalele zidurilor mici insule de gunoaie. Nicăieri nu se vedea vreo fereastră. Nici o ieșire pentru incendiu. Banda galbenă care izolase locul crimei dispăruse de mult.

Stăteau toți trei pe trotuar, obligînd neînsemnatul trafic pietonal din zonă să-i ocolească.

În vitrinele magazinelor de pe ambele laturi se vedea scris mare DE VÎNZARE, cu excepția celui din dreapta, în a cărui vitrină întunecată nu se deslușea nimic. Toate ferestrele de deasupra aveau perdelele trase sau jaluzelele lăsate.

Aici a murit cineva, își zise Mulder. Un amărît a sîngerat aici pînă cînd și-a dat sufletul.

Venise vremea să pornească pe cărarea cea întortocheată.

— Grady a fost găsit aici, arătă Hawks, la vreo cîțiva centimetri de intrarea aleii, căzut lîngă perete. Cu toată ploaia, ai fi zis că făcuse un duș în propriul lui sînge.

Mulder făcu un pas înainte și se lăsă pe vine, privind cu atenție pata și peretele lîngă care se afla. Nu observă nici o urmă a morții, dar oricum simți că se produsese exact în acel loc.

— Unde a fost omorît? întrebă Scully în spatele lui.

Hawks îi ocoli și se opri la un metru de Mulder.

— După cum arăta dîra de sînge — și vă amintesc din nou că ploua — se pare că a fost hăcuit aici, apoi a mai făcut un pas-doi, încercînd probabil să ajungă pe stradă, și s-a sfîrșit chiar în locul pe care stă agentul Mulder.

Hawks făcu un pas într-o parte și Scully îi luă locul.

— Problema e că lumina de la felinarele alea nu prea intră aici. Doar vreo cîțiva centimetri și pun pariu că n-a prea văzut mare lucru

— Mulder?

Se ridică încet, urmărind-o cum se răsucește în loc pînă cînd își lipi spatele de zidul din dreapta.

— Ucigașul stătea cam pe-aici.

— De unde știi? se încruntă Hawks.

— Din raportul de autopsiere, răspunse ea, în timp ce privirea îi alerga mereu de la asfaltul aleii la peretele opus și înapoi la asfalt. Dacă Doc Junis al dumneavoastră are dreptate, atunci n-are cum să fie altfel. Îmi puteți împrumuta puțin pixul?

Șeful îl privi pe Mulder, dar, cum acesta nu reacționă în nici un fel, îi întinse lui Scully pixul pe care aceasta îl ridică în mîna dreaptă, de parcă ar fi fost un cuțit pregătit să taie, nu să înjunghie.

— Fotografiile nu erau toate la fel de clare, continuă ea, aproape ca și cum ar fi vorbit pentru sine. Dar ia uitați-vă aici...

Făcu cîteva gesturi prin care îl convinse pe Hawks să se așeze cu spatele la stradă, apoi veni în fața lui și, mai înainte ca acesta să poată face vreo mișcare, îi trecu fulgerător pixul prin dreptul beregatei.

Șeful sări iute într-o parte.

Un zîmbet sardonic ținu loc de scuze.

— Nici o picătură de sînge pe ziduri. A fost o singură lovitură, foarte puternică, care a tăiat și jugulara și carotida. N-avea cum să fie o erupție vulcanică, ca să zic așa, dar o importantă cantitate de sînge ar fi trebuit să împroaște pereții dacă ar fi stat cu fața spre stradă sau spre interiorul aleii.

Îi înapoie pixul lui Hawks.

— Or, aici nu se vede nici urmă de sînge. Și nici aici.

— Ploaia, îi aminti șeful. Și pe urmă, a trecut cam o oră pînă a fost descoperit.

— Da, numai că, cel puțin în fotografii, dîra părea foarte clară chiar și după atîta vreme.

Scully își ridică privirea, mijindu-și ochii, și își împinse bărbia în sus ca să-i arate șefului burlanele de cupru de la acoperișuri; chit că plouase în noaptea aceea, ar fi fost nevoie de o ploaie cu găleata și de un vînt foarte puternic pentru ca aleea să fie la fel de udă ca strada. Apoi se întoarse spre Mulder.

— Stătea cu fața spre zid.

Și Mulder știa că ăsta era un amănunt al dracului de important.

Dacă Scully avea dreptate, atunci Grady Pierce ar fi trebuit să fie orb ca să nu-l vadă pe cel care-l atacase.

Doar dacă atacatorul nu fusese cumva invizibil.

— Nu, răspunse ea privirii lui Mulder. Trebuie să existe o altă explicație, Mulder.

El nu-i răspunse însă și porni încet, cu prudență, spre gardul din spate pe care îl atinse cu un deget. Lemnul devenise spongios de putred ce era și nu se vedeau urme cum că ar fi fost escaladat de cineva. Sau că cineva ar fi încercat măcar s-o facă.

Prin urmare, asasinul plecase pe unde venise.

— Mai mult ca sigur că Pierce îl cunoștea, zise Scully cînd Mulder li se alătură.

— După cum se vede, nu există nici o altă explicație rațională, fu de acord Hawks, care pufni apoi pe nas, rîse

și își vîrî mîna într-o gaică de la cureaua pantalonilor. Asta dacă n-o credeți pe Elly.

— Martora, zise Mulder.

— Dacă vrei s-o numești așa. Deși eu n-aș paria pe-așa ceva.

Îi conduse înapoi pe trotuar.

— Vedeți, Elly este ceea ce noi numim, în jargonul științific din orășelul nostru, o nătoadă cu acte-n regulă.

Rîse din nou, clătinînd din cap.

— Elly Lang este o persoană tare drăguță, dar are o teorie.

— Care?

— A, nu, n-am să vă stric plăcerea! Asta trebuie să auziți direct de la sursă.

Apartamentul de la primul etaj era aproape la fel de întunecat ca și furtuna pe cale să se dezlănțuie.

O singură lampă cu sticlă galben-șofran, așezată pe o măsuță înclinată, lumina numai locul unde stătea Elly Lang. Hawks rămase în picioare la intrarea în camera de zi, cu spatele la salonul minuscul; se sprijini nepăsător de perete, cu mîinile în buzunare. Scully se așeză într-un fotoliu Queen Ann care mirosea a putred și a mucegăit. Mulder alese un taburet pentru sprijinit picioarele pe care stătea aplecat în față, ținîndu-și mîinile încleștate pe genunchi.

O cameră micuță, o chicinetă la capătul unui coridor scurt, o baie, un dormitor în care abia încăpeau patul pentru o persoană și o comodă fără două din cele cinci sertare ale sale. Reproduceri înrămate pe pereții tapetați cu hîrtie; un cămin fals, în care nu exista nici o buturugă; o colecție învălmășită de cai de plastic și de ceramică pe polița căminului; un covor cu franjuri, ros din loc în loc și afișînd doar fantomele culorilor inițiale. La fereastră atîrnau perdele galbene cu marginile zdrențuite. Nici urmă de televizor, doar un mic radio cu ceas, lîngă lampa de pe măsuță.

Elly Lang purta pantofi de infirmieră, decoloraţi şi cu pingele groase, ciorapi rulaţi în jos pînă la jumătatea gambei şi o rochie simplă, maro, fără cordon şi fără nici un fel de croială. Nu puteai să-ţi dai seama ce vîrstă avea. Aşa cum arăta în lumina lămpii, ar fi putut fi bătrînă de cînd lumea — nici un dinte pe maxilarul inferior, obraji căzuţi, laţe albe şi murdare, scăpate din plasa de prins părul. Nici un pic de machiaj. Mîinile i se odihneau în poală, într-un gest afectat, şi nu aveau pe ele nici ceas, nici bijuterii.

— Duhul, zise ea, clătinînd energic din cap şi aruncîndu-i şefului o privire în care se citea clar interdicţia de a o contrazice.

— OK, fu de acord Mulder.

Elly îşi închise un ochi pe jumătate, privindu-l plină de suspiciune cu celălalt.

— Am zis duhul.

— OK, fu el din nou de acord.

— Ştiţi, duhurile locuiesc în pădure.

Avea un glas gros şi răguşit, ca hîrîiala unei vrăjitoare din poveştile copilăriei.

— Au venit o dată cu armata, în '16 sau '17, nu-mi mai aduc bine aminte, chiar înainte să mă nasc.

Îşi îndreptă spinarea, lumina lămpii căzînd acum doar pe ochii strălucitori şi pe dunga vineţie a buzelor.

— Uneori se întîmplă nişte lucruri şi lor nu le place chestia asta.

— Ce fel de lucruri? întrebă Mulder cu răbdare.

— De unde să ştiu eu? Doar nu sînt duh!

El schiţă un zîmbet şi ea îi răspunse în acelaşi fel.

— Domnişoară Lang...

— Doamnă, îl corectă ea. Nu sînt oarbă. Mai citesc şi eu ziarele.

— Iertaţi-mă. Doamnă Lang. Colega mea şi cu mine avem nevoie să ştim ce anume aţi văzut în noaptea aceea. Noaptea în care a murit Grady Pierce.

— O nelegiuire, răspunse ea fără să stea pe gînduri.

Mulder așteptă, cu capul dat ușor pe spate și cu ochii fixați de buzele ei.

— Un om nelegiuit, ăsta era Grady Pierce. Unu' din două cuvinte care-i ieșeau pe gură era o nelegiuire. Mai ales cînd bea. Și — buzele i se strînseră dezgustate — asta făcea mai tot timpul. Nu vorbea decît cu fantomele alea ale lui. De parcă ar fi fost singurul om din lume care le vedea.

Clătină dezaprobator din cap.

— Știți, nu m-a ascultat niciodată. I-am spus o dată, i-am spus de sute de ori să stea acasă cînd bîntuie duhurile, dar nu m-a ascultat niciodată, niciodată.

Blînd și cu respect, Mulder riscă o întrebare:

— Dumneavoastră erați în oraș?

— Firește că da. Din cauza obligațiilor.

Mulder o întrebă mai departe din priviri.

— Eu le însemnez, explică ea. Pe duhuri, adică. Cînd le văd, le însemnez și-atunci așa-zisul polițist poate să le închidă pînă cînd ard la soare. Atîta că el n-o face niciodată.

Capul femeii se răsuci și Mulder îi simți din nou privirea fixată asupra sa.

— Ar fi putut să-i salveze viața nătărăului ăluia bătrîn dacă le-ar fi luat pe alea însemnate.

— Ceva îmi spune că situația se va schimba, doamnă Lang, zise Scully.

— A dracului să fie dacă nu se schimbă, se răsti bătrîna.

— Ce-ați văzut? o îndemnă Mulder cu blîndețe.

Ea își schimbă poziția, lăsîndu-se pe spate în fotoliu. Degetele ei începură o împletitură fără sfîrșit.

— Mă îndreptam spre casă.

— De unde?

— De la Company G.

— Ăsta e... un bar? întrebă Mulder, păstrîndu-şi o expresie neutră pe faţă.

— Un salon pentru cocteiluri şi restaurant, tinere, foloseşte-ţi mintea pe care ţi-a dat-o Dumnezeu. Eu nu intru în baruri. N-am făcut-o şi nici n-o s-o fac vreodată.

— Sigur. Iertaţi-mă.

— E la est de locul ăla oribil în care se ducea mereu Grady, numai cu tîrfe şi cu babalîci. După colţ, pe Merchant Street. Un local foarte plăcut. Buzele ei zîmbiră. Îl cunosc personal pe proprietar.

Mulder îl auzi pe şef foindu-se nerăbdător, apoi sesiză zgomotul uşor făcut de Scully, care-şi schimbă poziţia pe scaun.

Elly îşi drese glasul ca să-i recîştige atenţia.

— L-am văzut pe Grady în faţa mea, cum intra pe aleea dintre McConnell şi Orion Shop. Ştiţi, Orion Shop e închis. Trăgeau pe sfoară cînd dădeau restul. Iar hainele pe care le vindeau nu se potriveau nici unei vaci. I-au alungat duhurile. Fac şi chestia asta uneori, îi alungă pe hoţi.

Degetele împleteau mai departe.

Răpăitul uşor al ploii în fereastră se auzea neîntrerupt.

— Nu-mi păsa, bineînţeles. De Grady, vreau să zic. Mă-njura tot timpul, şi beat şi treaz, aşa că nu mi-a păsat cînd l-am văzut intrînd pe alee. Am mers mai departe, n-am îndrăznit să mă opresc, în ziua de azi o femeie singură pe stradă, noaptea tîrziu, nu e în siguranţă.

Îşi întoarse privirea spre Scully, care dădu aprobator din cap.

— Şi-atunci am auzit o voce.

— De peste stradă?

— Ţipa, tinere. Grady Pierce ţipa mereu. Armata îl făcuse să fie aşa, cred că-l surzise şi de-aia ţipa, chiar şi atunci cînd nu avea de ce s-o facă, dacă mă-nţelegi.

— Aţi auzit ce spunea? întrebă Mulder, cu ochii ţintă în covor.

— Nu dau atenție lucrurilor care nu mă privesc. Omul țipa, atîta tot. Eu nu m-am oprit din drum.

Degetele împletiră, apoi își încetară brusc activitatea.

Mulder îi urmărea mișcarea ritmică a călcîiului, care bătea fără zgomot în covor.

— Am aruncat o privire. Dintr-o curiozitate naturală, să văd pentru ce țipa un bețiv pe o alee.

Mulder îi urmări mîinile care se încleștară atît de strîns, încît preț de o clipă se temu că va auzi trosnetul oaselor rupte. Ar fi vrut să prindă mîinile acelea într-ale sale și să le liniștească, dar nu îndrăzni să se miște.

— N-am putut să-l văd, în afară de un picior care stătea oarecum în lumină. Am văzut însă duhul.

— Așa.

Călcîiul se opri deodată, degetele se desfăcură.

— Domnule Mulder, nu c nevoie să-mi cînți în strună. Nu-mi place. Duhul a ieșit din zid, a lovit piciorul bătrînului și a luat-o la fugă pe stradă.

— Ați telefonat la poliție?

— Firește că nu, mîrîi ea. Știam prea bine ce aveau să-mi spună. N-am nevoie să mă-nchidă iar; nu la vîrsta mea. Am de gînd să mor aici, în casa asta, nu într-o blestemată de celulă.

— Dar ați telefonat, totuși, ceva mai tîrziu, nu-i așa? insistă Mulder, zîmbindu-i din nou bătrînei.

Elly se lăsă și mai mult pe spate, umbra acoperindu-i acum toată fața.

— Da, da, am telefonat. Afurisita asta de conștiință nu m-ar fi slăbit, deși știam foarte bine că nu aveau să facă nimic în privința duhului.

— Doamnă Lang?

Era glasul lui Scully. Mulder se ridică, prudent, în picioare.

— Doamnă Lang, cum arăta duhul acela?

— Era negru, fetițo, răspunse Elly.

— Vreți să spuneți că...

— Nu, nu, nu era un negru, nu asta am vrut să spun. Ci că era negru. Cu totul și cu totul negru. Adică, de fapt, nu avea nici o culoare.

Rămăseseră pe trotuar, în fața clădirii. În părculețul de peste drum, o ceată de copii zgomotoși jucau base-ball. Ploaia se oprise, lăsînd însă în urma ei un cer acoperit de nori și un miros de asfalt ud.

Hawks părea stînjenit.

— Elly bea de stinge, zise el încetișor. Cu asta se ocupă atunci cînd nu-și însemnează duhurile alea ale ei.

Hohotul de rîs care urmă era pe jumătate jenat, pe jumătate vesel.

— Spray cu vopsea portocalie, dacă vă vine să credeți așa ceva. Își petrece cea mai mare parte din timp acolo, în parc, unde se uită la copiii care bat mingea. Banca aia așezată pe iarbă, în dreptul liniei de trei sferturi, e a ei. Foarte des însă intră într-o stare de agitație pe care nu știu ce anume o declanșează. Pur și simplu o ia razna prin oraș și îi împroașcă pe oameni cu vopsea portocalie dintr-un tub de spray. Pe urmă vine la secție și-mi spune să închid duhurile alea.

După ce se urcară în mașină, Hawks își vîrî o scobitoare între dinți și apăsă pe accelerator.

— Vedeți, toată lumea o cunoaște pe Elly, așa că n-o arestăm și nici nu-i facem mizerii. Le plătim oamenilor hainele sau ce Dumnezeu mai strică și de obicei cu asta punem punct poveștii. În fond, nu face rău nimănui. Puteți s-o numiți culoare locală, dacă doriți, rosti el, zîmbind.

— Deci, nu credeți că a văzut ceva? întrebă Mulder de pe bancheta din spate.

— Asta aș vrea să știu și eu, pe cuvînt. Am căutat, evident, dar n-am găsit nimic. Eu, unul, cred că a văzut doar niște umbre, atît. Ploua, bătea vîntul... asta-i.

Tăcură toți trei, în timp ce mașina se îndrepta spre sediul secției de poliție.

— Şi dacă a văzut, totuşi, ceva? întrebă Scully.

Scobitoarea sări dintr-un colţ în altul al gurii.

— Un duh negru, agent Scully? Şi ce dracu' ar trebui să fac cu o asemenea informaţie? Cum v-am spus, Elly era beată, ca întotdeauna, şi n-a văzut decît umbrele nopţii.

Poate, îşi zise Mulder; dar acolo unde apare o umbră trebuie să existe şi ceva care să-i dea naştere.

— Domnule comandant, Elly e singura? întrebă Scully după o scurtă pauză.

Mulder îl văzu tresărind nervos.

— Singura care să ce?

— Singura care să fi văzut duhul?

Trecură pe lîngă un alt părculeţ unde un meci de base-ball improvizat adunase cîţiva oameni.

— Nu, admise el calm. Nu, fir-ar a dracului, au mai fost şi alţii.

ZECE

Maiorul Joseph Tonero își iubea sora, în ciuda gustului ei îngrozitor în materie de bărbați. Moartea tatălui și invaliditatea mamei îl aduseseră automat în poziția de cap al familiei. Ceea ce nu-l deranja defel. Nu era o diferență prea mare față de rolul său de la serviciu — să medieze crizele apărute între oameni suficient de maturi ca să le evite și singuri, să dea ordine formulate prudent în chip de sugestii imperative și să pună la cale planuri pentru momentul în care avea să-și schimbe uniforma pe un costum bine croit care să se potrivească de minune cu Capitol Hill.

Prin urmare, nu era teribil de impresionat de izbucnirea lui Rosemary Elkhart, în biroul său de la Walson Hospital. Se așezase comod pe scaun, își încrucișase mîinile în poală și o lăsase să peroreze și să se plimbe prin încăperea cu lambriuri din lemn de stejar pînă cînd, într-un tîrziu, ea se lăsase să cadă într-un fotoliu. Halatul de laborator i se desfăcuse în momentul în care femeia se așezase picior peste picior, iar el nu făcuse nici un efort să nu privească insistent exponatele.

Nu că n-ar mai fi văzut pulpele alea și altă dată.

— Prin urmare, în esență îmi spui că ești plictisită, îi zise el blînd.

Ea îi aruncă o privire încruntată, dar nu rezistă prea mult și izbucni în rîs, clătinînd din cap.

— Joseph, da' știu că mă uimești. Mă uimești la culme.

— De ce?

Rosemary Elkhart bolborosi ceva, clipi de cîteva ori și își netezi cu mișcări furioase bretonul de pe frunte.

— Practic, totul e în joc și tu, tocmai tu, chemi aici FBI-ul. Lui Leonard i-a venit ideea să fugă în Brazilia.

Zîmbetul pe care i-l dărui Tonero nu ascundea nimic necurat; n-ar fi avut nici un rost. Ea îi cunoștea toate trucurile, ba chiar îl învățase și altele noi.

— Nu pot să spun că i-am chemat personal.

Pe aproape, îi răspunse expresia de pe chipul ei.

Vru să-i alunge orice obiecție.

— Federalii nu mă îngrijorează, Rosie, și lucrul ăsta ar trebui să fie valabil și pentru tine. Vin, citesc rapoartele, se uită la scena crimei care are o săptămînă de cînd s-a răcit...

— Dar Kuyser? Femeia aia a fost martoră.

— Nu, zău?

— Bine, de acord, ridică ea concesiv din umeri. Nu e cine știe ce de capul ei, din punctul ăsta de vedere.

Se juca cu marginea halatului de deasupra genunchiului.

— Dar Leonard?

— De el avem nevoie, zise Tonero, chipul său căpătînd o expresie mult mai dură. Nu-mi place, nu-mi place deloc chestia asta, dar Proiectul are nevoie de el.

Se ridică, înconjură biroul, veni în spatele ei și rămase cu ochii țintă la peretele din față, în timp ce îi masa umerii.

— Însă după această mică problemă...

Ea izbucni într-un hohot de rîs asemănător cu un lătrat.

— ...va fi rezolvată, după ce te vei fi întors la locul tău, atunci ne vom ocupa și de doctorul Tymons.

Ea își dădu capul pe spate și îi sărută mîna.

— Pot s-o fac, Joseph, știi foarte bine. Nu e fără ieșire.

— Am toată încrederea în tine, Rosie.

— Doar o mică modificare, atîta tot.

— Exact cum am știut că se va întîmpla.

— O săptămînă, poate două, zise ea, întorcîndu-se să-l privească.

Privirea lui coborî pe chipul ei și pe dosul propriei mîini care îi mîngîia obrazul și bărbia.

— Și... consemnarea?

Ea se abandonă în voia mîinii lui, lăsîndu-și ușor pleoapele peste ochi. Dacă ar fi fost o pisică, își zise el, ar fi auzit-o torcînd.

— Deloc.

Mîna se opri din mîngîiere.

— Nu putem face asta, Joseph, zise ea, ridicîndu-se de pe scaun. Trebuie să avem încredere în judecata lui Leonard.

— Am mai avut. De două ori.

— Dacă îl limităm, pierdem.

El oftă neauzit. Știa asta, dar povestea era totuși extrem de dezordonată, de lipsită de control. Cu toate astea, dacă Proiectul trebuia să funcționeze, dacă Departamentul Apărării trebuia convins, un subiect psihopat nu prea le folosea. Nu avea de ales. Tymons va rămîne mai departe la cîrmă pînă cînd vor atinge perfecțiunea.

Doar dacă...

O luă de mînă și o conduse la ușă.

— Rosie, dacă mai intervine ceva, o greșeală, nu cred că voi mai fi în stare să-l apăr.

Zîmbetul ei nu era deloc prefăcut și el își împiedică un tremur cînd îl observă.

— Nu va fi nevoie, Joseph.

Apoi îl sărută iute și ieși din încăpere, lăsîndu-și în urmă parfumul și gustul. Le savură preț de cîteva secunde, apoi se întoarse la birou. În momentul ăsta, Tymons și Proiectul erau ultima dintre problemele sale. Nici măcar nu-i păsa dacă subiectul devenea cunoscut în jumătate din statul ăsta afurisit; o prezentare adecvată, un cuvînt bine ales ar fi demonstrat valoarea Proiectului. Lui Rosie îi spusese adevărul — nici FBI-ul nu-l preocupa prea mult.

Adevărata problemă era animalul ăla imbecil de Carl Barelli. Idiotul îi telefonase deja de două ori în dimineața aceea, cerîndu-i o întîlnire, iar maiorul cunoștea bine genul ăsta de oameni — dacă nu reușea să obțină nici o întrevedere, răsărea oricum în garnizoană și făcea un scandal de pomină.

Ca să nu mai vorbim de alertarea tuturor celor care, nici pe baza regulamentelor, nici a imaginației, nu aveau vreo cît de mică legătură cu Proiectul Tymons.

Nu te vîrî în lumina reflectoarelor atunci cînd lucrezi în întuneric.

Asta era problema în ziua de azi cu nenorociții ăștia de ziariști — aveau convingerea că ei erau proprietarii blestematei ăleia de Constituții. Barelli va trebui potolit. Cu FBI-ul prin preajmă, va fi probabil mai ușor. La asta se vor adăuga și asigurările că el însuși va controla situația, păstrînd o legătură permanentă cu Departamentul de Cercetări Penale și cu autoritățile civile. Trebuia oricum să o facă; doar nu era nebun. Faptul că, după părerea lui, Ulman fusese un derbedeu de prima clasă nu trebuia să-l împiedice să-și consoleze sora.

Totuși, dacă Angie își găsea iar un militar, avea el grijă ca golanul să fie transferat tocmai în Coreea de Sud.

Se așeză pe scaun și întinse mîna spre telefon, bătînd cu mîna liberă darabana pe birou. Se va întîlni cu Carl la prînz, îl va plimba un pic, îi va trînti vreo două-trei palme prietenești pe spinare, vor vărsa împreună o lacrimă pentru pierderea iubitului lui Angie și pe urmă îl va da pe ticălos afară din garnizoana lui. Ducă-se să scrie despre hochei sau baschet sau despre ce dracu' putea să scrie acum, în aprilie.

Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu era decît un văr, ce mama naibii!

Nu făcea parte din familie.

Duhurile, își zise Elly neliniștită; duhurile s-au întors.

Era în chicinetă și își mijea ochii miopi la calendarul spînzurat pe ușa frigiderului. Știa că oamenii ăia de la

guvern n-o crezuseră; nimeni n-o credea, dar mîine avea să fie iar sîmbătă și duhurile aveau să se întoarcă.

Obosise să fie mereu singura care le vedea.

Deși, poate că tînărul ăla putea fi convins. Avea ceva în privire. O privire care credea. O privire dornică să afle. N-avea decît să însemneze unul din duhuri și să i-l arate.

Asta-i tot ce trebuia să facă.

Cînd el va ști, ceilalți vor crede fără probleme.

Își linse buzele și se întoarse spre dulapul de sub chiuveta mîncată de rugină. De acolo scoase un tub nou-nouț cu substanță magică, îl scutură, îi scoase capacul și îl încercă în chiuvetă.

Mergea.

Chicoti înfundat.

Ochii ei decolorați deveniră cenușii și duri ca oțelul.

— Așa că, atunci cînd și-a luat zborul spre California, povesti Babs Radnor, cu intonația tărăgănată a celor din Tennessee, am angajat un avocat, am golit contul de la bancă, am cumpărat motelul și, după cum vedeți, am devenit o femeie cu o viață tihnită.

Stătea în fotoliu, cu două perne îndesate la spate. Era o persoană ce-și păstra cu mare efort silueta. Avea părul negru, tuns scurt, periat bine după urechi, ochi negri, privirea aspră și un glas răgușit de prea mult alcool și prea multe țigări. Mîna dreaptă ținea o bucată de pînză înflorată ce-i acoperea cu modestie sînii, mîna stîngă strîngea o sondă plină cu whisky și cuburi de gheață.

— Cu toate astea, nu sînt o bețivă, insistă ea, legănînd paharul încoace și-ncolo. Fac și eu ca francezii, beau cîte ceva la fiecare masă. Se zice că face bine la inimă și la circulația sîngelui.

Carl stătea în dreptul comodei joase cu douăsprezece sertare și își privea imaginea reflectată de oglindă, care încerca să-i aducă cravata pe calea cea bună.

— Ăsta-i vin, Babs. Vin.

— Cui, ce-i pasă? ridică ea din umeri. Are efect? Are. Deci, cui ce-i pasă?

Nu se apucă să discute cu ea în contradictoriu. Nu trecuseră nici douăzeci și patru de ore de cînd se cunoscuseră și învățase că Babs nu suporta nici contrazicerile și nici corectările. Și că nici nu exagerase cînd îi sugerase, fără să facă pe rușinoasa sau pe isteața, că o seară petrecută în compania ei ar fi fost mult mai plăcută decît una în compania televizorului.

Făcea toți banii dați pe cameră.

Așa reușea să fie la curent și cu mișcările echipei lui Mulder. Babs îi dovedise deja că știa absolut totul despre fiecare persoană binecuvîntată care locuia în motelul ei. Și dacă nu știa, atunci făcea totul și afla. Adevărul era că, după cum îi mărturisise ea, în rest nu prea era mare lucru de făcut pe-acolo.

— Deci, oricum, am de gînd să mai stau un an, poate doi, pe urmă vînd și îmi transfer persoana în altă parte, în Phoenix sau Tucson, sau cam așa ceva. Ai fost vreodată în Arizona, bombonel?

El clătină din cap, își blestemă cravata și o smulse de la gît. Oricum, nu credea că maiorul avea să-l ducă în cine știe ce local elegant. Nu mureau unul după celălalt, ceea ce nu-l deranja cîtuși de puțin. Tonero era o canalie ambițioasă și, ori de cîte ori se întîlneau, lui Carl i se făcea pielea ca de găină din cauza scîrbei. Nu putea să-nțeleagă cum de Angie și Joseph ieșiseră din aceeași mamă. Cu toate acestea, tipul fusese suficient de sincer cînd luaseră în sfîrșit legătura, iar prînzul ăsta îi va da posibilitatea să vadă locul unde murise Frankie.

Abia după aceea va putea să facă pasul următor.

Oricare ar fi acesta.

— Pe de altă parte, știi că se zice că în San Diego este vremea cea mai stabilă? Babs izbucni într-un rîs răgușit. Partea proastă e că se află în California. Ăia de-acolo nu suportă să te vadă bînd, fumînd și mîncînd o masă ca lumea, cu friptură și toate celelalte. Nu știu dacă pot să îndur așa ceva. Și nu mă încîntă nici cutremurele alea de pămînt.

Carl se răsuci pe călcîie și-și desfăcu larg brațele.

— Zici că arăt destul de bine ca să-l văd pe maior?

— Destul de bine ca să te mănînc, dacă vrei să știi părerea mea, răspunse ea, ridicîndu-și sprîncenele groase.

El începu să rîdă și se așeză pe marginea patului, prinzînd-o de mîna care ținea pînză înflorată. Pînza începu să alunece.

— Cînd am să termin cu asta, ce-ar fi să te invit la cină?

— Păi, da, sigur.

— Zău, Babs, mi-ar plăcea foarte mult. Știi vreun loc pe-aici, ceva drăguț unde să mergem?

Ea îl privi cu atenție.

Bucata de pînză îi ajunsese acum în talie.

— Dacă nu te deranjează să faci puțin pe șoferul...?

Ochii lui se măriră în chip caraghios, arătîndu-i femeii efortul pe care-l făcea ziaristul ca să nu se uite la pieptul ei.

— Puțin?

— O oră.

— Ce-nseamnă o oră?

— Atlantic City. Sînt acolo cîteva locuri drăguțe, la Resorts și la Taj.

Apoi scoase limba și izbucni în rîs, îi luă mîinile și și le așeză pe sîni, iar pe urmă scoase din nou limba.

— Asta așa, ca să nu uiți.

Atunci o sărută, îndelung și cu blîndețe.

— Ca și cum aș putea, șopti el.

— Mincinosule.

— Poate. Dar sînt al naibii de dulce, este?

Ea însă nici nu rîse, nici nu zîmbi.

Se aplecă și o sărută iar, repede, dar la fel de conștiincios.

— Te văd mai tîrziu.

— Am să fiu tot aici, bombonel. N-am unde să mă duc.

Din ușă, îi trimise o sărutare din vîrful degetelor, apoi închise ușa în urma lui și porni cu pași grăbiți pe culoarul tapetat în auriu și albastru regal. Apartamentul ei se afla

deasupra recepției, ascuns în spatele fațadei cu coroană, și Carl o luă pe scara exterioară de serviciu ca să ajungă la mașina pe care o parcase acolo în grabă, în clipa în care îl zărise pe agentul cel roșcovan făcîndu-și apariția la numai cîteva secunde după ce el însuși ajunsese acolo. Își închipuise el că, mai devreme sau mai tîrziu, avea să dea și peste Mulder, dar în clipa asta prefera să se întîmple mai tîrziu. După cum își imaginase el problema, agenții n-aveau să stea pe-acolo mai mult de două zile, nu pentru un caz atît de lipsit de indicii ca ăsta, și probabil că aveau să mănînce cel puțin o dată la „Hanul Reginei".

Și vor conversa în timpul mesei.

Iar el va afla în mai puțin de o oră tot ce-și vor fi spus.

Era atît de bine, că-și încrucișă degetele ca să alunge sentimentul că era prea frumos ca să fie adevărat.

Dar nici n-avea de gînd să fugă. La urma urmelor, ce dracu'! Avea o cameră gratis, o femeie gratis și ocazia de a trage iar cu ochiul la Dana! Ce altceva să mai ceară?

Asasinul, își răspunse el, în timp ce ocolea clădirea cu mașina; îl vreau pe asasin, astea vreau.

Apoi simți o nouă senzație care-l făcu să se aplece înainte, să privească în sus și să o vadă la fereastra dormitorului. Îi trimise un zîmbet și o fluturare de mînă și, cînd ea îi răspunse la rîndul ei cu mîna, el îi trimise o nouă sărutare din vîrful degetelor, după care intră pe șosea.

Ce zi o să mai fie și asta! Prînzul cu o broască rîioasă în uniformă, care e convinsă că văru-său era o pușlama, ceva muncă de investigație prin oraș, cina în Atlantic City și o giugiuleală într-un pat atît de mare că ar fi putut ridica o casă pe el.

Viața, hotărî el, pur și simplu n-are cum să fie mai bună de-atît.

Leonard stătea la capătul coridorului din subsol și asculta cu atenție.

Nu știa ce anume se aștepta să audă. Acolo nu se auzea niciodată decît sunetul monoton al mașinilor care alimentau clădirea cu energie.

Cu toate acestea, asculta cu atenție și și-ar fi dorit ceva mai multă lumină în jur.

Un singur bec la intrare, un altul la capătul opus al culoarului. Nimic altceva. Nici nu era nevoie de mai mult. El și cu Rosemary erau singurele persoane care bîntuiau prin această parte a clădirii. Maiorul Tonero era singurul care venea în vizită pe-acolo.

Și totuși, nu se putea împiedica să se gîndească că ar fi trebuit să se mai audă și alt sunet decît cel al propriei sale respirații.

Te agiți de pomană, se admonestă singur, în timp ce se îndrepta spre biroul Proiectului. Nu că n-ar fi trebuit să fie chiar așa. Atît de multe lucruri merseseră bine și atît de multe altele merseseră prost, încît jumătate din timp nu știa prea bine dacă trebuia să țipe sau să plîngă. Rosemary nu era nici ea de vreun ajutor, cicălindu-l mereu, împingîndu-l mereu înainte, aducîndu-i mereu aminte, fără să fie nevoie, că trebuia să iasă bine, altfel banii aveau să dispară ca și cum nici n-ar fi existat vreodată.

Și, se temea el, împreună cu ei și propria lui persoană.

După ce merse vreo zece metri, ajunse la prima din cele trei uși de pe dreapta. Pe stînga nu era nici măcar una.

Dincolo de ea se afla biroul său personal. Nimic altceva decît oțel. A doua ușă era identică cu prima și ducea la centrul Proiectului. Aruncă o privire prin fereastra cu plasă de sîrmă și văzu că încăperea era pustie. Înseamnă că Rosemary plecase la masă.

A treia ușă era închisă.

O privi neliniștit, verifică din ochi intrarea în subsol și hotărî că trebuia să afle.

Cu o mînă în buzunar, ca să nu-și lase cheile să zornăie, se grăbi spre ușă și privi pe fereastra cu geam incasabil.

În fotoliu nu era nimeni și nici la biroul pe care nu se vedeau decît un pix și un carnețel. Din locul unde se afla nu putea vedea patul.

Răsuci un comutator de lîngă tocul uşii şi bătu uşor cu un deget în geam; se dădu brusc înapoi, înăbuşindu-şi un ţipăt, în clipa în care un chip rînjit răsări pe neaşteptate de cealaltă parte a ferestrei.

— Isuse, zise el, clipind iute din ochi, m-ai speriat de moarte.

Deasupra uşii încastrate în beton se vedeau un microfon şi un difuzor.

— Îmi pare rău. Vocea era distorsionată, asexuată.

— Sînt în pauză. Şi mi-am zis să dau pe-aici. Îmi pare rău.

Nu-i părea rău deloc.

— Cum te simţi?

Tymons se apropie din nou de uşă cu paşi prudenţi, ca şi cum chipul acela ar fi aparţinut unui monstru supraomenesc care, la cea mai mică provocare, ar fi putut să facă ţăndări uşa de oţel. Chestia idioată era că uşa nu fusese încuiată. Deci, dacă voia, putea să treacă dincolo de ea. Dacă avea curaj.

— Tu cum crezi că mă simt?

Tymons refuză să muşte din momeală, din acea invitaţie la a se simţi vinovat. Genul ăla de emoţie dispăruse cînd jupuise pentru prima oară de viu o maimuţă-capucin. Fusese ceva ce-i displăcuse, bineînţeles, dar nu existase nici o altă posibilitate.

Pentru Proiect, sentimentul de vinovăţie era mult prea afurisit de scump.

— Cînd am să văd rezultatele?

Nu era o rugăminte, era o simplă întrebare.

— Mai tîrziu, îi promise el.

Ceva mai jos de nivelul ferestrei, Tymons îşi încrucişă degetele. Pentru orice eventualitate.

— Mă simt foarte bine.

— Arăţi foarte bine.

Leonard îi întoarse zîmbetul.

— Aproape că am pus mîna pe ea, să ştii.

Tymons dădu din cap. Auzea refrenul ăsta în fiecare săptămînă, în fiecare lună.

— Ar fi bine. Tipii sînt... Nu-și putu împiedica un zîmbet. Sînt puțin sîcîiți.

— N-a fost vina *mea*. Tu ești doctorul.

Auzise și chestia asta. În fiecare săptămînă. În fiecare lună.

— Dar am să mă ocup de ea.

Tymons îl privi încruntat.

— Ba n-ai să faci nimic, ai înțeles? Mă lași pe mine să mă ocup de toate.

Chipul nu-și schimbă expresia, dar Tymons simți nevoia să-și întoarcă privirea de la atîta dispreț.

— Te rog, aș vrea să-mi iau înapoi cărțile.

— Știi foarte bine că n-a ținut, clătină el din cap. Cărțile, muzica, televizorul. Prea multe motive pentru distragerea atenției. Tu trebuie să te axezi pe propria ta concentrare.

— La dracu', *pot* foarte bine să mă concentrez. Mă concentrez așa de mult, că-mi țîșnește creierul din cap.

— Știu, știu, fu de acord Tymons, înțelegător. Și o să vorbim despre asta puțin mai tîrziu. Acum am ceva de lucru.

În ciuda distorsionării, sarcasmul era foarte clar:

— O altă mică modificare?

Tymons nu-i răspunse. Închise microfonul, făcu un gest vag cu mîna și se grăbi spre biroul lui. Odată ajuns înăuntru, încuie ușa și se prăbuși pe scaunul de la birou, porni calculatorul, se lăsă pe spate și închise ochii.

Nu mergea bine.

Lucrurile nu se îmbunătățeau și nici o blestemată de modificare nu avea să meargă vreodată.

Oftă și se uită la ceas — avea aproape două ore la dispoziție înainte de întoarcerea lui Rosemary. Timp suficient ca să-și termine de copiat dosarele. Timp suficient ca să îndeplinească ordinul 45 emis de Tonero și să se întoarcă apoi la ușa de alături. Și să o folosească.

Timp suficient ca să dispară.

În fond, își zise el cu un hohot surd, era expert în așa ceva.

Aruncă apoi o privire spre *Băiatul în albastru* și tresări.

Camera era goală.

— Fir-ar să fie.

Răsuci un comutator de sub poliță, aprinzînd luminile din plafonul camerei. Toate culorile, toate umbrele dispărură.

Tot pustie.

Ticălosul plecase deja.

Ca o fantomă, își zise el, aruncînd priviri neliniștite spre ușă; chestia aia blestemată se mișcă asemenea unei fantome.

După atîta vreme, tot nu era în stare să se gîndească la ea ca la o ființă omenească.

UNSPREZECE

Vremea se înrăutăţise, pîlcurile de nori care-şi schimbaseră culoarea din cenuşiu în negru se adunau şi se risipeau, folosindu-se de vînt ca să avertizeze că ploaia care căzuse mai înainte avea să fie nimic faţă de cea care avea să vină.

Dana stătea stingheră în mijlocul unui drum asfaltat, neluînd deloc în seamă felul în care pădurea se aduna în jurul ei, displăcîndu-i urma slabă de ozon din aer care promitea trăsnete în momentul în care avea să izbucnească furtuna.

Mîncaseră în localul pe care îl aleseseră, dar nici ea şi nici Mulder nu fuseseră surprinşi sau plăcuţi impresionaţi de ceea ce auziseră: Webber şi Andrews nu aflaseră nimic în plus faţă de cele menţionate sau sugerate în rapoartele existente. Nimeni nu văzuse nimic, nimeni nu auzise nimic; mulţi dintre aceştia îl ştiau pe Grady, nefiindu-le defel simpatic; un cuplu îl recunoscuse pe Ulman, dar atît şi nimic mai mult. Era de la garnizoană. Mare scofală.

Nu se întîmplase nici un miracol.

Şi nimeni nu zisese nimic de duhuri.

Hawks le explicase că în ultimele două luni vreo cîţiva puşti şi vreo doi adulţi anunţaseră că văzuseră... ceva vînturîndu-se prin oraş. Ei numiseră ceva-ul ăla duh, pentru că toată lumea era la curent cu obsesia lui Elly Lang.

— Asta nu înseamnă însă nimic, insistase el calm. O poveste ca asta se întreține singură.

Pe la ora două, lumina după-amiezii se schimbase, apropiindu-se mult de un fals apus. Mulder hotărî să verifice locul asasinării caporalului înainte de izbucnirea furtunii. Andrews avu o presimțire și se oferi să se întoarcă la motel ca să stea de vorbă cu proprietara; era posibil, zicea ea, ca Ulman să fi folosit locul acela retras pentru diverse escapade de sfîrșit de săptămînă. Poate că provocase mînia vreunui soț înșelat. Comandantul Hawks se oferise imediat să o ducă acolo cu mașina și să facă prezentările.

— Și ferește-o de buclucuri, zisese Mulder ceva mai tîrziu, pe cînd se aflau în mașină.

Lui Scully respectiva idee nu-i surîsese nici atunci, nici acum. Webber le spusese deja că Andrews, cu atitudinea aia a ei, făcuse ca întrevederile, chiar așa scurte cum fuseseră, să se desfășoare „cu oarecare dificultate." Cu excepția previzibilă a celor avînd drept subiecți bărbații.

Webber stătea acum cu mîinile în buzunare, la vreo cincizeci de metri distanță, pe același drumeag, interpretînd rolul Jeepului în care se aflase martora din cazul Ulman. Arăta tare amărît, cum stătea acolo, în bătaia vîntului care-i răvășea părul și hainele; aproape la fel de amărît ca și Scully.

Mulder se învîrtea pentru a treia oară în jurul copacului din care se spunea că apăruseră brațul și arma. Fusese ușor de găsit — o bucată zdrențuită din panglică galbenă care delimitase scena crimei mai era încă legată de trunchiul lui.

Scully își ridică privirea spre cer; norii veniseră și mai aproape de pămînt.

În pădure nu se mișcau decît frunzele și ramurile copacilor. Și vîntul ce se întețea încetișor.

În spatele ei, mașina cu care veniseră se zgudui, izbită de o rafală de vînt drept în aripă.

Se învîrti ușor în cerc, clătinînd din cap. Caporalul băuse; motive necunoscute îl aduseseră aici, în pădure, lîngă șanț, unde se clătinase și... fusese ucis.

Mulder veni lîngă ea și îi făcu semn lui Webber să li se alăture.

— Înțelegi cum s-a întîmplat? întrebă el.

Drumeagul era de fapt o buclă plată care se desprindea din șoseaua locală la vest de Marville, trecea pe lîngă hotarul garnizoanei și se unea din nou cu șoseaua o milă mai departe. Dacă era posibil ca Grady să fi fost o victimă întîmplătoare, lui Scully îi era imposibil să creadă că Ulman se aflase pur și simplu unde nu trebuia, cînd nu trebuia.

Ucigașul îl urmărise prin pădure.

— Trebuia să moară, zise ea.

— Așa cred și eu, aprobă el.

— Deci, e cu cîntec sau nu? întrebă Webber, apropiindu-se cu pași mărunți.

Scully îl prinse ușor de braț și îl răsuci în loc, arătîndu-i locul de unde venise tînărul.

— Aici. Lumini nu sînt; atunci cînd s-a-ntîmplat nu era nici măcar luna sus pe cer și tot ce a văzut femeia aia din locul unde se afla a fost doar ceea ce i-a arătat lanterna caporalului.

Tăcu, așteptînd.

— Bine, dădu el din cap. De acord. Dar ce căuta ea aici în noaptea aia?

Mulder nu răspunse. Mormăi ceva și se întoarse la copacul cu panglică galbenă.

— Ei bine, zise ea, urmărindu-l cu privirea pe Mulder care înconjura încă o dată copacul, strecurîndu-se printre el și mestecenii albi de alături, ar putea fi un complice. Se prea poate să-l fi așteptat pe asasin.

După cum se aștepta, Webber nu fu de acord cu ea.

— Asta ar însemna că știau amîndoi ora și locul unde trebuia să se afle Ulman. Or, n-aveau cum să știe așa ceva, este?

— Este.

— Atunci, ce-a fost? Ghinionul ei?

— Cam așa ceva, zise Scully.

Le mai aminti și că așa-zisa martoră Fran Kuyser băuse și consumase heroină. Nu era, prin urmare, observatorul cel mai atent la care ar fi putut spera.

— Cînd mergem s-o vedem?

Scully ridică ușor din umeri.

— Mai tîrziu, sau poate mîine. Din cîte povestea comandantul despre starea în care se află, oricum n-o să mai fie capabilă să ne spună nimic.

— Ce mizerie, remarcă Webber, schimbîndu-și stînjenit poziția. Ai putea să-mi spui ceva?

Scully confirmă printr-o mișcare a capului.

— Cazurile la care lucrați sînt... vreau să spun, sînt întotdeauna așa de căcăcioase? Încurcate, vreau să zic. Scutură cu violență din cap. Vreau să spun...

Scully nu reuși să se abțină și izbucni în rîs.

— Da. Uneori.

— Drace! exclamă el.

— Mie-mi zici.

Mulder bătu ritmul cu încheietura degetului în trunchiul de copac, apoi se uită curios la scoarță. Scully știa că ceea ce vedea el era mai mult decît un simplu copac. Acolo era doar centrul; atenția lui cuprindea totul.

— Bătrîna despre care mi-ați povestit, reveni Webber care, nu se știe de ce, vorbea cu glas scăzut.

— Doamna Lang, zise Scully fără să-l privească. Ce-i cu ea?

— A spus... adică, zicea ceva de niște duhuri.

În clipa următoare îl privi cu toată atenția.

— Hank, nu există duhuri.

Dar știa ce era în mintea tînărului: ea și cu Mulder erau legați de Dosarele X, ceea ce însemna că și cazul ăsta avea ceva extraordinar în el. Nu conta că așa-zisul paranormal avea explicații perfect raționale, în momentul în care te apucai să studiezi mai îndeaproape asemenea incidente. N-avea importanță că extraordinarul era doar obișnuitul asezonat cu diverse capcane mai curioase. Ei se

aflau aici, se vorbise de duhuri si acum Scully nu mai era sigură dacă nu cumva Hank ajunsese și el să creadă oarecum în așa ceva.

Mulder își agăță haina într-un tufiș, trase de ea furios, pentru ca în cele din urmă să se dezbrace și să o abandoneze între crengile tufișului.

Un strigăt răgușit o făcu pe Scully să ridice capul — două ciori traversau în zbor leneș șoseaua, fără să se sinchisească de vînt.

— Locul ăsta parcă-i din poveștile cu stafii, zise Hank, zgribulindu-se din cauza frigului umed care se lăsase.

Scully nu mai avu nici un argument la observația lui. Vizibilitatea scăzuse sub treizeci de metri și, dacă dincolo de copaci se lăsa înserarea, aici, în mijlocul pădurii, era de-a dreptul miezul nopții.

Scully își vîrî mîinile în buzunare și-l strigă pe Mulder. N-aveau ce să găsească aici; urma se răcise prea mult.

El însă n-o auzi.

Duhurile, își zise ea; te rog, Mulder, nu face așa ceva.

— Mă duc să-l aduc, se oferi Hank, care plecă fără să mai aștepte răspunsul ei.

Nu făcuse nici trei pași cînd se auzi prima împușcătură.

Scully strigă imediat ca să-i avertizeze, se aruncă la pămînt, rostogolindu-se lîngă mașină și lipindu-se de aripa din spate, strîngînd pistolul în mînă, mai înainte chiar de a-și da seama că-l scosese din toc.

O a doua împușcătură mușcă asfaltul chiar lîngă piciorul lui Hank, care țipă scurt și se dădu înapoi atît de repede, încît se împiedică și căzu.

Scully se ridică ușor, mijindu-și ochii împotriva vîntului în încercarea de a-l localiza pe trăgător și știind doar că respectivul era ascuns printre copaci, undeva la est de locul unde se aflau ei. Trase la rîndul ei o împușcătură rapidă, dar la întîmplare, și i se răspunse cu o rafală care răpăi pe pavajul drumeagului, obligînd-o să se lase iar în

jos, tocmai în clipa în care Hank înconjură șovăitor capota și se ghemui alături, gîfîind din greu.

— Ești teafăr? îl întrebă ea.

El răspunse afirmativ printr-o mișcare a capului, se scutură înfiorat și dădu iar din cap.

Avea o pată de sînge pe pantof.

El îi observă direcția privirii și ridică din umeri.

— O așchie de asfalt mi-a răzuit glezna, nimic mai mult. Am să supraviețuiesc.

Scully își dădu seama că era speriat, dar mai văzu și adrenalina care îi pusese sîngele în mișcare.

O nouă rafală, de data asta spre locul unde se afla Mulder, și Scully se ridică iar și trase, în timp ce Hank trăgea și el direct peste capul ei.

Nimic.

Nu putea să vadă nimic.

Era clar o armă automată, lătrătura sugerînd ceva sub calibrul unei Uzi. M-16, poate. Nu că asta ar fi avut acum vreo importanță. Gloanțele loviră portbagajul și făcură praf capota mașinii.

— Mulder! strigă ea în liniștea care se lăsase.

Nici un răspuns.

Cînd focul încetă, Hank o trase de mînecă.

— Rezervorul, o avertiză el și, după ce numărară pînă la trei, se retraseră încetișor spre partea din față a mașinii.

Cînd cea de-a doua rafală se îndreptă spre locul unde se afla Mulder, Scully profită de ocazie ca să țîșnească dincolo de zona presărată cu prundiș și să se lipească de trunchiul gros al unui stejar, pierdut în întunericul care învăluise pădurea. Webber își găsise și el o poziție ceva mai departe în pădure, undeva în dreapta lui Scully.

— Acolo! strigă el și trase cîteva focuri spre un punct, dincolo de capătul șanțului, de cealaltă parte a drumului.

Scully nu zări nimic; apoi, deodată, își frecă ochii cu palma. O umbră printre frunzele răsucite. Sau poate o siluetă complet neagră. Care nu se mișcă pînă cînd Hank nu trase încă o dată, după care dispăru definitiv.

Privi în stînga, încercînd să-și readucă respirația la normal.

— E rănit! îi strigă ea lui Webber. Mulder e rănit.

La prima împușcătură, Mulder înghețǎ, surprins, iar la a doua se aruncă la pămînt, scoțîndu-și arma exact cînd îi auzi pe Scully și pe Webber răspunzînd împușcăturilor. Stejarul, mesteacănul, tufișurile, totul îl orbea. Mișcîndu-se iute și ținîndu-se cît mai aproape de pămînt, se duse spre stînga și căzu din nou atunci cînd frunzele și ramurile uscate fură sfîrtecate deasupra lui, plouîndu-i în creștet și înțepîndu-i obrajii.

Își acoperi capul cu unul din brațe și așteptă, îndrăznind să se miște abia cînd focul se concentră iar asupra drumului și lăsîndu-și instinctul să-l conducă și mai adînc în pădure, copac după copac, căutînd o flacără la gura unei țevi de armă, trăgînd o dată și încă o dată, sperînd să abată atenția celuilalt de la Scully și Webber.

Auzi un zgomot de geam spart.

Desluși glasul lui Scully.

Un pin îi oferi adăpost, dar Mulder se retrase și mai mult atunci cînd fu reluat atacul asupra poziției sale inițiale.

Avusese noroc că trăgătorul nu-l văzuse mișcîndu-se și se folosise de răgazul oferit ca să-și reia căutarea, mormăind ușor cînd văzu în sfîrșit fulgerarea pe care o aștepta și silueta neagră lipită de trunchiul întunecat al unui copac lovit de trăsnet. De la distanța aceea, nu-și dădea seama cine era. Silueta era toată îmbrăcată în negru, de la masca de scai de pe față la pantofii din picioare.

Nu arăta în nici un caz a duh.

Vîntul se înteți.

Porni din nou, în unghi spre răsărit, sperînd că ramurile rupte și frunzele măturate de furtună vor face suficient de mult zgomot și vor distrage suficient de mult atenția, ca să-i permită să se apropie și să tragă ca lumea.

Auzi glasul lui Scully și răspunsul lui Webber; nu înțelegea ce-și spuneau, dar le simțea teama.

Silueta în negru se dădu înapoi, trăgînd în continuare.

Mulder strivi o înjurătură între dinți și se mișcă și mai repede, aplecîndu-se cît mai aproape de pămînt și încercînd să nu-și piardă echilibrul. De-acum, umbrele se înmulțiseră prea tare și era prea multă mișcare prin preajmă.

Trebuia să ajungă acolo înainte ca trăgătorul să dispară.

La marginea dinspre sud a unui mic luminiș, se sprijini de trunchiul unui copac, trase de cîteva ori adînc aer pe nări ca să se liniștească și să-și limpezească mintea și așteptă pînă cînd se opriră împușcăturile.

Dar tăcerea nu coborî asupra locului.

Vîntul și pădurea se apostrofau reciproc și scîrțîiau amenințător, făcînd să se învîrtească nebunește gunoaiele împrăștiate prin luminiș.

Va trebui să-l străbată de-a dreptul; să-l ocolească ar însemna să piardă vremea.

Inspiră, expiră și țîșni aproape în patru labe de lîngă copac. Traversase deja jumătate din distanță, cu arma îndreptată spre țintă și degetul mîngîind trăgaciul, cînd își dădu seama că trăgătorul dispăruse.

La dracu', își zise în gînd și își îndreptă încet trupul, neavînd încredere în propria vedere, cu arma încă pregătită, mijindu-și ochii împotriva vîntului și ridicînd o mînă, într-un gest plin de dezgust.

Atunci ceva se mișcă în spatele lui.

Nu făcuse decît o jumătate de întoarcere cînd ceva greu îl izbi în tîmplă, o lovitură piezișă, care-l aruncă în genunchi. Scăpă arma din mînă. Brațul drept porni automat și pocni ceva moale, dar nu putu să vadă bine despre ce era vorba; prea multe fulgere de lumină dureroasă, orbitoare, se zbăteau în jurul său.

Ceva tot văzu însă și asta îl făcu să șovăie.

Apoi o nouă lovitură în șira spinării îl răsturnă pe jos și încercă iarăși să răspundă, dar își pierdu echilibrul și ateriză pe un umăr înainte de a fi țintuit pe burtă.

Un chicot la ureche, răgușit și neomenesc.

Apoi auzi un glas: „Mulder, vezi ce faci“, și imediat după aceea un picior îl izbi în coaste.

DOISPREZECE

Nu putea să respire.

— Mulder!

Cu ochii plini de lacrimi, încercă să se sprijine în mîini, dar tot nu putea să respire.

— Mulder!

Lăsați-o baltă, le spuse el brațelor și se rostogoli pe spate, încercînd să-și limpezească vederea și scuipînd o bucățică de frunză care i se lipise de buze.

Dar tot nu putea să respire.

Glasuri, glasuri normale, strigînd, pline de încordare, pînă cînd își auzi iar numele și o văzu, sau crezu că o vede pe Scully îngenunchind în stînga lui, în timp ce altcineva făcea același lucru în partea dreaptă.

— Nu văd sînge, zise Webber.

— Mulder?

Încercă să zîmbească încurajator, dar efortul era prea mare, așa că lăsă întunericul să-i cuprindă mintea, ca să se odihnească un timp.

Cînd își reveni în simțiri, locul se umpluse de zgomot de sirene, de strigăte și de sunetul îndepărtat al unui radio. Vîntul se potolise, dar după-amiaza continua să fie întunecată. Scully dispăruse; Webber se învîrtea prin apropiere și Mulder gemu ca să-i atragă atenția și să-l aducă lîngă el.

— Sus, zise el, întinzînd un braț cînd tînărul se aplecă deasupra lui.

— Nu prea știu dacă... Scully a zis...

— Sus, insistă el și Webber îl puse pe picioare.

Fu o greșeală.

Capul i se umflă ca să se acomodeze cu focul dinăuntru, se clătină și nu se împotrivi cînd Webber îl făcu să se așeze pe o buturugă aflată la capătul luminișului. Gustul amar al fierii îi ardea gîtlejul, stomacul se ridica pe talazuri fără să se poată liniști. Scuipă de două ori, sprijinindu-și brațul pe picior și odihnindu-și fruntea în palmă.

— Isuse, murmură el.

Webber se lăsă pe vine alături de el, îngrijorarea adăugîndu-i cîțiva ani buni în plus pe chip. Mulder îi aruncă o privire și zîmbi scurt.

— Am să trăiesc.

Webber nu părea să-l creadă. Dar îi spuse că o patrulă a Poliției Militare, alertată de împușcături, sosise la numai cîteva clipe după ce încetase focul. După alte cîteva minute, sosiseră noi patrule, iar Scully îi sfătuia pe oameni și pe căpitanul lor ce zone din pădure să cerceteze. Cînd Mulder își ridică privirea, văzu cîteva raze argintii biciuind întunericul din pădure. Glasurile se strigau calm între ele. Printre copaci, zări niște Jeepuri ale Poliției Militare, cîteva vehicule de teren parcate pe drumeag și doar o singură patrulă civilă, cu girofarul încă în funcțiune.

— Comandantul Hawks, confirmă Webber.

Mulder dădu aprobator din cap, dar dori imediat să n-o fi făcut — focul se înteți, apoi scăzu din intensitate și degetul pipăi delicat ceea ce avea să devină, pînă la căderea nopții, un cucui de toată frumusețea. Nu sîngera. Apoi își dădu la o parte haina, își descheie cămașa și încercă să vadă ce-i făceau coastele.

— La dracu', zise Webber. Cu ce Dumnezeu au lovit, cu o cărămidă?

— În orice caz, așa a lăsat impresia.

Se chirci de durere, în timp ce își cerceta pieptul. Știa totuși că nu avea nimic rupt. Durerea provocată de o coastă ruptă nu putea fi uitată toată viața.

— Încheie-ți nasturii, Mulder, altfel o să faci pneumonie.

Îi zîmbi lui Scully, care se grăbi să ajungă lîngă el. Părea mai enervată de vîntul care-i vîra părul în ochi decît de starea în care se găsea el.

— Ai de gînd să-mi acorzi o consultație?

— Te rog, zise ea. Am avut o zi suficient de grea.

— Ce s-a întîmplat?

Făcu un semn cu capul în direcția celor care cercetau terenul.

— Trăgătorul a dispărut. Ceea ce nu e o surpriză. Au găsit o suprafață de pămînt bătătorită în dreptul cotiturii unde își ascunsese, probabil, mașina. Nici urmă de cauciucuri, nimic altceva decît asta.

Își vîrî mîna în buzunar, de unde dădu la iveală un cartuș gol.

— M-16.

— Militar?

— Poate că nu, zise Webber. În ziua de azi nu mai e atît de greu să faci rost de așa ceva. Polițiștii, băieții răi, portăreii. Ridică din umeri. Pînă și tipii care sînt lăsați la vatră își iau armele pe șest acasă.

— Păi, poate că ar trebui să verificăm. Cîți ar putea...

— Mulder, fără glumă, e sfîrșit de săptămînă. Adică opt, nouă mii de rezerviști fojgăie peste tot. Și tu vrei să dai de o pușcă cu care s-a tras de curînd?

— Hank, mă uimești. Cum de știi chestiile astea?

— Discuțiile din oraș, răspunse Webber, ridicînd iar din umeri. Pun pariu că oamenii din oraș sînt perfect la curent cu ce se întîmplă în garnizoană, la fel ca și cei care lucrează aici.

— Nu tocmai, mormăi Mulder, care se ridică încet în picioare, gemînd din cauza durerii care nu se potolea.

— Ce nu pricep eu, zise Scully, este cum de trăgătorul a ajuns la tine mai repede decît noi.

Chipul ei căpătă o expresie speriată.

— Ți-am văzut haina pe pămînt și am crezut că erai tu.

— Nu eram eu.

— După cum se vede. Nu știu cu ce te-a lovit, dar e clar că tipul știa foarte bine ce face. Ar fi putut să-ți spargă capul.

Se încruntă.

— Ce nu reușesc să-nțeleg e cum de și-a schimbat poziția atît de repede. Tu erai un bun...

— Nu. Vreau să spun că n-a fost trăgătorul.

— Poftim? întrebă ea uluită.

— Nu a fost trăgătorul, Scully. Pe el l-am văzut exact înainte să primesc lovitura

Se chirci de durere cînd își atinse din nou cucuiul de pe frunte.

— Din lateral, Scully. Am fost lovit din lateral. Iar trăgătorul era în fața mea.

Pe fața ei îndoiala era evidentă, în timp ce punea cartușul gol în buzunar.

— Duhul, nu?

— Ai ghicit. L-am zărit doar o secundă, dar, crede-mă, a fost de-ajuns.

Webber fu pe punctul de a izbucni în rîs, dar se opri cînd o văzu clătinînd exasperată din cap.

— Mulder, adu-ți aminte că tocmai ai fost bătut măr. Prin urmare, tot ceea ce ai văzut sau ți se pare că ai văzut e suspect, știi asta.

Se ridică, ajutat fără prea mare tragere de inimă de Webber, și se uită, fără să le vadă cu adevărat, la luminile mișcătoare ale patrulelor Poliției Militare.

— A fost o mînă, o bucată dintr-un braț. Pielea semăna cu o coajă de copac.

Scully deschise gura să spună ceva, dar se răzgîndi și așteptă.

— I-am auzit și glasul.

— Ți-a lăsat un mesaj? întrebă ea, ridicînd dintr-o sprînceană.

— Nu semăna cu nici unul din cîte am auzit pînă acum.

Închise iar ochii, încercînd să-și mobilizeze memoria, și simți pe braț apăsarea ușoară a degetelor lui Webber care-l ajuta să-și păstreze echilibrul.

— Nu știu. Era un glas răgușit, ca și cum i-ar fi fost greu să pronunțe cuvintele.

Cînd își ridică privirea, o văzu pe Scully privindu-l încruntată, cu brațele încrucișate pe piept.

— Pe cuvînt.

— Nu mă îndoiesc de faptul că ai auzit ceva. Dar...

— Glumiți, nu? întrebă Webber nervos, uitîndu-se cînd la unul, cînd la celălalt. O glumă de care știți numai voi doi, așa e?

— Îmi pare rău, Hank, dar nu glumim, clătină Mulder din cap.

— O, Doamne, zise Webber, aproape cu un geamăt. Să vezi cînd o să audă Licia chestia asta.

Carl Barelli fierbea de furie la volanul mașinii care traversa pădurea, pe drumul spre Marville.

Mai întîi broasca aia rîioasă și fățarnică de Tonero, în loc să-l ducă la un restaurant ca lumea, încercase să-l facă să înghită porcăriile de la popotă pe post de mîncare rafinată; pe urmă încercase să-i bage pe gît niște rahat, despre unitatea familiei și liniștea sufletească a lui Angie, care ar fi fost mai importante decît vîrîtul nasului în anchetele oficiale; și după aceea avusese tupeul să-l ducă pe Carl mai mult pe sus pînă la mașină și să-i spună, cu un zîmbet, să se întoarcă acasă și să scrie despre base-ball sau despre orice alt sport.

Stătuse la volan, scoțînd fum pe nări, analizînd posibilitățile de a ateriza în închisoare în cazul în care s-ar fi întors și i-ar fi trăsnit broscoiului una drept în falca aia fleoșcăită.

Pe urmă, un polițist militar venise alergînd, îl luase deoparte pe Tonero și amîndoi se repeziseră într-o mașină. Imediat după aceea izbucniseră sirenele și oameni înarmați începuseră să se reverse din biroul Comandantului

Poliției Militare, iar Carl pornise după cîteva clipe pe urmele lor.

Spre pădurea asta afurisită.

Unde un alt afurisit de polițist militar sugerase, cu ajutorul unui revolver calibrul 45, ca ziaristul să găsească altceva despre care să scrie, zona aceea fiind interzisă civililor.

— Ticăloșii, mormăise el și repetase cuvîntul pînă cînd îi venise brusc să zîmbească.

Văzuse un automobil de teren la locul faptei, ceea ce voia să însemne că erau implicați localnici, ceea ce voia să însemne că...

Rîsese tare și, în clipa în care opri mașina în fața secției de poliție, dispoziția i se ameliorase considerabil. O verificare rapidă a pieptănăturii în oglinda retrovizoare, o punere la punct a hainei și a cravatei și era deja înăuntru, zîmbindu-le celor doi bărbați de la birourile aflate în fundul sălii, precum și sergentului de la biroul din față, care n-ar fi putut să arate mai plictisit nici dacă ar fi fost mort de-a binelea.

— Aș vrea să-l văd pe comandant, zise Carl, cu politețea pe care i-o permitea tensiunea nervoasă în care se găsea.

Sergentul Nilssen îi răspunse pe un ton aspru că șeful era plecat și că n-avea nici un rost să-și piardă vremea pe-acolo. El, unul, avea de lucru, jumate din oamenii lui se luptau cu o gripă nenorocită, iar cei care veniseră totuși la serviciu aveau o grămadă de treburi.

O stație-dispecerat se auzea printre paraziți, în timp ce un tînăr ofițer neîndemînatic răsfoia un registru.

Zîmbetul lui Carl nu șovăi.

— Atunci poate că mă ajuți chiar dumneata, sergent. Lucrez pentru *Jersey Chronicle*. Numele meu este Carl Barelli și sînt...

Plictiseala lui Nilssen se risipi cît ai zice pește.

— Barelli? Tipul care scrie de sport în ziar?

Uluitor, își zise Carl, plin de sine; *absolut uluitor*.

— Chiar el, sergent. Numai că azi mă interesează moartea unui prieten de-al meu. Caporalul Frank Ulman.

— Aha, zise sergentul, cu un zîmbet rînjit. Deci, vrei să auzi povestea cu duhurile, este?

Zîmbetul ziaristului nu șovăi nici acum.

— Chiar așa. Poți să mă ajuți?

Polițistul se sprijini de spătarul scaunului și își agăță degetele de cureaua de la pantaloni.

— Orice dorești să afli, domnule Barelli. N-ai decît să mă întrebi.

Tonero rămase pe bancheta din spate a mașinii de serviciu, urmărindu-i cu privirea pe polițiștii militari care porniseră încet înapoi spre drum. Șoferul primise ordin să adulmece prin preajmă, să vadă ce zvonuri putea să culeagă. Era mai bine decît să discute cu căpitanul însărcinat să conducă toată tărășenia asta. Tonero îl cunoștea foarte bine și știa că era imposibil să scoată ceva de la respectivul individ.

Mașina se legănă ușor, lovită de vînt.

Aruncă o privire prudentă afară, spre cer, sperînd să reușească să plece înainte de izbucnirea furtunii.

Pînă la urmă, ziua asta nu era una din cele mai bune din ultima vreme. Tymons era nervos, iar Rosemary devenea prea insistentă; și știa fără nici o umbră de îndoială că Barelli nu avea să plece pînă cînd nu va primi niște firimituri de orice fel, ca să-și umple farfuria prăpădită de ziarist.

Oftă din rărunchi, pentru toate nedreptățile care-i căzuseră în cap încă de cînd se trezise și oftă din nou cînd portiera din față se deschise și Tymons se strecură înăuntru, în aceeași clipă în care Rosemary se furișă alături de el, pe bancheta din spate.

— Am auzit, zise Tymons cu voce tare, din cauza agitației.

— Ce se-ntîmplă? întrebă Rosemary, ceva mai calmă decît el.

— Nu știu prea bine. După cîte mi-am dat seama, cineva a încercat să se ocupe de unul din agenții FBI.

Tymons gemu.

— N-am fost noi, îl atacă Rosemary. Dumnezeule, Leonard, folosește-ți mintea.

— Ar trebui să renunțăm, veni răspunsul. Nu mai avem control. Nu mai avem de ales. Trebuie să renunțăm.

Se răsuci pe scaun ca să-l poată vedea pe maior.

— Joseph, acum FBI-ul nu mai pleacă de-aici, știi foarte bine asta. Nu se mai pune problema să arunce o privire și să fugă înapoi în capitală. Acum o să se pună pe săpat. Și o să dea pînă la urmă peste ceva.

Tonero o strînse scurt pe Rosemary de picior ca s-o împiedice să răspundă.

— Leonard, vreau să fii foarte atent la ce am să-ți spun.

— Joseph, noi...

— Oamenii ăștia, continuă el, arătînd spre polițiști, caută un trăgător, da? Nu pe noi și nici pe ai noștri. Nu există și nici nu poate fi făcută vreo legătură. Folosește-ți mintea, doctore, folosește-ți mintea!

Tymons sări de parcă îl pălmuise.

— Nu știu. Sigur este că o să pună tot felul de întrebări.

— Păi, asta nu e o problemă, răspunse Rosemary. Ne vom asigura doar să nu fie nimeni prin preajmă care să le poată răspunde.

Tonero o privi uimit.

— Poate că nu mai avem control total, ridică ea din umeri, dar ceva control tot mai avem.

Zîmbetul ei nu avea nici un pic de căldură.

— Cîteva sugestii simple ar trebui să fie suficiente.

— Isuse! Tymons împinse portiera cu putere. Rosemary, ai înnebunit! Și în calitatea mea de director al Proiectului, interzic o asemenea acțiune!

Coborî din mașină, trînti ușa în urma lui și se îndepărtă. Tonero nu se uită după el. Nu-i păsa unde se ducea celălalt. Ceea ce-l interesa era femeia aceea nouă care stătea lîngă el. Ceva se schimbase radical în ultimele cîteva ore. Ceva absolut radical. Nu era foarte sigur, dar avea impresia că schimbarea respectivă îi plăcea.

— Ar fi mai bine să pleci, zise el încet.

— Și cum rămîne cu problema?

Îi dărui zîmbetul lui cel mai frumos.

— Unde merge mia, Rosie! Unde merge mia...

O bătu ușurel cu palma pe genunchi.

— Folosește-ți rațiunea! Fii cît se poate de sigură, bine? Indiferent ce ai să faci, să fii sigură.

Apoi mîrîi și o prinse de braț ca să o oprească. Drept înainte, văzu cum un bărbat și o femeie îl ajutau pe un al doilea bărbat, cam dezordonat ca înfățișare, să iasă din pădure. *Ei, rahat*, își zise el.

— Rosie, cred că ar fi mai bine să te mai învîrtești puțin pe aici.

— Mulder, nu ești mort, se plînse Scully. Nu te mai lăsa așa de greu.

Totuși, nu se putu împiedica să zîmbească cînd îi auzi oftatul melodramatic. O fi el diferit, dar în fond nu e decît un bărbat ca toți bărbații, care se joacă de-a rănitul și de-a bolnavul.

Cineva îi strigă și se opriră în mijlocul drumului.

— Măi, să fie, șopti Mulder. Măi, măi, măi.

Un bărbat în uniformă mărșăluia în direcția lor și, cînd ajunse suficient de aproape, ceru un raport despre starea lui Mulder. Cînd Scully refuză să se supună ordinului, bărbatul își ceru scuze, plecîndu-și capul.

— Iertați-mă. Sînt maiorul Joseph Tonero, agent Scully. Proiectele Speciale ale Aviației.

Zîmbetul lui se întoarse spre Mulder.

— Incidentul acesta s-a întîmplat, ca să zic așa, în timpul serviciului meu și vă rog să mă scuzați că am ajuns aici cu întîrziere. Un prînz prelungit, în compania unui vechi prieten. Dar nu cred că e nevoie să vă spun cît sînt de îngrijorat. Sînteți toți bine?

Își frecă satisfăcut mîinile, mai înainte ca ea să-i poată da vreun răspuns.

— Bun, bun. Nici nu vreau să mă gîndesc la ce s-ar fi întîmplat dacă am fi pierdut vreun agent FBI.

Zîmbetul lui se voia plin de căldură, dar Scully nu-l crezu. Omul era mai puțin un militar de carieră și mai mult un politician, își zise ea, în timp ce-i prezenta informațiile cerute; cunoștințele lui medicale nu treceau dincolo de modul în care trebuia făcut un bandaj.

Imediat după ce Scully termină informarea, alte două persoane se iviră în spatele lui — un civil înalt, pe cale să-și piardă părul și mult prea agitat, și o blondă frapantă și conturată în linii dure, a cărei ținută era milităroasă, dar care era tot persoană civilă. Nici unul dintre ei nu vorbi prea mult, cu excepția unor cuvinte de compasiune formale și mormăite.

Maiorul îi prezentă ca fiind membri ai echipei sale și îi oferi drept ajutor în caz de nevoie. Scully îl asigură că situația era sub control, dar îi mulțumi totuși ofițerului pentru grija pe care le-o arăta.

— De fapt, adăugă ea, aveam de gînd să venim să vă vedem în după-amiaza asta, după ce terminam ce aveam de făcut aici.

Mulder deschise gura, dar o închise la loc cînd Scully trecu în fața lui și își înfipse tocul în piciorul lui ca să-l oblige să tacă.

— Caporalul Ulman lucra pentru dumneavoastră, nu-i așa?

Maiorul deveni solemn.

— Da, într-adevăr, agent Scully. O pierdere tragică. Era un om bun. Și, în ceea ce mă privește, am colaborat îndeaproape cu Comandantul Poliției Militare...

— Urma să se căsătorească cu sora dumneavoastră, interveni Mulder peste umărul ei.

Tonero nu ezită nici măcar o secundă.

— Așa a fost vorba, într-adevăr. Dar, între noi fie vorba, eu unul nu cred că s-ar fi ajuns pînă acolo. Oftă. Totuși, îi sînt dator surorii mele să vă ofer tot sprijinul de care sînt în stare.

Nici unul dintre ei nu făcu vreo o aluzie la telefonul dat senatorului Carmen.

— Cine v-a atacat? întrebă brusc și tăios doctorul Elkhart.

— Au fost doi, răspunse Mulder, mai înainte ca Scully să-l poată opri.

— Zău? zise maiorul, prinzîndu-și cascheta luată de o rafală de vînt. Habar n-aveam.

Scully se simți ușurată cînd văzu că Mulder nu dezvoltă subiectul; atenția ei se concentră asupra doctorului Tymons, care îi șopti ceva la ureche doctorului Elkhart și care porni apoi grăbit pe drumeag în jos, masîndu-și cu o mînă ceafa.

— Domnule maior, zise Rosemary, nu sînt foarte sigură, e încă prea devreme, dar, dacă agentul Mulder are nevoie de mai multă îngrijire decît pot eu...

— Cea mai mare parte din Walson e închis, o întrerupse sec maiorul. În momentul de față, funcționăm în primul rînd ca o clinică ambulatorie și nu avem decît cîțiva pacienți pe termen lung.

Ridică din umeri, vrînd să spună *știți și voi cum e*, apoi zîmbetul îi reveni pe buze și pocni din palme.

— Cu toate astea, important e că ești bine, agent Mulder.

Se întoarse spre Scully.

— E bine, nu?

Ea dădu afirmativ din cap.

— Dar puțină odihnă i-ar prinde bine acum, domnule maior, și, dacă dumneavoastră și doctorul Elkhart nu aveți nimic împotrivă, aș vrea să-l ducem înapoi în camera lui.

Maiorul aprobă cu o mișcare a capului, dădu mîna cu cei din jur și o luă pe Elkhart de-acolo, oprindu-se doar pentru o scurtă și animată conversație cu căpitanul din Poliția Militară însărcinat cu conducerea cercetărilor.

— Ce părere ai? întrebă Mulder cînd rămaseră singuri.

— Cred, zise ea fără să se întoarcă, că s-a produs un incident în care s-a tras cu arme de foc și că maiorul aduce cu el oameni de știință în loc de medici.

Scully cercetă apoi mașina cu care veniseră, țăndările de sticlă și singurul pneu sfîșiat de gloanțe.

— Hank, zise ea calmă, du-ne înapoi la motel.

Își întoarse apoi privirea spre Mulder și știu imediat ce era în mintea lui: *Nu ești protejat, domnule Mulder, continui să nu fii protejat.*

TREISPREZECE

Trecu ceva vreme pînă cînd Webber să fie în stare să-i ducă înapoi la Royal Baron. Odată ajunși acolo, Scully medicul și nu colegul de serviciu îi ordonă lui Mulder să stea în pat, cu o pungă de gheață pe cucui, să ia niște aspirine și s-o aștepte să se întoarcă din vizita făcută lui Sam Junis. Nu protestă. Doar un zîmbet strîmb și un suspin prefăcut și Scully știu că Mulder nu avea să doarmă; dimpotrivă, va fi foarte ocupat să încerce să modeleze evidența, pînă cînd va arăta exact ca un duh.

Pe Licia o găsi în cameră, transcriindu-și însemnările făcute în timpul întrevederii cu Radnor.

— Stenografie, se scuză agenta. Altfel nu fac față și nu pot să sufăr casetofoanele.

În timp ce-și punea hîrtiile într-o servietă, Scully o întrebă dacă reușise să afle ceva.

— Părea să nu-i pese, se plînse Licia, pe un ton care exprima clar insulta adusă justiției. Și, cu toate că zice că are aparate pentru întreținere fizică — pe care le folosește cînd își aduce aminte — la parter, în încăperea de lîngă recepție, tot bea de stinge.

Apoi zîmbi.

— Îl cunoștea, totuși, pe caporal.

— În ce fel?

Zîmbetul se transformă într-un rînjet infatuat.

— Se pare că respectivul caporal logodit cu sora maiorului se bucura de cîte o învoire ocazională. De exemplu, aproape în fiecare weekend.

— Ți-a spus cu cine venea?

— Nici un nume, doar o privire în zbor. Se pare că micul nostru caporal era foarte prudent. Deși nu știu dacă toate chestiile astea au de-a face unele cu altele.

Scully fu de-acord cu ea înainte de a o ajuta să-și pună pardesiul și de-a o conduce. Webber îl va supraveghea pe Mulder, pentru cazul în care trăgătorul avea să se întoarcă sau Mulder hotăra să intre într-o aventură pe cont propriu.

Luară cea de-a doua mașină, iar Scully ignoră deliberat comentariile și ultragiul Liciei Andrews.

Fondul acela sonor o ajuta să gîndească.

Era clar că aveau de-a face cu doi suspecți diferiți. În afara faptului că Mulder fusese atacat de altcineva decît de trăgător, era sigură că ucigașul lui Ulman și Pierce nu se hotărîse din senin să treacă la pușcă. Mînuia mult prea bine cuțitul. În plus, cuțitul era mult mai personal și cerea o distanță foarte mică; pușca era prea îndepărtată, lipsită de pasiune, cerînd un contact redus sau nici un fel de contact cu victima.

Și Mulder și Webber fuseseră de acord cu sugestia ei, pe cînd se întorceau la motel, dar nici unul dintre ei nu găsi o explicație valabilă a faptului că acum erau confruntați cu doi adversari.

— Poate că cineva îl protejează pe duh, sugeră Andrews.

— Nu e nici un duh, sări Scully. Te rog să nu-ncepi și tu cu chestia asta. De-ajuns că Mulder l-a convins pe Hank să gîndească la fel ca el.

— Păi, ce să fac? Să-i zic Bill?

— Nu mă interesează. Dar nu-i spune duh!

Andrews izbucni în rîs și clătină din cap.

— Dumnezeule, da' chiar că te calcă pe nervi, nu?

Scully nu-i răspunse.

Bungaloul doctorului era într-o stare puțin mai bună decît cele ale vecinilor, podoaba care-i răscumpăra toate defectele fiind grădina cea mare din față, ale cărei aranja-

mente florale viu colorate vorbeau despre timpul și grija care-i fuseseră consacrate. Doctorul însuși stătea pe balustrada micuței verande și fuma. Părea să aibă puțin peste cincizeci de ani, iar părul cărunt și lipit de cap era pieptănat spre spate, dezvelindu-i fruntea; în ciuda vîntului și a aerului rece, era doar în cămașă și blugi. Era un bărbat uscățiv, cu excepția brațelor supermusculoase, ale căror dimensiuni nu se potriveau deloc cu restul.

— Popeye, mormăi Andrews cînd intrară pe aleea îngustă, pavată cu ardezie, care ducea spre doctor.

Scully fu cît pe-aci să rîdă cu toată gura. Andrews avea dreptate; tipul nu mai avea nevoie decît de o pipă din coceni de porumb și de o șapcă de marinar și tabloul ar fi fost perfect.

— Da' vă distrați, nu glumă, zise el în chip de bun venit.

Apoi făcu un semn cu capul spre o antenă aflată pe o măsuță, în spatele lui.

— E ori asta, ori Oprah, adăugă el, zîmbind.

Scully îl plăcu imediat și nu-i trebui prea mult timp ca să obțină acces la documentele lui. Doctorul nu se supără pentru întrebările pe care i le formulă și nu puse la rîndul lui nici o întrebare despre faptul că Andrews abia dacă își dezlipise privirea de pădurea care îi înconjura.

Întrevederea nu durã prea mult. Junis fu de acord cu propunerea de reconstituire a asasinării lui Pierce și aproape că își ceru scuze că nu avea niște fotografii mai bune. Își exprimă de asemenea părerea că asasinul nu folosise un cuțit obișnuit.

— Al dracului de ascuțit, asta e evident, zise el, dar, după tăietură, cred că era ceva mai greu decît ceea ce găsești într-o bucătărie oarecare.

— Ca de exemplu? întrebă Scully.

— Nu știu. M-am gîndit mult la chestia asta, dar tot nu-mi dau seama ce ar fi putut fi.

În clipa aceea, Scully știu precis că trebuia să pună următoarea întrebare și, de data asta, fu bucuroasă că Mulder nu era acolo, cu ea.

— Ați făcut niște însemnări pe marginea raportului.

Doctorul începu să rîdă și aruncă țigara în iarbă.

— Mda. Duhul, este?

— Ce legătură are cu povestea asta? Mă refer la examenele pe care le-ați făcut.

— Nu prea are.

Își scoase o altă țigară din buzunar și și-o vîrî între buze, fără să o aprindă.

— De fapt, n-are nici o legătură. A trebuit să mă duc să o văd pe Elly Lang, să îi dau un sedativ ușor ca s-o calmez și, cît am stat cu ea, numai despre asta mi-a vorbit. Ați auzit și voi de chestia asta, nu?

— Da, am stat și noi de vorbă cu ea.

Junis urmări cu privirea o furgonetă care se îndrepta spre apus.

— Să nu crezi că e nebună, agent Scully. N-o șterge de pe listă. Nu știu pe cine a văzut, .dar să știi că nu e nebună.

— Era beată, domnule doctor Junis.

Medicul izbucni pe neașteptate în rîs și rîse atît de tare, încît ochii i se umplură de lacrimi, iar fața îi deveni de un stacojiu alarmant.

— Iertați-mă.

Rîse din nou și-și șterse ochii cu mîneca.

— Doamne, iertați-mă. Beată? Elly? V-ați plecat urechea la ce v-a spus Todd Hawks. Nu, niciodată. Elly se duce în barul ăla doar ca să aibă cu cine să-și omoare timpul, asta-i tot. A trăit mai mult decît toți ceilalți membri ai familiei și n-are nici un prieten cu care să stea și ea de vorbă. Bea un singur pahar de Bloody Mary pe care îl învîrtește în palme pînă cînd vine vremea să plece acasă, atîta doar. Femeia aia n-a fost beată nici măcar o singură zi din viața ei.

— Și-atunci ce spuneți de tubul de vopsea?

Junis se uită după un camion care trecea pe drum.

— Păi, ea chiar crede în chestia asta, agent Scully. Ea crede la fel de tare cum crezi dumneata că asemenea lucruri nu există. Asta nu înseamnă însă că poți să pui bază pe ce spune.

Scully nu era prea sigură de așa ceva, dar nici nu avea date suficiente ca să insiste. Așa că se mulțumi să pună întrebări despre cealaltă martoră.

— Fran? zise Junis, coborîndu-și privirea asupra grădinii. Pot să vă duc la ea, dacă doriți, dar n-o să vă prea fie de folos.

— De ce?

— Pentru că heroina pe care a luat-o în noaptea aia a fost foarte aproape de o supradoză, explică doctorul, cu o expresie aspră pe chip. Am dus-o într-un loc, aproape de Princeton. O unitate de reabilitare mintală, continuă el după o scurtă pauză, pentru că noi nu avem așa ceva pe-aici. Și era plecată rău de tot.

Își aprinse o altă țigară și trimise fumul în vînt.

— În privința supradozei, are să-și revină precis. Pentru cealaltă problemă însă, nu va putea părăsi locul acela multă vreme de-acum înainte.

Grozav, își zise Scully; exact de asta aveam nevoie — o toxicomană incapabilă, probabil, să-și recunoască propria imagine din oglindă. Întrevederea cu Fran Kuyser ajunse într-o clipă pe ultimul loc al listei.

— Petreceți multă vreme aici? întrebă Andrews, fără să se obosească să își întoarcă privirea spre doctor.

El confirmă printr-o mișcare a capului în direcția Danei, nu tocmai dumirit de brusca schimbare a subiectului.

— Cred că da, dacă stau să mă gîndesc bine. Îmi place să mă uit la mașinile care trec, să văd cine unde merge. Oamenii de pe-aici, cei din garnizoană și de la McGuire, își au propriii lor medici militari, iar ceilalți... Ridică din umeri. Nu au rămas prea mulți, dar asta cred că ați observat deja.

Scully mai observă că se părea că doctorului nu prea îi păsa de realitatea descrisă. Deși era încă prea tînăr ca să se retragă, părea să se fi împăcat cu gîndul că ce-i mai

rămăsese din clientelă nu avea să-i aducă o casă într-un loc mai frumos după ce va ieși la pensie; dintr-un motiv pe care-l știa numai el, perspectiva asta nu-l deranja cîtuși de puțin.

— O, dar avem și noi partea noastră de specialități, zise el, speriind-o. Și vă asigur că fac toți banii.

Scully nu avea chef să-l contrazică. Îi mulțumi pentru timpul acordat și îl informă unde locuia, pentru cazul în care ar fi vrut să mai adauge ceva.

— Știu asta, zise el și le zîmbi.

Cînd intrară din nou în mașină, Andrews clătină din cap, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

— Știi ceva, în locurile astea nu poți nici măcar să respiri fără ca toată lumea să fie la curent. Nici nu se poate vorbi de viață privată. Chestia asta e prea aiurea pentru mine.

Dana mormăi ceva, dar de fapt nu ascultase ce-i spusese colega ei. Ceva nu era tocmai în regulă în povestea asta, ceva ce nu reușiseră să priceapă nici ea și nici ceilalți. Nu credea că era vorba de un lucru legat în mod direct de cele două asasinate, dar era, oricum, ceva important. Mic, dar important. Știa că și Mulder simțea la fel. În ciuda atacului din după-amiaza asta, știa că de fapt asta îl preocupa și poate că, cine știe, cînd se vor întoarce la hotel, vor constata că, odată odihnit, Mulder reușise să-și dea seama despre ce era vorba.

Cu condiția, adăugă ea sumbru, să nu zică iar că fusese un duh.

Motelul era scăldat în lumină, inclusiv fațada cu marchiză; o lumină argintie se revărsa chiar și în parcarea din față, făcînd ca norii să pară mai groși și mai apropiați de pămînt decît erau în realitate.

După ce o trimise pe Andrews să-și aducă însemnările, Scully împinse ușa de la camera lui Mulder și intră exact în clipa în care acesta spunea „... o grămadă de păcate".

— Despre ce păcate vorbești? întrebă ea. Și cum se face că nu te găsesc în pat?

Mulder era îmbrăcat doar în cămașă și stătea la măsuță, cu spatele la perete și cu nenumărate hîrtii risipite în fața lui. Webber ședea pe pat, sprijinit de perne, cu genunchii ridicați ca să servească de pupitru pentru un carnet de însemnări.

— Bună, Scully, o salută Mulder. M-am vindecat.

Webber refuză să primească dojana din ochii lui Scully, care se așeză pe scaunul aflat de cealaltă parte a mesei.

— Nu te-ai vindecat deloc și ai mai și lucrat.

Dar, ca de obicei, reproșurile de genul ăsta adresate lui Mulder nu erau decît pierdere de vreme. Rezultatul se reducea la vreo două trei priviri de băiețel rănit sau de vulpoi șiret, un rînjet strîmb — și, oricum, avea să facă tot ce voia el.

De data asta, alese rînjetul.

— Îl verificăm pe maiorul Tonero.

— E o treabă ciudată, comentă Webber de pe pat. Biroul lui confirmă faptul că maiorul este șeful Proiectelor Speciale ale Aviației, așa cum ne-a spus și el, dar refuză să explice ce înseamnă asta.

— Ceea ce, continuă Mulder, acoperă o grămadă de păcate. Clătină încet din cap. Curios și iar curios. Ce anume face ca un maior de Aviație, care nici măcar nu e cadru medical, să fie numit la un spital dintr-o garnizoană normală? Folosită drept teren de antrenament pentru rezerviști și punct de tranzit pentru trupele care trebuie să plece urgent în străinătate?

Împunse aerul cu degetul în direcția ei, nedîndu-i voie să răspundă.

— Și să nu-mi spui că există o explicație rațională la toate astea!

Of, Doamne, își zise ea; iar e-ntr-una din dispozițiile alea ale lui.

— Și, adăugă Webber nerăbdător, de ce a fost așa de interesat de ambuscada de azi? Și de ce erau acolo și

oamenii lui? Doctorii ăia doi sau oameni de știință, ce-or fi fost.

Scully îl privi atît de lung, încît îl făcu să se simtă stînjenit.

— Păi, e o întrebare bună, nu? insistă el, scărpinîndu-se la ceafă. Nu-i așa?

— Ba da, Hank, așa e, zise Mulder cînd fu clar că Scully nu va răspunde. Și pariez că am și eu un răspuns posibil.

— Mulder, zise Scully cu glas scăzut, avertizîndu-l. Nu te-apuca să vezi în povestea asta mai mult decît este în realitate.

— Păi, nici nu m-apuc, protestă el, aproape de formă. Nici măcar nu am de gînd să-ncep să sugerez că duhurile astea au, poate, o legătură cu maiorul. Nici nu-mi trece prin cap.

— Bineînțeles că nu-ți trece prin cap, zise ea. Pentru că ai și făcut-o. Uite ce e, acum trebuie să...

În momentul acela în încăpere își făcu apariția Andrews care le zîmbi, prezentîndu-le niște scuze nu tocmai sincere pentru faptul că întîrziase și așezîndu-se fără tragere de inimă pe pat.

— Și-acum ce facem? întrebă ea.

Dana se uită la ceas; trecuse de cinci.

— Acum eu zic să luăm o pauză și să mergem să mîncăm ceva.

Cu o privire îl reduse pe Mulder la tăcere.

— A fost prea multă nebunie pe-aici, așa că vreau să-mi limpezesc puțin capul înainte să sfîrșim cu toții în șa.

— Poftim? zise Hank.

— O definiție a stării de confuzie, explică Mulder, prinzîndu-și mîinile la ceafă. „Omul s-a aruncat în șa și a pornit-o în toate direcțiile." Lui Scully îi plac chestiile înțelepte de genul ăsta. Face colecție de plăcinte cu răvașe.

Hank începu să rîdă; Andrews se mulțumi să pufnească și să clatine din cap.

Dana făcu tot posibilul ca să nu reacționeze, căci recunoscuse semnele — Mulder se fixase pe o idee, iar piesele de *puzzle* începeau să se așeze, conturînd imaginea finală. Problema lui era că, de cele mai multe ori, era singurul în stare să vadă imaginea cu pricina.

Tocmai asta făcea ca munca alături de el să fie în același timp fascinantă și exasperantă.

Dar, în loc să-ncerci să-l scoți de pe linie, era mai bine să-l lași într-ale lui și să-l însoțești în plimbare. Pentru o vreme.

Așa că Scully le propuse tuturor să se răcorească, să-și pună la punct ținuta și apoi să se întîlnească la restaurant după vreo jumătate de oră, ca să bea o cafea. Tonul ei nu admitea replică. Cînd Andrews ieși fără să scoată vreun cuvînt, expresia de pe chipul lui Scully îl expedie și pe Hank, făcîndu-l să-nțeleagă că o plimbare pe-afară ar fi cel mai indicat lucru pentru el în momentul de față.

Cînd rămaseră singuri, Mulder redeveni brusc normal.

— L-am văzut, Scully. Nu glumesc. Zău că l-am văzut.

— Mulder, nu-ncepe iar cu asta.

— Să știi că nu sînt totuși singurul, zise el, punîndu-și mîinile pe masă. Pînă și comandantul Hawks a admis că au mai fost și alții.

Ridică o mînă ca să o împiedice să vorbească.

— L-am văzut. De acord, a fost doar ceva fugar, dar l-am și atins. N-a fost doar imaginație sau mintea mea dornică să afle. L-am atins, Scully, era de-adevăratelea.

Ea se îndepărtă puțin, căzînd pe gînduri. Apoi rosti:

— Sînt de-acord cu tine că a fost real. A fost într-adevăr real. Dar n-a fost vorba de nici un duh, de nici o creatură supranaturală.

— Pielea...

— Camuflaj. Haide, Mulder, doar Fort Dix e o bază de instrucție. Asta înseamnă că în personalul ei găsești experți în tot felul de arme... și în camuflaj. Dumnezeu știe cît de minuțioși sînt, dar probabil că de data asta e ceva mai mult decît fard întins pe față.

Mulder încercă să se ridice, se strîmbă de durere și se prăbuși din nou pe scaun.

— Haina mea.

Fusese aruncată pe comodă. Scully i-o aduse și Mulder o întoarse pe toate părțile.

— L-am lovit de două ori, o dată chiar foarte tare.

Se aplecă înainte, venind în lumină.

— N-a rămas nici o urmă, Scully. Nici vopsea, nici ulei, nimic.

— Era un costum de camuflaj, atîta tot, zise ea, aruncînd haina pe pat. Lipit de piele, din latex sau cine știe ce altceva. Nu erau duhuri, Mulder, ci doar oameni deghizați.

Apoi arătă spre pat.

— Culcă-te.

Scully știu că Mulder efectiv nu se simțea bine cînd nu protestă în nici un fel, mulțumindu-se să dea obosit din cap și să se îndrepte țeapăn spre locul indicat.

După ce își găsi cea mai bună poziție, ea îi aduse o aspirină și un pahar cu apă.

— Ce zici de maior și de oamenii lui? întrebă el. Hank are dreptate, e o chestie necurată la mijloc.

— Mai tîrziu, ordonă ea. Să știi că nu faci nimănui vreun bine, și în primul rînd ție însuți, atunci cînd nu poți gîndi limpede. Odihnește-te. Nu glumesc. Am să trec mai tîrziu să văd cum te mai simți.

— Și ceilalți?

Ea îi zîmbi drăgălaș și se îndreptă spre ușă.

— O, cred că am să mă descurc. Ne înțelegem noi, într-un fel sau altul.

Deschise ușa și se uită înapoi, peste umăr. Mulder nu-și închisese ochii; rămăsese cu privirea țintă în tavan. Apoi ochii i se întoarseră spre ea.

— Scully, și dacă am dreptate?

— Odihnește-te.

— Și dacă am dreptate? Dacă ele sînt acolo, afară?

Ea trecu pragul, închizînd ușa ușor în urma ei.

— Nu sînt, Mulder. Pentru numele lui Dumnezeu, odihnește-te, înainte să te...

— De unde știi că nu sînt? Nu poți să le vezi, Scully. Sînt acolo, undeva, dar nu poți să le vezi.

PAISPREZECE

Camera era pustie.

Este adevărat că Rosemary nu se așteptase să găsească pe cineva; era prea devreme după incidentul din pădure și nu era ușor să scapi fără să fii observat.

Și totuși, nu se așteptase la dezastrul pe care-l avea în fața ochilor și care o înspăimînta.

Stătea în prag, mîngîindu-și absentă brațul cu mîna cealaltă și simțind un fior ușor pe șira spinării. Deși nu auzea nimic, ar fi putu să jure că simțea cum vîntul zgîlțîiia spitalul și cum greutatea clădirii i se așeza pe umeri.

Lucrul ăsta o enerva, dar nu și-l putea alunga din minte.

La dracu', își zise ea, acoperindu-și ochii cu o mînă obosită.

Salteaua fusese tăiată în mai multe locuri. Umplutura era împrăștiată pe jos. Biroul fusese răsturnat și avea un picior rupt. Scaunul fusese făcut țăndări.

Băiatul în albastru fusese smuls de pe perete și făcut fărîme.

În locul lui se vedea mîzgălit cu negru:

Pe tine te caut.

Maiorul Tonero, cu mîinile încrucișate în fața lui, privea fix telefonul.

Nu intrase în panică, dar nici nu era din cale-afară de încrezător. Din clipa în care părăsise scena incidentului,

începuse să-și treacă în revistă opțiunile. În momentul în care încetă să se mai plimbe prin birou, știa ce era de făcut. Și asta îl rodea la culme. Nu că ar fi considerat că Proiectul eșuase; învățaseră prea multe de pe urma lui, se progresase imens. Nu, ceea ce-l rodea era...

În clipa aceea sună telefonul.

Îl ascultă fără să miște.

Cînd sună a șaptea oară, își drese glasul și ridică receptorul.

Salutul regulamentar fu urmat imediat de o descriere detaliată a tot ceea ce se întîmplase în după-amiaza aceea, precum și de legătura pe care o bănuia între întîmplările respective și cele două incidente despre care le raportase anterior celor în drept. Vorbi pe un ton plat și uscat, complet lipsit de emoție. Nu-l întrerupse pe omul de la celălalt capăt al firului, ci doar răspunse la întrebări; spinarea îi era țeapănă, mîna liberă continua să se odihnească pe registrul contabil.

Glasul celuilalt era calm și ăsta era un semn bun, dar nu reușea cu nici un chip să se relaxeze.

Trecuse deja o jumătate de oră pînă cînd conversația ajunse la chestiunea esențială.

Fu pusă și ultima întrebare.

— Da, domnule, cu permisiunea dumneavoastră, știu despre ce e vorba, zise Tonero, dînd afirmativ din cap și inspirînd adînc. Cred că e timpul să explorăm și alte amplasamente; de altfel, am și menționat cîteva în raportul meu din decembrie. Cel de-aici a fost prejudiciat, deși nu din vina noastră. Cred, de asemenea, că personalul suplimentar prezent aici nu trebuie îndepărtat, mai ales după incidentul din după-amiaza aceasta. Faptul că sînt oamenii Biroului înseamnă că nu-i putem nici controla, nici limita în cercetările lor într-un mod care să garanteze eficiența și succesul. Sînt de altfel convins că transferul poate fi efectuat fără să fie descoperit și că oamenii Biroului pot să investigheze tot ce doresc. Nu vor găsi absolut nimic.

Ascultă din nou și, pentru prima dată de la începutul convorbirii, un zîmbet i se insinuă pe buze.

— Da, domnule, sînt sigur că aveți dreptate — uneori cîștigi, alteori pierzi. Dar în momentul de față ne aflăm la o distanță de ani de zile de punctul în care ne găseam ultima dată. Și ăsta este, după părerea mea, un argument foarte bun în favoarea succesului nostru final.

Zîmbetul i se accentuase.

— Mulțumesc, domnule, apreciez foarte mult ceea ce-mi spuneți.

Zîmbetul îi dispăru brusc.

— Indispensabil? Nu, domnule, ca să fiu sincer, nu cred că este. Cred că și-a pierdut total obiectivitatea și angajamentul și, cinstit vorbind, are nervii foarte întinși. Nu cred că redistribuirea lui ar fi în interesul Proiectului. Doctorul Elkhart însă a fost de foarte mare ajutor. Plecarea sa ar însemna o grea pierdere.

Și așteptă.

Ascultă atent.

— Patruzeci și opt de ore, domnule.

Dădu din cap.

Puse receptorul în furcă și rămase nemișcat cîteva secunde interminabile.

Apoi, ca și cum ar fi fost lovit peste umăr, se prăbuși pe scaun și murmură „Isuse!"

Mîinile îi tremurau și broboane de sudoare îi acoperiseră fruntea.

Așezat la o masă lîngă fereastră, Barelli începuse să se întrebe dacă nu cumva își pierdea vremea. Nu că s-ar fi îndoit de talentul lui de reporter; faptul că era bun în meserie era incontestabil. Numai că, după ce petrecuse aproape o oră discutînd cu sergentul ăla de poliție, auzind și comentariile celorlalți care se vînzoleau prin secție, nu aflase practic nimic mai mult decît ceea ce știa deja. Frankie era mort, asasinul era încă undeva pe-afară, în libertate, și nimeni nu avea nici cea mai mică idee despre ce dracu' se întîmpla.

Și pe urmă, mai era și rahatul ăla cu duhul — Cristoase, drept cine îl luau tipii ăștia?

Pe peretele de lîngă tejghea, limba unui ceas rotund se îndrepta alene către ora șase. Barelli sorbi din cafea, cu privirea pierdută. După toate aparențele, starea vremii nu descurajase pe nimeni. Bărbați în uniformă și soldați în haine civile, care încercau din răsputeri să nu arate a militari, se plimbau pe jos sau cu mașina, umpleau cîrciuma și barurile, pierzîndu-și vremea în fata cinematografului aflat la numai un cvartal distanță de secția de poliție.

Vineri seara în Țara Nimănui.

Stomacul i se plîngea de cantitatea enormă de cofeină pe care fusese nevoit să o primească, așa că începu să mestece absent o tabletă de pansament gastric, întrebîndu-se ce dracu' să facă acum. Îi rămăsese, bineînțeles, „întîlnirea" cu Babs Radnor. Dacă avea chef de ea. Iar în clipa asta întîlnirea cu pricina părea să fi rămas singura distracție disponibilă.

Încă o tabletă, încă o privire măturînd strada, apoi aruncă cîteva bancnote pe masă și părăsi localul.

Privi încruntat cerul încărcat de nori. Nu putea să sufere zilele înnorate. Dacă avea să plouă, măcar să-nceapă și să termine odată; altfel, cînd dracu' se-mprăștiau norii ăștia nesuferiți?

Se îndreptă spre colțul străzii; mașina îi era parcată tot în fața secției de poliție.

Trecu pe lîngă o bătrînă îmbrăcată în negru din cap pînă în picioare. Femeia era înfășurată într-un pardesiu gros, avea capul acoperit cu o eșarfă lungă și strîngea la piept o geantă de dimensiuni impresionante; o privire nepăsătoare aruncată asupra sacoșei îl făcu să se oprească și să se întoarcă din drum.

Văzuse dopul portocaliu al unui tub de vopsea și nu era nevoie să fii un geniu ca să-ți dai seama cine era femeia.

Alergă după ea și, cînd ajunseră umăr la umăr, întrebă:

— Domnișoara Lang?

Bătrîna se opri și îl privi cu severitate.

— Doamna Lang, dacă nu-ți este cu supărare. Cine ești dumneata?

— Sînt ziarist, îi explică el, împodobindu-și vorbele cu cel mai frumos zîmbet și cel mai plăcut glas de care era capabil. Fac niște cercetări în legătură cu... — își coborî vocea, aducîndu-și ușor interlocutoarea pe poziția confidentului — cu povestea aia cu duhul.

Așteptă răbdător ca femeia să cîntărească adevărul și sinceritatea celor auzite.

Un autobuz se auzi lîngă ei.

La colțul străzii, trei tineri aviatori începuseră să cînte.

Elly Lang se uită la el cu ochi bănuitori:

— Crezi cumva că sînt țicnită?

— Mi-a omorît un prieten. Și lucrul ăsta n-are de-a face cu țicneala.

Bătrîna rămase pe loc și el îndrăzni să îi atingă ușor brațul.

— Mi-ați face o mare plăcere dacă ați fi de acord să luați cina cu mine.

— Ca să mă storci de tot ce știu, este? făcu ea.

Zîmbetul lui deveni foarte subțire.

— Și asta, dar și pentru că nu vreau să mănînc singur.

— Domnule, ești dubios, da' n-am să las să-mi scape o masă gratis.

Îl luă de braț și porni pe stradă.

— Ești zgîrcit, sau mergem într-un loc ca lumea?

Ar fi vrut să rîdă, dar reuși să se abțină; îi promise cea mai bună cină pe care o puteau găsi în oraș, lucru care, pentru moment, păru să o mulțumească. Și, cîtă vreme nu dădea peste Mulder sau Scully, presimțea că avea să petreacă o seară extrem de profitabilă.

Deși Tonero era de negăsit în toată garnizoana, Rosemary își impuse să nu intre în panică. Mai era încă timp pentru modificări și corecturi. Mai era încă timp să salveze ceva din toți anii pe care îi investise în chestia asta.

Se întoarse la spital, îl salută pe funcționarul de la recepție printr-un mic semn din cap și străbătu coridorul care ducea la un ascensor pe care scria ACCESUL PERMIS NUMAI PERSONALULUI AUTORIZAT. Scoase din buzunar un mic inel cu chei, alese o cheie argintie pe care o introduse într-o fantă verticală și, cînd ușa se deschise, verifică dintr-o privire culoarul, apoi intră în ascensor.

Începu să coboare.

Nu-și bătu capul să urmărească indicatorul de etaje; ascensorul se oprea doar la trei niveluri — etajul doi, unde se afla biroul maiorului, etajul întîi și subsolul.

Cutia mecanică se hurducă un pic înainte de a se opri, apoi ușa se deschise; își lăsă privirea să alunece de-a lungul unui coridor slab luminat.

În seara asta părea mai lung ca de obicei, iar tocurile ei răsunau ceva mai tare pe podeaua din beton.

Nu se mai auzea decît zăngănitul slab al unor mașini.

Ca și cum s-ar fi aflat în fața unui public invizibil, își aranjă ostentativ halatul peste piept și își potrivi, cu o mînă grijulie, șuvițele de păr. Încrederea, interioară și exterioară, reprezenta cheia situației. Cîtă vreme se ținea de plan, cîtă vreme nu-și pierdea capul, totul avea să fie bine.

Încercă ușa de la biroul lui Tymons; era încuiată.

Deschise apoi ușa Centrului de Proiectare și fu cît pe-aci să țipe cînd îl văzu aplecat deasupra unuia din calculatoare.

— Dumnezeule, Leonard, zise ea, pășind înăuntru. Nu mă așteptam să dau de tine aici. Ce...

Cînd se întoarse cu fața spre ea, văzu că Tymons ținea în mîna dreaptă un bloc de metal negru, de aproximativ cincisprezece centimetri lungime. În mîna stîngă avea un pistol.

— Rămîi pe loc, Rosemary, bine? Atît... rămîi pe loc.

— Leonard, ce dracu' faci acolo?

— Modific unele lucruri, atît și nimic mai mult, zîmbi el trist.

Ea își roti privire prin încăpere și nu văzu nimic neobișnuit pînă în clipa în care ochii i se opriră pe ecranul primului calculator. Deși în funcțiune, ecranul era complet negru. La fel și al doilea.

El dădu din mînă.

— Era așa de ușor, că mă și mir cum de nu m-am gîndit mai devreme.

Ridică blocul metalic.

— Ce rost are să-ți bați capul cînd un simplu magnet e de-ajuns.

— Dumnezeule, Leonard!

— Treci o dată și buf!

Lăsă magnetul să cadă pe raft.

— Buf. Totul s-a dus.

Furia o împiedică să spună ceva, furia și spaima de ceea ce va face Joseph atunci cînd va afla.

— Chestia e că... zise Tymons calm, trăgînd un glonț în calculatorul cel mai apropiat.

Ea sări, speriată, dar pistolul o împiedică să fugă.

— Chestia e că, vezi tu, nimeni nu va ști nimic niciodată, nu? Vreau să spun că n-are sens să te duci la un ziar sau un canal de televiziune, pentru că nimeni nu te va crede nici în ruptul capului.

Trase încă un foc, împrăștiind pe podea o ploaie de așchii de plastic și de cioburi de sticlă.

Rosemary se dădu un pas înapoi.

El o privi pieziș, cu o expresie îndurerată.

— Dar eu tot am să-ncerc. În ciuda șanselor mici. Tot am să-ncerc.

— Nu poți să faci așa ceva, zise ea cu un glas răgușit, de parcă ar fi avut numai nisip pe corzile vocale. Tuși și încercă din nou. Nu poți să faci așa ceva. Toți anii ăștia, Leonard, toată munca noastră. Tot timpul pe care l-am pierdut! Pentru numele lui Dumnezeu, gîndește-te la timpul ăsta!

— Toate eșecurile, zise el pe un ton rece. Tot timpul și toate eșecurile. Îngropate, Rosemary. Trebuie să ne îngropăm eșecurile.

A înnebunit, își zise ea; Dumnezeule, a înnebunit.

— Ascultă, Leonard, dacă asta e ceea ce... dacă nu-ţi pasă de munca... atunci gîndeşte-te măcar la... Arătă plafonul cu degetul. Nu poţi.

— De ce? Vorbeşti de jurămintele alea stupide pe care le-am semnat?

Trase în cel de-al treilea şi ultimul monitor şi ridică un umăr ca să se ferească de aşchiile ce zburau în toate părţile.

— Fără sens, Rosemary. Cînd voi fi isprăvit ceea ce am de făcut, nu vor mai avea nici un sens.

— Am să neg totul, îl ameninţă ea. Am să le spun tuturor că nu ştiu nimic.

El îşi îndreptă spinarea.

— Draga mea doamnă doctor, îmi pare rău, dar nu vei apuca să trăieşti într-atît încît să ai ocazia să faci aşa ceva.

Ea se dădu iute înapoi pînă cînd se opri în perete; uşa era în dreapta. Nu putea să gîndească, abia dacă putea să respire, iar flăcările mici care se vedeau în măruntaiele unuia dintre calculatoarele distruse începuseră să ridice fîşii de fum în încăpere.

— Îţi vor lua urma, Leonard, îl avertiză ea, făcînd efortul să înghită, luptîndu-se cu senzaţia de vomă care îi întorcea stomacul pe dos. Chiar dacă ai să reuşeşti să ieşi din garnizoană, n-ai să te poţi ascunde multă vreme. O săptămînă, o lună, poate.

Sudoarea îi înţepa ochii, dar nu îndrăznea să-şi mişte mîna ca să-şi şteargă fruntea.

— Pur şi simplu ţi-ai semnat condamnarea la moarte.

— De parcă mi-ar păsa, Rosemary, ridică el din umeri. De parcă aş da o ceapă degerată pe treaba asta!

Fără nici un avertisment, îşi descărcă arma în rafturile de lîngă calculatoare, cu un zgomot asurzitor. Aproape că le distruse complet. În momentul acela, ea nu-şi mai putu reţine ţipătul, mai degrabă de furie decît de spaimă, şi-şi ridică mîinile ca să-şi apere faţa de cioburile care zburau în toate părţile. Mai înainte ca ea să se poată mişca, el schimbă încărcătorul pistolului.

Și de data asta ținti capul blond al femeii.

Ochii ei se închiseră.

În mintea ei nu era decît un singur gînd: *E o nebunie, e o aberație.*

— Pleacă.

Dar ea nu se mișcă. Nu înțelegea.

— Rosemary, pleacă de-aici.

Deschise ochii și văzu că arma nu mai era îndreptată spre ea. Pe chipul lui nu se reflecta înfrîngerea din voce.

— Poate că, zise el, tu ai să reziști mai mult decît mine.

Trăsăturile ei se schimonosiră de dezgust, dar nu spuse nici un cuvînt, de teamă ca el să nu se răzgîndească. Deși voia cu disperare să se bată împotriva distrugerii întregii sale munci, dorea cu și mai multă disperare să scape cu viață.

— Pleacă, șopti el, agitînd pistolul.

Nu mai așteptă încă o invitație și țîșni, poticnindu-se, pe coridor; nu făcuse nici doi pași în direcția ascensorului, cînd se lovi singură în cot și căzu, izbindu-se de zid. Țipă, mai mult din cauza surprizei decît a durerii, și scoase încă un strigăt cînd auzi o împușcătură.

Și apoi încă una.

Atunci o rupse la fugă, ținîndu-și brațul lovit lipit de trup și bîjbîind cu mîna liberă prin buzunar, în căutarea cheilor.

Reuși să vîre cheia în fanta verticală de la ascensor abia după două încercări.

— Haide odată, ce dracu', șopti ea încordată, obligîndu-și nervii să se liniștească. Haide odată, haide odată!

Ușa se deschise în cele din urmă și se aruncă efectiv în ascensor, se răsuci pe călcîie și vîrî din nou cheia în fantă.

Abia cînd ușa se închise sîsîind, își dădu seama că nu era singură.

Nu, își zise ea; nu după toate cîte s-au întîmplat.

— Știi, zise o voce gîjîită în spatele ei, mă pricep destul de bine la chestiile astea, nu crezi?

CINCISPREZECE

Cînd se întoarse în cameră, Dana Scully constată că Andrews plecase deja, așa că se hotărî să-și urmeze propriile idei și să încerce să-și omoare într-un fel oarecare restul după-amiezii. Poate că puținul timp petrecut de una singură avea să o ajute să-și lămurească atacul din pădure.

Atît de puțin din ceea ce se întîmplase era cu adevărat logic!

Dacă ar fi vrut să-i intimideze sau să-i avertizeze să se dea la o parte și să lase baltă ancheta — indiferent de motive — atunci era clar că atacatorii nu-și atinseseră scopul și că știau foarte bine acest lucru. Dacă voiseră să-i oprească definitiv, atunci eșecul era la fel de evident și Dana nu se putea convinge nici în ruptul capului că intenția trăgătorului nu fusese aceea de a ucide.

— Doar dacă nu era un expert în materie, gîndi ea cu voce tare, trecîndu-și o mînă prin păr și masîndu-și ușor ceafa.

Vîntul bătuse tare, făcînd să zboare în jurul lor o grămadă de frunze și de gunoaie. Ramurile copacilor se mișcaseră ca nebunele, țintele nu stătuseră nici ele locului. În plus, răspunseseră la împușcături.

Așa că poate că avuseseră pur și simplu un dram de noroc, își zise ea.

Gîndul acesta, mai mult decît toate celelalte, o făcu să-și piardă sîngele rece. Mai ales din clipa în care își dădu seama că trăgătorul acela ar fi putut efectiv să-i omoare și pe ea și pe Webber, mai înainte ca ei să se fi putut ascunde printre copaci.

Ei doi se aflaseră în cîmp deschis mult mai multă vreme decît Mulder.

Numai că individul acela nu-i omorîse.

Cu cît se gîndea mai mult, cu atît era mai convinsă că necunoscutul încercase — și reușise — să-i scoată din joc cît mai mult posibil.

Dar încercase în primul rînd să-i trimită lui Mulder un glonț în cap.

Bărbatul de la Jefferson Memorial.

Nu ai protecție, domnule Mulder, continui să nu ai nici un fel de protecție.

— Of, Dumnezeule, murmură ea. Of, Dumnezeule mare.

Trebuia să se gîndească. Ca să analizeze povestea asta, avea nevoie de o minte limpede, altfel avea toate șansele să ajungă la fel de paranoică precum colegul ei.

Sub duș însă, mintea ei nu se mai concentră asupra trăgătorului — din motive inexplicabile, îi era imposibil să se gîndească la altceva decît la celălalt atacator al lui Mulder. Explicațiile pe care i le dăduse acestuia erau mai mult ca sigur corecte sau, în cel mai rău caz, suficient de pragmatice ca să nu sugereze o chestie de genul duhurilor.

Și totuși...

Printre buze, îi scăpă ceva ce semăna a mîrîit.

Și totuși, în trecut i se întîmplase să fie obligată să admită concluzia nedorită că explicațiile puteau să fie foarte bine doar niște raționamente deghizate.

Mîrîi din nou și se răsuci în așa fel încît apa fierbinte a dușului să-i maseze spinarea și să i se împrăștie pe umeri. Își ținea ochii pe jumătate închiși. Respirația i se liniștea pe măsură ce amintirea împușcăturilor se retrăgea la o distanță mai sigură.

Aburii se ridicau ușor în jurul ei, condensîndu-se pe geamul mat al ferestrei înguste și curgînd în pîraie fine spre ușa translucidă.

Tot ce simțea era apa care-i lovea trupul.

Tot ce auzea era zgomotul apei.

Un moment perfect pentru un film polițist, își zise ea brusc, momentul în care criminalul se furișează în baie cu cuțitul ridicat, gata să lovească. Asurzită de zgomotul apei, cu privirea tulbure, legănată de aburi și de fierbințeala apei, nici nu și-ar fi dat seama că totul se sfîrșește pînă în clipa de început a sfîrșitului; nu și-ar fi dat seama pentru că tot ce vedea era o umbră desenată pe ușă.

Încremenită acolo.

La pîndă.

Așteptînd momentul potrivit.

Bineînțeles că, în realitate, umbra aparținea prosoapelor de baie agățate lîngă ușă.

Știa foarte bine că nu era nimic altceva.

Nu; de fapt, presupunea că nu era nimic altceva.

Clipi iute, blestemîndu-l pe Mulder pentru că îi scurtcircuitase imaginația; și totuși, aproape fără voie, își ținu răsuflarea și își adună curajul ca să deschidă ușa.

Doar atît cît să se asigure.

— Mulder, îți jur că am să te strîng de gît, șopti ea, ușurată și cu o furie domoală în glas, cînd văzu prosoapele și raftul pe care atîrnau, precum și restul camerei minuscule în care nu exista nici un colțișor unde să te poți ascunde.

Aburii năvăleau peste ea, răsucindu-se în panglici spectrale, dîndu-i pentru un moment iluzia că pășise într-o ceață subțire.

Tremură, înfiorată.

În cameră era răcoare.

Iar șuvoiul de aburi aluneca mai departe pe ușa deschisă a sălii de baie.

Nu voia să doarmă.

Avea prea multe de făcut.

Într-un tîrziu, însă, durerea se potoli și cedă locul oboselii, ceea ce îl împiedică să-și pună gîndurile în ordine. Ele alunecau, păleau și îi dansau în minte.

Mulder, vezi ce faci.

Peticele de piele, asemenea unor instantanee fotografice, apăreau și dispăreau prea repede ca să se poată concentra asupra lor — o piele ca o coajă de copac, dar fără asprimea și fără consistența acesteia; deși, în fond, nu era sigur, fiindcă totul se petrecuse extrem de repede.

Mulder.

Vocea era înăbușită, de somn și de timp, dar sunetul ei era înnebunitor de familiar, fără să aparțină totuși unei persoane cunoscute. Și avea o asprime forțată, ca și cum vorbitorul, duhul adică, ar fi suferit de o durere sinistră, sau ca și cum încă nu s-ar fi obișnuit cu propria voce.

Vezi ce faci.

Și dacă era adevărat, dacă trebuia într-adevăr să-și supravegheze spatele, atunci de ce nu fusese omorît și el, la fel ca ceilalți?

Nu știu, își răspunse el, dar glasul acela și coșmarul refuzau să-l lase în pace.

Rosemary nu mai putea să suporte. Genunchii i se înmuiară și femeia se prăbuși moale pe podea, cu spatele lipit de peretele ascensorului.

— Te simți bine?

Glasul acela răgușit, de te durea timpanul.

Încuviință din cap.

— Ce s-a-ntîmplat?

S-a sfîrșit, totul s-a sfîrșit, își zise ea. Totul s-a sfîrșit și Joseph o să mă omoare. La dracu', totul s-a sfîrșit.

— Doamnă doctor Elkhart, ce nu e-n regulă?

Își ridică fruntea, mărturisindu-și înfrîngerea printr-un simplu gest.

— Doamnă doctor Elkhart, spune ceva. Mă sperii.

— Dragă, zise ea cu un hohot fragil, habar n-ai ce-nseamnă să fii speriat.

Un fîșîit de pași, o poziție schimbată, o mînă blîndă care-i mîngîia glezna.

— Pot să te ajut cu ceva?

Fu cît pe-aci să clatine din cap, dar se răzgîndi. Se uită la ușa ascensorului și văzu cele două siluete desenate pe oțelul lucios, distorsionate într-atît, încît aproape că nu mai puteau fi recunoscute; nu trecu mult și-și simți buzele încordîndu-se în ceva ce ar fi putut trece drept zîmbet.

— Da, zise ea în cele din urmă. Da, dragă, cred că poți.

Poșeta lui Scully zăcea pe podea, între cadă și closet. Întinse o mînă și o deschise pe bîjbîite; scoase pistolul și se ridică în picioare, cu privirea ațintită asupra ușii sălii de baie care rămăsese întredeschisă. Cu mîna stîngă răsuci robinetul și opri apa; cu încheietura mîinii drepte împinse la o parte ușa de la duș.

Rămase cîteva secunde pe covorașul din baie ca să se înfășoare în grabă într-un prosop; era evident că acesta nu-i oferea nici o protecție, dar totuși, în felul acesta se simțea mai puțin vulnerabilă. Dinții îi clănțăneau ușor, buza de jos îi tremura, iar răcoarea din cameră îi făcu pielea ca de găină.

Stinse lumina.

Picăturile de apă care se mai prelingeau din rozeta dușului făceau un zgomot asurzitor.

Camera era luminată doar de lampa de alamă de pe noptiera dintre cele două paturi; toate erau la locul lor, așa cum le lăsase.

Nici un sunet, nici o mișcare.

Deschise ușa cu mîna stîngă, cît mai încet cu putință, se tîrî peste prag și se ascunse după patul cel mai apropiat. Țeava pistolului mătură încăperea, dar înăuntru nu era nimeni.

Să nu presupui, își dădu ea sfaturi; niciodată să nu presupui.

Se simțea ca o tîmpită — *Niciodată să nu presupui, Scully, niciodată să nu presupui.* Se tîrî în jurul comodei ca

să verifice dacă vizitatorul nu se ascundea între paturi. Mulțumită de faptul că era singură, se așeză pe pat și încercă să-și amintească dacă nu cumva lăsase din greșeală ușa de la baie deschisă; poate că o închisese, dar zăvorul nu se mișcase, sau poate că Andrews se întorsese, auzise dușul și hotărîse că Scully nu trebuia să fie deranjată.

Dar, dacă așa se petrecuseră lucrurile, dacă auzise într-adevăr dușul, atunci de ce mai deschisese ușa?

O șuviță de apă i se prelingea din păr pe spate.

— Foarte bine, zise ea tare, ca să-și audă glasul și să se simtă mai în siguranță. Foarte bine. Totul e foarte bine. Ești singură.

Totuși, asta n-o împiedică să se întoarcă spre lampa care atîrna deasupra mesei ca să alunge umbrele din cameră și nici să se usuce cît mai iute, păstrînd ușa de la baie larg deschisă. Îmbrăcatul merse apoi extrem de repede — bluza, fusta, jacheta rubinie. Cînd termină, se simțea deja mult mai calmă și, privindu-se în oglindă ca să-și aranjeze bluza, hotărî că într-una din zilele astea, indiferent ce-ar fi crezut șefii, o să se uite mai des la hainele celorlalte femei.

Se întoarse în baie ca să-și treacă peria prin păr și repetă în gînd discursul pe care avea să i-l servească lui Mulder, ca să-l pună la curent cu efectul pe care începeau să-l aibă asupra ei ideile lui stupide. Dar nici acest lucru nu-i fu de vreun ajutor. Imaginea din oglindă îi trimitea aceeași privire sardonică pe care avea să o regăsească în ochii lui cînd îi va auzi alocuțiunea. Dacă o va auzi. Cînd termină cu pieptănatul, hotărî că nu era nevoie ca partenerul ei să afle chiar tot.

Un zîmbet pieziș o trimise înapoi în cameră; tresări și-și pierdu răsuflarea în clipa în care zări cu coada ochiului o siluetă ce se învîrtea în jurul ei.

— Ascultă-mă cu atenție, zise Rosemary pe un ton imperativ, împungînd aerul cu degetul în direcția ușii. El încearcă să ne distrugă. Tymons, adică. Îi e frică și nu e

decît un laș. Nu-i pasă nici de tine, nici de mine, nici de Proiect. Vrea... vrea să ne vadă morți pe toți.

Tăcere. Rosemary își ținu răsuflarea, rugîndu-se în gînd.

— Știi, el n-a fost de-acord cu mine încă de la început.

Aceeași răgușeală, plină însă de o furie mocnită.

— Zicea că mă domină... sentimentele.

Rosemary tăcu, aprobator.

Un chicot:

— Știi, îi este într-adevăr frică de mine.

— Da, știu.

Chicotul încetă.

— Ce pot să fac? Cum pot să te ajut? Nu sînt mai prejos decît alții, doamnă doctor Elkhart. Știi foarte bine ce are să mi se întîmple dacă nu mă ajuți. Așa că spune-mi ce pot să fac.

Rosemary încercă să se gîndească, să stabilească prioritățile care să o mențină în viață.

— Aveți nevoie de el? De doctorul Tymons?

De data asta șovăiala nu se mai făcu simțită.

— Nu. Nu avem nevoie de el.

— Dar de alții?

— Încă trei, zise ea fără să mai stea pe gînduri. Apoi îngrijorarea o obligă să se ridice, căci o tuse chinuitoare o făcu să se întrebe dacă putea sfîrși ceea ce avea de spus.

— Poți s-o faci, dragă? Te simți destul de bine?

— Pot s-o fac. Zău. Dar îmi va lua ceva timp. Poate vreo două zile. Nu pot...

Tusea crescu, transformîndu-se în niște spasme care aduseră mîna lui Rosemary pe un umăr pe care-l strînse pînă cînd totul se liniști.

— E bine, murmură ea, masînd ușor, liniștitor. Totul va fi bine.

Și chiar credea că așa va fi. Bine. Totul va fi bine.

Apoi pronunță niște nume.

Scully era pe punctul de a întinde mîna dreaptă spre pistolul aflat pe pat cînd își dădu seama că mișcarea nu

era decît propria ei imagine reflectată în oglinda de pe comodă.

Prea multe afurisite de oglinzi în camera asta, își zise ea posacă, de parcă ar fi vrut să-i ordone oglinzii să găsească pe altcineva pe care să-l sperie.

Încremeni.

Ceva se mișca pe peretele din spatele ei. O mișcare ușoară, pe care nici n-ar fi remarcat-o dacă nu ar fi privit absolut întîmplător în direcția aceea.

Rămase la pîndă în așteptare, zicîndu-și că poate nu fusese decît umbra unei mașini care trecuse pe drum.

Mișcarea se repetă și Scully se răsuci pe călcîie și porni pe culoarul dintre paturi.

O molie bătu ușor din aripi și se înălță încet spre tavan.

Fascinată, Scully își umezi buzele cu limba, se urcă pe pat, își regăsi echilibrul și căută din nou cu privirea.

Avu nevoie de o secundă ca s-o găsească iar.

— Ei bine? șopti ea.

O umbră de zîmbet i se citi pe chip.

Apoi sări în sus, atît cît să prindă molia în pumn. Să-i simtă în palmă zbaterea aripilor. Îi vorbi gîzei încetișor, în timp ce-i deschise ușa și o azvîrli afară. Rămase acolo, cu spatele spre cameră, masîndu-și gînditoare ceafa.

Avea nevoie de încă un test și zgomotul pașilor de afară o făcu să gîndească în mare viteză.

Lăsă aprinsă lampa de deasupra mesei, dar o stinse pe cea de pe noptieră și se așeză pe patul cel mai îndepărtat de ușă; își lipi spatele de tăblia de la capătul patului și își încrucișă picioarele. Îi venea greu să-și vadă propriul trup, dar oricum nu era absolut invizibilă.

O cheie se răsuci în broască.

Auzi zgomotul, dar nu se mișcă de la locul ei.

Ușa se deschise și Licia pătrunse înăuntru.

— Scully?

Dana deschise gura, dar nu scoase nici un sunet.

Andrews se îndreptă spre baie.

— Scully, ești acolo? Ascultă, ai de gînd să mă lași toată noaptea cu băiatul ăla? Ce dracu', ar trebui să auzi și tu...

Deschise ușa, tăcu brusc, oftă, se întoarse și scoase un țipăt cînd o observă pe Scully în vîrful patului, țintind-o cu pistolul.

— Isuse! exclamă ea, repezindu-și o mînă la piept. Dumnezeule atotputernic, Scully, n-am văzut că ești acolo. De ce dracu' n-ai zis nimic?

— Nu m-ai văzut, răspunse Scully zîmbind.

— Bineînțeles că nu, se încruntă Andrews. Era întuneric. Te-ai așezat în întuneric.

— Nu tocmai, zise Scully, împingînd lampa de deasupra mesei. Dar acum mă vezi, da?

Andrews nu știu ce să răspundă, iar buzele ei se străduiră să scoată un sunet oarecare.

— Ei bine... da, cred că da, reuși ea să spună într-un tîrziu și izbucni în rîs. Sigur că te văd. Dar lumina era...

Scully sări jos din pat, își vîrî pistolul în poșetă și-și luă haina.

— Du-te după Hank, zise ea. Ne întîlnim în cameră la Mulder.

— Iar?

— Iar, confirmă Scully, împingîndu-și ușor colega afară. Dumnezeu să mă aibă în pază, dar am impresia că Mulder are dreptate.

— Duhuri? își pierdu Andrews răsuflarea. În privința duhurilor?

— Cam așa ceva.

Lui Scully nu-i venea să creadă că tocmai ea spusese una ca asta.

— Da, cam așa ceva.

ŞAISPREZECE

Înfăşurat doar într-un prosop subţire, Mulder se examina cu atenţie în oglinda aburită. Arăta sfîrşit şi poate puţin prea palid. Dar, oricum, nu arăta ca unul care fusese cît pe-aci să fie omorît. De două ori în aceeaşi după-amiază. Indiferent cum ar trebui să arate o asemenea persoană. Se ridică pe vîrfurile degetelor şi trase brusc aer în piept cînd văzu rana de sub coaste în toată splendoarea dimensiunilor şi a formei ei. Acum ştia că a doua zi de dimineaţă avea să-l doară şi mai abitir.

Îşi dădu jos prosopul cu mişcări încete, ca şi cum n-ar fi vrut să deranjeze nici vînătaia, nici ciocanul şi nicovala care îi băteau în cap. Mişcări de o lentoare intenţionată pentru că, aşa cum Scully simţise deja, în el apăruse scînteia aceea electrică premergătoare începutului vînătorii.

Bănuia că în clipa aceea Webber făcea o criză de isterie şi că Andrews cîntărea dacă trebuia să fie de partea lui sau nu. Era normal. O cercetare obişnuită se transformase într-un schimb de împuşcături aducătoare de moarte şi probabil că cei doi nu puteau să oprească fluxul de adrenalină. Fără îndoială că, în mintea lor, cheia întregii poveşti era acum acţiunea şi nu o investigaţie metodică. N-avea nici o importanţă că la locul crimei nu găsiseră decît cartuşe goale, iar la locul ambuscadei nu descoperiseră nimic.

Acțiunea. Trecerea la fapte. A sta la o masă, cu o ceașcă de cafea în față, și a întoarce lucrurile pe toate fețele nu constituia în nici un caz o abordare normală a acestei povești.

În timp ce se îmbrăca, își roti privirea prin cameră, fără să vadă de fapt mare lucru din mobilele și pereții sărăcăcioși. Frînturi de gînduri, imagini și șoapte îi reveniseră în minte, în timp ce lăsase apa și aburul fierbinte să-și facă efectul.

Frînturi de imagini și de șoapte.

Multe dintre ele neclare.

Și totuși, visurile aduse de febră — n-avea altă descriere la îndemînă — nu voiau să-l părăsească. Fiecare zvîcnet dureros din cap, fiecare flacără care-i ardea coastele îi aminteau de ceea ce văzuse.

Nu de ceea ce credea că văzuse.

Își puse cu mișcări greoaie haina, își vîrî cravata într-un buzunar și își înșfăcă pardesiul.

Se opri.

Acum ar fi trebuit să meargă drept la „Hanul Reginei" ca să se întîlnească cu ceilalți.

Sau ar fi putut la fel de bine să se strecoare o vreme pe-afară, departe de ochiul atent, de medic, al lui Scully, și...

Ușa se deschise brusc.

Se dădu speriat înapoi, se împiedică de marginea patului și căzu pe saltea, simțind că în secunda următoare capul avea să-i facă explozie.

— Isuse, spuse el furios.

Scully îl învălui într-o privire lipsită de orice urmă de înțelegere.

— Am o idee, fură singurele ei cuvinte.

Maiorul Tonero stătea pe veranda modestei sale cabane de la periferia orașului, cu o țigară într-o mînă și cu un pahar de whisky cu sifon în cealaltă. Deși, încă din clipa în care făcuseră cunoștință, se așteptase ca agenții FBI să-i facă o vizită, faptul că pînă acum nu veniseră să-l vadă îl dezamăgea. În momentul ăsta atenția lor se

concentra în altă direcție. Cei care organizaseră ambuscada aia îi făcuseră, fără să vrea, un mare serviciu.

Acum nu-i mai rămînea decît să-i povestească lui Rosemary conversația pe care o avusese cu superiorii și să-i spună că puteau să reînceapă totul în altă parte. Cu puțin noroc, duminică după-amiază vor fi deja departe.

Bău o înghițitură din pahar și trimise spre cer un rotocol de fum albăstrui.

Seara era răcoroasă, dar nu într-atît încît să-l oblige să rămînă în casă.

Și-apoi, îi plăcea să stea pe verandă. Era un cartier atît de mic, de liniștit și de oarecare, încît uneori, indiferent de moment, avea impresia că ordinele venite de sus îl parașutaseră drept în mijlocul unui serial de televiziune de pe la mijlocul anilor cincizeci. Dar era, fără discuție, mult mai bine așa decît dacă ar fi locuit împreună cu *ei,* cu ofițerii cu ochelari de cal, devotați meseriei, care trăiau și mureau doar pentru datoria lor de militari, fără să înțeleagă nici măcar pe departe ce potențial exista acolo.

Bău în cinstea acestui adevăr.

Acum, gîndindu-se la toată povestea, își dădu seama că nu mai rămăseseră decît două probleme de rezolvat: Leonard Tymons și subiectul Proiectului.

Două probleme care totuși nu-l îngrijorau. Răspunsul va veni singur. Întotdeauna se întîmpla așa.

O mașină trecu în viteză. Se încruntă, căci nu putea să sufere sfîșierea acelei seri liniștite; încruntătura i se adînci cînd mașina cu pricina se opri în scrîșnet de roți. Se aplecă înainte. Să fi fost Rosemary?

Cîteva secunde mai tîrziu, doctorul Elkhart alergă împiedicîndu-se spre verandă. El se ridică și apăru în capul scărilor, o prinse în brațe și încercă să o liniștească, în timp ce o conducea în casă.

— Leonard, reuși ea să articuleze și se prăbuși pe canapea.

Arăta ca naiba; de fapt, arăta ca un cadavru, cu părul lipit de cap din cauza transpirației, cu obrajii îmbujorați

peste măsură, ceea ce-i accentua într-un fel cît se poate de neplăcut paloarea restului feței.

Rahat, își zise el, furios; de ce dracu' n-or merge și lucrurile astea bine măcar o dată în viață?

— Povestește-mi, zise el cu glas scăzut.

Tonero nu făcu nici o mișcare cît timp ea îi spuse în amănunt ceea ce se-ntîmplase în laboratorul Proiectului, nu o atinse nici măcar cu un deget cînd ea începuse să tremure atît de violent, încît fu nevoită să se strîngă singură în brațe ca să se liniștească, nu-i spuse nici un cuvînt în clipa în care ea termină de povestit și îl privi, implorîndu-l s-o încurajeze.

Maiorul își duse mîinile la spate, se întoarse spre fereastră și-și pironi privirea asupra peluzei.

Cînd se întoarse din nou spre ea, zîmbea.

— Ești sigură că e mort?

— Da... în momentul ăsta, trebuie să fie.

— Există rezerve, corect, nu?

Rosemary își trecu o mînă peste față, forțîndu-se să se gîndească.

— Da, răspunse ea, dînd șovăitor din cap; da, firește. Deși nu știu cît sînt de recente. Leonard a fost întotdeauna...

— N-are importanță, o întrerupse el, făcînd un pas spre canapea. În biroul lui?

— Da.

Tonero își mîngîie gînditor nasul.

— Dar prietenul nostru?

Ochii lui se măriră, ușor alarmați, și se îndreptară iute spre ușa de la intrare.

— Nu, nu fi îngrijorat, zise ea, inspirînd adînc, apoi își sprijini obosită capul de canapea și închise ochii, în timp ce cu mîna stîngă își descheie haina și o dădu la o parte, ca și cum ar fi avut nevoie de spațiu ca să respire. Eram împreună în ascensor și pe urmă... Nu știu unde este acum.

Încă un pas.

— E corectă presupunerea mea că, fără medicamentele adecvate, prietenul nostru se va... — zîmbetul apăru și dispăru cu viteza fulgerului — topi în cele din urmă?

— Ce dracu', Joseph, ce se-ntîmplă cu tine? N-ai ascultat nimic din tot ce ți-am spus?

El întinse mîinile cu palmele în sus, pînă cînd ea răspunse chemării și se lăsă ridicată în picioare și atrasă în brațele lui. Tonero îi sărută urechea, obrajii, buzele.

— Joseph?

Era rece ca gheața; din cauza spaimei.

Și tremura.

El îi povesti în șoaptă despre convorbirea telefonică și despre necazurile pe care le avusese pînă în clipa în care problemele acelea păreau că se hotărîseră să-și poarte singure de grijă. Îi șopti despre faptul că o susținuse, în timpul respectivei convorbiri, în fața celor cu putere de decizie. Îi propuse, tot în șoaptă, să meargă cu mașina ei înapoi la spital, să intre în biroul doctorului Tymons și să ia de acolo dischetele de rezervă. Și, cu toate că nimeni altcineva nu avea acces la Proiect decît ei doi, se părea că aveau fi nevoiți să plece ceva mai repede decît fusese prevăzut.

— Sau, murmură el, după ce ea i se cuibări în brațe și îl sărută la rîndul ei cu pasiune, am putea să așteptăm pînă mîine dimineață.

Fu rîndul ei să vorbească în șoaptă, în timp ce-i desfăcea nasturii de la cămașă:

— Joseph, știi că uneori ești un ticălos arogant?

— Numai atunci cînd am un motiv solid, doamnă doctor Elkhart. Să nu uiți asta niciodată.

Barelli se simțea aproape vinovat că o lăsase pe bătrînă singură la Company G, dar, cum toți cei de-acolo păreau să o cunoască foarte bine și să o placă, sentimentul de vinovăție se topi imediat ce ieși în stradă.

Încă de la început fusese seara surprizelor.

Localul aflat după colț, aproape de cîrciuma lui Barney, era o clădire scundă din cherestea, scăldată într-o

lumină de neon blîndă și albastră. În vitrina mare de de la intrare, un soldat tot din neon bătea pas de defilare în jurul unor litere care formau numele COMPANY G. O peliculă neagră și strălucitoare împiedica privirile curioase să vadă ce era înăuntru dar, odată intrat, Barelli fu foarte plăcut surprins de ceea ce găsi. Restaurantul avea o sală mare, învăluită într-o lumină blîndă, decorată cu sticlă și material plastic negru, alamă și crom strălucitor. Barul ocupa peretele din stînga, iar pe podeaua mochetată se înșirau vreo douăzeci de mese, din care jumătate aveau clienți. Ringul de dans ocupa aproape în întregime fundul sălii, de peretele căreia se sprijinea o scenă nu prea înaltă.

Mîncarea fusese mai mult decît acceptabilă, iar băutura deloc scumpă. Elly Lang știa ce să comande și mîncase cu grijă, ca și cum ar fi dorit ca cina să dureze toată noaptea. Cînd o rugase să-i vorbească despre viața ei, bătrîna îi zîmbise și nu-i spusese mare lucru în afară de reputația cu care o înzestrase comunitatea.

Și totul doar din cauza duhurilor.

Cînd ajunseseră la desert, știa deja că auzise tot ceea ce avusese de spus femeia. Nimic bombastic, ceva ce avea totuși aerul unei povești pe care o spusese de sute de ori, nici măcar foarte diferită de ceea ce aflase la secția de poliție.

Cînd mintea lui începuse să o ia razna, bătrîna îl trimise cu multă amabilitate la plimbare și, cu toate că Barelli își dominase pornirea de a o săruta pe obraz, gestul lui neterminat o făcuse să rîdă și să-l ia la goană de acolo.

Acum, că ieșise iar în stradă, se întreba dacă era indicat să se întoarcă la secția de poliție ca să stea de vorbă cu dispecera. Specificul muncii lor îi făcea pe dispeceri să fie la curent cu mult mai multe lucruri decît oricine altcineva; apoi își mai aminti și că sergentul Nilssen îi spusese că operatoarea lor obișnuită era o tînără pe nume Maddy Vincent.

Abia atunci își aminti și de întîlnirea cu Babs Radnor.

— Rahat, murmură el. Of, la dracu'!

Va trebui să se întoarcă şi să inventeze un motiv pentru care nu se putuse ţine de cuvînt. Babs fusese atît de luată de val de renumele lui de ziarist, era sigur de asta, încît nu va fi chiar complet nefericită cînd o va anunţa că încă nu se întorcea. O ploaie care-l bloca într-o sală de cinema pînă a doua zi părea varianta cea mai la îndemînă.

Porni grăbit spre strada principală, răzgîndindu-se în privinţa maşinii, hotărînd că un telefon era suficient. Dacă îşi spunea aşa cum trebuia replicile, dacă avea grijă să nu-l trădeze vocea, atunci s-ar putea chiar ca ea să-l aştepte plină de nerăbdare şi acum şi ceva mai tîrziu.

Se scutură, înfiorat de frig, şi regretă lipsa pardesiului.

Peste oraş se lăsase o noapte adevărată, fără stele şi mirosind a ploaie. Casele se furişaseră în îmbrăţişarea protectoare a întunericului, lămpile cu neon şi felinarele dînd străzii exact cantitatea de culoare de care avea nevoie, laolaltă cu o impresie de viaţă care altfel nu exista în lumina soarelui. Pe trotuare se plimba exact numărul de pietoni necesari pentru ca zona respectivă să pară plină de viaţă, un poliţist de stradă stătea de vorbă cu o trupă de adolescenţi puşi pe harţă, un automobil de teren rula încet, fără să-i pese că în spatele lui se adunase un şir lung de maşini, mai multe magazine erau deschise chiar şi la acea oră tîrzie, iar siluetele fantomatice ale clienţilor puteau fi zărite prin geamul vitrinelor.

Vîntul încetase.

Barelli îşi scutură umerii, iuţind paşii şi bodogănind supărat cînd ajunse la secţia de poliţie fără să fi găsit un telefon public în drum. Privi în jur, rosti un *ce mama dracului* printre dinţi şi traversă strada în fugă. Înăuntru, fu obligat să aştepte cîteva minute. Spre deosebire de prima sa vizită, în seara asta secţia era aglomerată — doi poliţişti îi conduceau înapoi în celule pe doi beţivi jerpeliţi, staţia radio bolborosea încontinuu, la un birou un bărbat îmbrăcat în civil se certa cu două femei, dintre care una avea o mînă înfăşurată într-un bandaj însîngerat. Cînd, în cele din urmă, atenţia sergentului se opri şi asu-

pra lui, Barelli află că polițista Maddy Vincent nu era în tură și că va trebui să aștepte venirea dimineții pentru a o întîlni.

Nu putea.

Ideea i se înfipsese în minte și nu putea s-o scoată de acolo.

Cîteva minciuni zîmbitoare care umflaseră importanța lui Vincent în articolul din ziar îi făcură rost de o adresă și de cîteva îndrumări; arborarea ostentativă a carnetului de însemnări și a pixului îi dovedi ofițerului că Barelli nu era pe cale să-i stîlcească numele.

Cînd se trezi din nou pe trotuar, își dădu seama că nu mai avea aer în piept.

Ușurel, băiatule, își zise el; ia-o încet, nu arunca totul în aer tocmai acum.

Două cvartale la dreapta, unul la stînga, așa îi spusese sergentul. O plimbare ușoară și, pentru el, o ocazie să se gîndească la întrebările pe care trebuia să le pună.

Nu-i fu greu să descopere casa cu pricina — pe strada aceea, era singura neluminată.

Bătu la ușă, sună, merse chiar la ușa din spate unde ciocăni din nou, dar polițista Vincent nu răspunse.

Nu-i nimic, hotărî el și se așeză pe treptele de la intrare; tot trebuia să se întoarcă acasă și atunci am să fiu aici ca să o fac celebră.

Se așeză pe trepte, fumă și îi ascultă pe vecinii din stînga care se certau ca chiorii. Apoi se mai plimbă prin apropiere ca să se încălzească, fără să piardă însă din ochi intrarea casei. Abia cînd își verifică ceasul la lumina unui felinar și văzu că trecuse cu puțin de opt, îi veni în minte că Maddy Vincent putea foarte bine să lipsească de acasă cîteva ore bune. Era vineri seara, tînăra nu era căsătorită și la ce dracu' i-o fi stat mintea pînă acum?

Ajunsese aproape de colțul străzii cînd se opri, blestemîndu-și tîmpenia, și se întoarse, scoțîndu-și carnețelul din buzunar. Ca să fie sigur că avea să dea totuși de ea, era mai bine să-i lase un mesaj. Nu prea expli-

cit, puțin misterios. Să-i zgîndăre interesul de polițistă. Vorbele mieroase le lăsa pentru cînd aveau să se vadă.

Mototoli trei pagini pînă cînd fu mulțumit de rezultat. Apoi căută un loc unde să pună bucata de hîrtie în așa fel încît să nu fie plimbată de vînt deasupra întregului district.

Pînă la urmă, se hotărî să o împăturească în două și să o vîre în spațiul dintre ușă și toc.

Se răsuci apoi pe călcîie, scuturîndu-și mîinile de praf, și văzu umbra care stătea pe verandă.

— Da' tu cine dracu' mai ești? se răsti el.

— N-are nici o importanță, răspunse umbra.

Barelli văzu lama abia cînd fu prea tîrziu și nu-i mai rămase decît să deschidă gura și să încerce să țipe.

ȘAPTESPREZECE

O singură lumină deasupra mesei, care abia ajungea pînă la primul pat și deloc pînă la al doilea.

Scully stătea cu spatele la fereastră, Mulder era lîngă ușă, Webber se așezase pe marginea comodei, iar Andrews pe marginea celui mai apropiat pat.

Lui Mulder nu-i plăcea ce vedea. Ceilalți arătau mai degrabă ca niște duhuri chemate la o ședință de spiritism, plutind încoace și-ncolo de la întuneric la lumină și viceversa, ca și cînd ar fi fost înfășurați în văluri.

Degetele lui Scully împungeau ceva irezistibil de pe suprafața mesei.

— M-am tot gîndit la o molie pe care am găsit-o pe peretele din camera mea.

N-o observase imediat și asta nu doar pentru că gîngania era prea mică, ci și pentru că nuanța aripilor ei aproape că se confunda cu culoarea peretului. Asta îi adusese în minte lui Scully camuflajul și duhul acela care era capabil să se ascundă pe o alee fără să poată fi observat sau să se pitească în pădure fără ca Mulder să-l poată vedea. În ciuda afirmațiilor sale anterioare, Dana nu se simțea în stare să demonstreze că o astfel de tactică putea fi susținută de un întreg arsenal de costume și de vopsea de camuflaj, funingine, peruci și frunze drept accesorii pentru identificarea cu mediul înconjurător.

Deși era absolut posibilă, o asemenea variantă cerea și cunoștințe amănunțite despre locul unde urma să se afle victima-țintă.

— Și nu cred că un asemenea pachet poate fi cărat în cîrcă. Ar fi și ineficient și stupid.

De exemplu, asasinul — sau duhul, dacă așa trebuia să-l numească — nu putea să fi știut că Grady Pierce avea să treacă pe aleea cu pricina chiar în noaptea aceea și chiar la ora aceea. În urma conversației cu barmanul, Webber stabilise că foarte frecvent Noel era cel care-l căra pe fostul sergent acasă. Iar ei hotărîseră să facă o vizită la locul unde fusese ucis caporalul Ulman abia cînd își terminaseră prînzul la cîrciuma din oraș.

— Apar două întrebări, zise Dana, privind în jos, ca și cum ar fi vorbit cu masa.

— De unde a știut unde trebuia să se afle? sugeră Webber.

Ea dădu aprobator din cap.

— Dacă nu avem de-a face cu un magician, interveni Andrews cu un zîmbet în glas, atunci cum de avea pregătit tot... ce-i trebuia ca să se ascundă?

Scully dădu iar din cap.

Mulder îi urmărea degetele care ștergeau praful și desenau cercuri pe suprafața mesei.

— Deocamdată, hai să lăsăm deoparte „de ce"-ul și „cine"-le, zise Scully, ridicîndu-și privirea; era atît de palidă în lumina lămpii, încît Mulder se uită în altă parte. Cum, însă...

Nimeni nu scoase nici un cuvînt.

În parcarea de alături, țeava de eșapament a unei mașini începu să mitralieze din senin, dar numai Webber tresări din cauza zgomotului.

Pe drum, un motor pîrîi în viteză, un altul îl urmă, iar apoi se auziră cîteva claxoane.

Mulder își schimbă țeapăn poziția, fără să o scape pe Scully din ochi. Uneori, chipul ăsta atît de neted și fără prea multe riduri îl irita, căci îl împiedica să afle ce anume gîndea în realitate colega sa. De prea multe ori nu era

decît o mască. Ochii ei însă erau complet altceva. Acum îi putea vedea, umbriți de lumina ce venea de deasupra; vedea că Dana se lupta cu o hotărîre greu de luat.

Mulder își ridică o șuviță de păr ce-i alunecase pe frunte. Mișcarea aceea o făcu pe Scully să-și ridice privirea și să inspire.

— Proiecte Speciale, zise brusc Webber, speriindu-i pe toți. Maiorul ăla, Tonero, și Proiectele lui Speciale.

— Cred că da, răspunse Scully. Dar nu sînt sigură că înțeleg despre ce e vorba.

— Ba da, ești, zise Mulder cu blîndețe în glas. Nu e un duh, sau cel puțin nu așa cum îl descrie Elly Lang.

Andrews scoase un sunet ușor batjocoritor.

— Și-atunci ce este? O fantomă?

— Nț! E un cameleon.

Se iscă vîntul.

O rafală pătrunse prin fereastră și făcu perdelele să danseze.

Andrews se plesni cu palmele pe coapse.

— Un ce? Un cameleon? Vrei să spui un cameleon uman?

Dădu dezgustată din mînă.

— Nu te supăra, Mulder, zău, da' mintea ta a luat-o razna. Așa ceva nu există.

El nu se supără, cu toate că știa că asta urmărea noua lui colegă.

— Licia, pe lumea asta există nenumărate lucruri care „nu există." Își trase scaunul mai aproape de masă. Cred că Scully are dreptate. Că de data asta cu așa ceva avem de-a face.

— Ai idee despre ce vorbește omul ăsta? făcu Andrews apel la Dana.

— De data asta, da, răspunse Scully, cu un colț al gurii ridicîndu-i-se ușor.

Mulder făcu o mutră acră și-și aranjă din nou părul rebel.

— Un cameleon...

— N-am nevoie de o lecție de biologie sau de zoologie, îi șfichiui Andrews. Sau de orice altceva. Știu și eu ce-i ăla un cameleon.

— Își schimbă culoarea, nu se putu abține Webber. Ca să se potrivească cu mediul în care trăiește, nu? adăugă el, îndepărtîndu-se de comoda pe care stătuse pînă atunci. Phii! Chiar de-așa ceva avem parte acum?

— Află că te-nșeli, ridică Mulder un deget profesoral. Sau pe-aproape. Cameleonii nu-și pot aranja culoarea în funcție de orice fel de mediu înconjurător. Posibilitățile lor sînt limitate la negru, alb, crem, uneori verde, explică el zîmbind. Dacă-l pui pe o față de masă ecosez, probabil că o să-i explodeze creierul.

Webber izbucni în rîs, iar Scully zîmbi amuzată.

Degetele lui Mulder ciocăneau nerăbdătoare în masă.

— Dar, în cadrul unor anumite limite, da, își poate adapta pigmentația.

— Nu pot să cred așa ceva, mormăi Andrews. Pe Dumnezeul meu că nu cred.

Mulder n-o lùă în seamă; voia ca Scully să-i urmărească expunerea și, în timp ce vorbea, o privea intens, pentru cazul în care ar fi spus ceva greșit.

— Contrar părerii generale, cameleonii nu se schimbă la comandă, este?

Ea confirmă, dînd din cap.

— Culoarea lor se schimbă în funcție de temperatură sau de emoții. Cînd sînt speriați sau furioși. Eu, unul, nu cred că, în timp ce-și iau micul dejun, hotărăsc așa, din senin, că în ziua aceea vor fi verzi.

Se sprijini de spătarul scaunului, apoi se ridică în picioare.

— Ai grijă, Mulder, îl avertiză ea.

— Dar noi nu putem face așa ceva, i se adresă el lui Webber. Este?

— Să ne schimbăm culoarea? Ei, pe dracu', sigur că nu. Doar dacă ne bronzăm sau ceva pe-aproape.

— Exact.

Se îndreptă spre ușă, pocnind din degete, apoi se întoarse și se agăță cu mîinile de spătarul scaunului.

— Dar hai să presupunem că maiorul ăsta al nostru și grupul lui — Tymons și Elkhart, corect? — hai să presupunem că ei au fost capabili să...

Printre draperiile de la fereastră observă fulgerele luminoase și deschise ușa dintr-o smucitură. În parcarea de alături văzu mașina de poliție cu toate girofarurile în funcțiune.

— Hei, ești de la FBI? strigă un polițist.

Mulder se înfioră și dădu afirmativ din cap.

— Șefu' vrea să vadă imediat, îl chemă polițistul pe un ton tăios. Ne-am mai pricopsit cu unul.

Două mașini de poliție parcate pieziș și un cvartet de capre de lemn pătate cu portocaliu delimitau pe stradă o zonă de cincizeci de mtri. O ambulanță era așezată cu botul în curbă și doi brancardieri fumau și așteptau, rezemați de ea. O viermuială de lumini albastre și roșii se vedea printre ramurile și trunchiurile copacilor, iar pe trotuarul de vizavi se adunaseră vreo douăzeci de gură-cască. Alte lumini fulgerau în curtea din spate și undeva în depărtare se auzi țipătul unei sirene.

Cei prezenți abia dacă scoteau o vorbă.

Mulder și Scully se ținură aproape de patrula poliției și trecură dincolo de barieră; Webber și Andrews veneau imediat în spate, în cealaltă mașină.

Hanks îi întîmpină în capătul aleii presărate cu pietriș.

— Un cetățean care-și plimba cîinele, zise el, arătînd spre un tînăr care rămăsese în stradă, cu un terrier în brațe. El l-a găsit, adăugă el cu glas mînios.

— Sînteți sigur că face parte din aceeași categorie cu cele dinainte? întrebă Scully.

Undeva, lîngă verandă, doi bărbați îngenuncheaseră lîngă un trup întins pe iarbă; unul dintre ei era doctorul Junis.

— Puteți să vedeți și singuri.

Mulder porni primul, dar nu avu nevoie să parcurgă toată distanța care îi despărțea de locul cu pricina ca să vadă chipul victimei.

— La dracu'! exclamă el, întorcîndu-se ca s-o oprească pe Scully. E Carl.

— Îl cunoști? întrebă Hanks.

Scully trase adînc aer în piept și se apropie de cei doi bărbați îngenuncheați, salutîndu-i printr-o înclinare scurtă a capului; Junis își ridică privirea și o recunoscu imediat.

— Era ziarist, explică Mulder, cu glasul plin de tristețe și de repulsie. Ziarist sportiv.

— Sportiv? Pentru numele lui Dumnezeu, ai spus sportiv? Păi ce dracu' făcea aici?

— Logodnica caporalului Ulman era verișoara lui. Și voia să vin și eu pe-aici să arunc o privire. Bănuiesc... bănuiesc că era pe cale să arunce el însuși o oarecare privire.

— Isuse, exclamă Hawks, înfigîndu-și mîinile în șolduri și gîfîind din greu. Fir-ar dracu' al dracu', ce mama mă-sii se întîmplă aici? Mulder, e vreun rahat de care nu mi-ai pomenit?

Un bărbat aflat pe verandă îl strigă pe comandantul care șovăi o clipă înainte de a-i spune lui Mulder să nu se miște din loc. După plecarea lui Hawks, Mulder scrută cu atenție mulțimea care creștea cu fiecare secundă și umbrele pe care farurile mașinii de poliție le desenau printre copaci și printre case. Situația era suficient de grea cînd victima era un străin, darămite acum... Își vîrî adînc mîinile în buzunare și-și pironi privirea în pămînt, pînă cînd zgomotul unor pași care se apropiau îl făcu să-și ridice fruntea.

— Vino, zise Scully, cu un glas care tremura ușor.

Hawks îi strigă de pe treptele verandei, ținînd în mînă o bucată de hîrtie care fusese îndesată în tocul ușii. Era un bilet prin care Barelli cerea o întrevedere de care promitea să se achite cu o cină la cel mai bun restaurant din oraș.

— Cine locuiește aici? întrebă Mulder.

Casa era închiriată de Maddy Vincent. Dispecera din tura de zi, adăugă Hawks. Femeia nu era acasă și nimeni nu știa unde se afla.

— Nimic surprinzător, doar e vineri seara, remarcă dezgustat comandantul. În ce mă privește, poate să fie și unde și-a înțărcat dracu' copiii, în Philadelphia sau...

Mulder inspectă veranda, sîngele de pe podeaua verandei și de pe ușă. Carl fusese atacat aici, își zise el, și atît forța atacului, cît și retragerea lui din fața atacatorului îl proiectaseră dincolo de balustradă. Unde sîngele i se scursese împreună cu viața, fără să mai asculte povestea pe care o căutase.

— La dracu'! zise el, coborînd treptele. La dracu'!

O oră mai tîrziu, corpul lui Carl dispăruse și toți vecinii care fuseseră acasă la ora crimei spuseseră deja tot ce știau.

Nimeni nu văzuse nimic; nimeni nu auzise nimic. Se telefonă acasă la prietenii polițistei Vincent, în speranța vană că dispecera nu plecase din oraș. Prin stație, aflară că nu trecuse mult timp de cînd Barelli venise la secție, întrebînd în mod special de Maddy Vincent.

— De ce? își arătă Hawks nedumerirea, sprijinindu-se cu toată greutatea de mașina de patrulare.

Avea chipul tras și obosit, iar glasul îi era răgușit. Cei mai mulți gură-cască se retrăseseră în casele din apropiere, două mașini plecaseră.

— Ce dracu' a avut impresia că știe?

Mulder ridică în lumină un carnețel de însemnări.

— Nimic care să merite să fie notat aici. Luase masa de seară împreună cu domnișoara... doamna Lang și voia să se întîlnească și cu dispecera dumneavoastră. Voia să-i mai pună niște întrebări.

— Nu e singurul, mîrîi Hawks.

Mulder înțelegea frustrarea bietului om, dar nu într-atît încît să-i povestească despre maior. Chestia asta, hotărî el neînduplecat, trebuia să o discute cu el însuși.

În cele din urmă, comandantul mormăi ceva despre întoarcerea la birou, iar Mulder porni încet spre propria mașină, unde îl așteptau și ceilalți. Nimeni nu scoase nici o vorbă cînd se întoarse să mai arunce o ultimă privire la casa pustie, înconjurată acum de o panglică galbenă și păzită de un polițist a cărui misiune era să-i țină pe curioși la distanță. Fuseseră ridicate toate urmele, dar Mulder se îndoia că vor găsi și alte amprente decît cele ce le aparțineau lui Barelli și lui Vincent.

Duhurile, își zise el, nu lasă urme ușor de descifrat.

Era furios. Pe Carl, pentru că îl găsise să-și bage nasul pe nepusă masă unde nu-i fierbea oala și pe el însuși pentru că se simțea atît de neajutorat din cauza faptului că știa atît de puțin. Era o risipă de energie, știa asta foarte bine, dar existau momente, ca cel de-acum, de exemplu, în care pur și simplu nu se putea împiedica să se simtă atît de furios și neajutorat.

Păși din nou în mijlocul străzii și studie casa, neluînd în seamă vîntul umed care îi șfichiuia ochii cu propriile-i șuvițe de păr.

Carl era un tip solid și înalt și în nici un caz un bleg. Înseamnă că fusese luat prin surprindere. O singură lovitură și gata. Mai mult ca sigur că fusese luat prin surprindere.

— Mulder, zise Scully care venise lîngă el. Nu mai avem ce face aici.

— Știu, răspunse el, încruntîndu-se. La dracu', știu foarte bine. Își masă fruntea cu un gest obosit. Maiorul Tonero.

— Mîine dimineață, zise Scully neînduplecată. Acum ești sfîrșit de oboseală, nu gîndești ca lumea și ai nevoie de odihnă. Maiorul nu pleacă nicăieri. Vorbim mîine cu el.

Orice dorință de a o contrazice se evaporă cînd ea îl împinse cu un ghiont spre mașină; orice dorință de a mai lucra ceva de unul singur se evaporă, imediat ce dădu cu ochii de pat.

Numai că nu reuși să adoarmă.

În patul alăturat Webber sforăia ușor și din cînd în cînd bolborosea cîte ceva prin somn; el însă nu-și putea dezlipi privirea din tavan, iar întrebările îi dansau în minte.

În cele din urmă se ridică din pat, își puse pantalonii și cămașa și ieși pe balcon; sprijinit de balustradă, privi legănarea copacilor de peste drum în bătaia vîntului.

Își aminti de Carl și de clipele petrecute împreună; se gîndi la cel care-l omorîse în după-amiaza aceea, o după-amiază ce părea pierdută într-un trecut dintr-o altă viață; un fior rece îl scutură puțin și îl făcu să-și maseze brațele ca să se încălzească, în timp ce se întreba pentru ce voise Carl să stea de vorbă cu Maddy Vincent. În privința lui Elly Lang, era evident de ce o căutase, dar ce legătură avea dispecera lui Hawks cu duhurile?

— Parcă trebuia să dormi.

Nu tresări și nu-și întoarse capul.

— În ziua în care ai să pui la punct o metodă prin care să-mi oprești creierul să mai funcționeze, să mă anunți și pe mine, Scully. Clătină prudent din cap. Uluitor, nu-i așa?

— Creierul tău? întrebă ea, sprijinindu-se cu brațele de balustrada balconului. E bun, dar n-aș zice că e chiar uluitor.

— Cameleonii, zise el, făcînd un semn cu capul spre pădurea de peste drum. Acolo, undeva, cineva și-a imaginat, poate, o modalitate prin care să creeze o colorație de protecție naturală într-o ființă omenească. Nu-mi dau seama cum i-ai zice tu chestiei ăsteia. Pigmentație fluidă?

— Nu știu. Nu sînt sigură că asta e...

— A fost ideea ta.

— Mda, dar tot nu știu ce să spun. Îți dai seama ce manipulare genetică ar implica o asemenea afacere? Ce fel de control la nivel celular?

— Nu, răspunse el, privind-o pieziș. Dar dacă-mi spui tu, poate că am să fiu în sfîrșit capabil să dorm și eu un pic.

Scully își roti privirea și își îndreptă spinarea.

— Treci în pat, Mulder. Treci în pat.

El zîmbi spatelui ei, se puse brusc pe căscat și se conformă ordinului primit.

Dar somnul tot se lăsa așteptat.

În afară de durerile din cap și din coaste, nu se putea împiedica să se gîndească la posibilitatea ca cineva să se afle chiar acum în cameră, în picioare, în fața peretelui de acolo.

Invizibil și la pîndă.

În așteptare.

Iar el nu va afla pînă în clipa în care lama cuțitului îi va sfîșia beregata.

OPTSPREZECE

Zorii nu se arătaseră.

În locul lor, doar o trecere treptată de la întuneric la diferite nuanțe de cenușiu și o ceață suficient de deasă ca să țină ștergătoarele de parbriz în funcțiune și să ridice din asfaltul negru al șoselei un miros agresiv de petrol și de smoală.

Mulder era prost-dispus.

Webber se conformase ordinelor lui Scully și îl lăsase să doarmă nepermis de mult: ceasul arăta aproape ora zece cînd deschisese ochii și văzuse pe pernă un bilet care-i spunea că ceilalți îl așteptau la „Hanul Reginei".

Și nici măcar nu se vindecase în chip miraculos. Deși capul părea să fie teafăr, cu excepția unui mic cucui la rădăcina părului, locul de sub coaste parcă era turnat în ciment. De cîte ori se mișca, avea impresia că pielea îi era pe punctul de a plesni.

Bănuia că ar fi trebuit să fie recunoscător pentru răgazul suplimentar de vindecare, precum și pentru grija pe care i-o arătase Scully, dar nu simțea nimic care să aducă a recunoștință. Făcuse un duș și se îmbrăcase cît putuse de repede, zicîndu-și că va mînca iute, va lua legătura cu comandantul Hawks în legătură cu posibilitatea — îndepărtată, dacă nu chiar inexistentă — de a se fi ivit elemente noi peste noapte și apoi... zîmbise trist, în timp ce peria se lupta din

greu cu părul lui rebel... apoi va schimba cîteva vorbe cu maiorul Joseph Tonero.

În timp ce-și înnoda cravata la gît, stomacul i se puse pe bolborosit. Netinînd seama de această atitudine obraznică a propriului stomac, Mulder își însfăcă haina, ieși din cameră și fu mulțumit să constate că vremea se potrivea perfect cu propria-i dispoziție.

De asta merită să trăiești, își zise el posomorît, coborînd scara principală.

Scully îi dibui imediat starea sufletească și, după o verificare rapidă prin care se asigură că Mulder se simțea bine din punct de vedere fizic, preluă conducerea cu mînă fermă, făcîndu-i pe ceilalți să-și ia micul dejun în viteză, pentru ca apoi să-și vadă de treabă; în drum spre garnizoană le reaminti că acolo mai era cineva, și anume trăgătorul, de a cărui existență nu era cazul să uite.

Andrews continua să creadă că așa-numitele duhuri și atacul din pădure aveau legătură unele cu altele; cum nimeni nu dezvoltă subiectul, se ghemui în colțul ei și se mulțumi să privească peisajul.

Tăcerea care urmă fu subliniată de zgomotul ștergătoarelor de parbriz și de scrîșnetul roților.

Abia după ce traversară orașul, Mulder își aduse aminte că ar fi vrut să discute cu Hawks. Mînios pe sine, își trase un pumn ușor în picior și își comandă în gînd să termine odată cu aiureala asta, altfel avea să strice totul doar pentru că nu era în stare să-și disciplineze mintea.

După ce terminăm cu chestia asta, își promise, am să vorbesc cu Hawks.

Un sfert de oră mai tîrziu, mașina trecu printre doi stîlpi din cărămidă care marcau intrarea în unitatea militară. Nu se vedeau nici santinelele, nici postul de pază; doar un pîlc de copaci, dincolo de care apăru complexul principal de clădiri — cazărmile, clădirile administrației și locuințele ofițerilor. Deasupra lor hurui și bubui un avion de transport de la McGuire. Cîțiva soldați traversară intersecția în pas alergător, înfășurați în mantale verde-închis, îmbibate de apă. Trecură de două ori pe lîngă

șantierul unei noi închisori federale, înainte ca Scully să renunțe și să-i ceară ajutorul lui Hank. Un polițist militar le dădu indicațiile de care aveau nevoie și, după numai cîteva minute, ajunseseră pe New Jersey Avenue; nu trecu mult și dădură peste ce căutau.

— Sfinte Sisoe, mormăi Webber, în timp ce trăgea mașina în fața lui Walson Air Force Hospital.

Era o clădire din cărămidă cafenie, cu șapte etaje, dar care, în mod inexplicabil, arăta mai mică decît era în realitate.

Asta pentru că, își dădu Mulder seama, era aproape pustie. O grămadă de camere și birouri goale, un spațiu enorm în care se putea întîmpla orice, fără ca cineva să afle.

Studie cu atenție intrarea și în mintea lui sună un clopoțel de alarmă în momentul în care observă că foarte puține persoane intrau în clădire, dar că nimeni nu *ieșea* de-acolo.

— Ce vă face să credeți că el e acolo? întrebă Andrews, abandonîndu-și starea de letargie.

— Dacă lucrează la un proiect, răspunse Scully, atunci acolo trebuie să fie. La chestiile de genul ăsta nu se lucrează, de obicei, și în weekend.

Chestiile de genul ăsta, își zise Mulder.

— Dar avem împuternicirea să facem așa ceva?

Mulder deschise portiera, coborî din mașină, apoi își vîrî capul înăuntru.

— Licia, am fost chemați aici de un senator al Statelor Unite. Un senator al cărui ajutor a fost cerut direct de maiorul Tonero. Așa că, dacă vrea să se certe cu cineva, să-i scrie senatorului.

Chiar la intrare, o recepționeră în civil stătea la un birou pe care se aflau un registru și un telefon. Mulder o salută, îi arătă legitimația și o întrebă unde se afla biroul maiorului Tonero. Recepționera nu era sigură că maiorul se găsea în birou și, date fiind ordinele pe care le primise, dădu informațiile cerute abia cînd Mulder insistă. În cele din urmă, le arătă ascensoarele aflate în stînga.

Un zgomot ciudat îl făcu pe Mulder să întoarcă capul.

Webber ținea un deget pe butonul care tăia comunicarea interfonului.

— Nu prea cred, zise el politicos, făcîndu-i cu ochiul recepționerei. E o problemă guvernamentală, bine?

Lui Mulder nu-i veni să-și creadă ochilor cînd femeia surîse și spuse apoi:

— Firește. De ce nu?

Clătitele și femeile, își zise el; puștiul ăsta știa cum să le abordeze.

Maiorul era în birou.

Dar, după cum arăta situația, Mulder nu credea că va mai rămîne acolo multă vreme.

Biroul era compus din două încăperi și se afla la etajul doi. După ce îi lăsă pe ceilalți să intre înaintea lui, Mulder observă mai multe cutii de carton înșirate lîngă un perete și o bibliotecă goală, în spatele a ceea ce presupuse că era biroul secretarei lui Tonero. Ușa celei de-a doua încăperi era deschisă și, în timp ce se apropia de ea, le făcu celorlalți semn să tacă. Îl văzu pe maior stînd în picioare în mijlocul camerei, cu spatele la ușă, vorbind cu un glas scăzut, dar plin de furie, unei persoane așezate la biroul lui.

— Ce dracu', Rosie, nu dau o ceapă degerată pe cine...

Se răsuci pe călcîie și, cînd dădu cu ochii de Mulder, se forță să zîmbească.

— Doamne, Dumnezeule, agent Mulder, ce-i asta, o razie?

Începu să rîdă și îi strînse mîna lui Mulder, mulțumindu-se să-i salute pe ceilalți printr-o înclinare a capului.

Persoana de la birou era doamna doctor Elkhart.

Atent la protocol și la orgolii, Mulder îl lăsă pe Tonero să dirijeze conversația, răspunzînd politicos la întrebările despre starea sa de sănătate și observînd că doamna doctor Elkhart nu era atît de stăpînă pe sine pe cît voia să pară. Deși stătea pe locul maiorului, picior

peste picior și cu mîinile sprijinite pe brațele scaunului, avea obrajii ușor îmbujorați, iar încercarea ei de a-și compune o expresie neutră era un eșec evident.

După părerea lui Mulder, femeia era furioasă la culme.

Ce anume nu se potrivește în tabloul ăsta? fu următoarea întrebare pe care și-o puse Mulder.

— Ce s-a întîmplat cu Carl e o adevărată tragedie, zise Tonero, făcînd un pas înapoi, ca să se cocoațe pe marginea biroului, ignorînd-o complet pe doamna doctor Elkhart. Vreau să știți că n-o să am liniște pînă cînd problema asta nu va fi rezolvată.

— Apreciez ceea ce spuneți, domnule maior, zise Mulder, în timp ce simțea, mai degrabă decît vedea, că Scully se așezase pe un scaun aflat în spatele lui, puțin la stînga, și că Webber și Andrews flancau ușa.

Deși încăperea în care se aflau era spațioasă, pozițiile și atitudinea lor o făceau să pară mult mai mică.

— Vă asigur că nici noi nu ne vom lăsa pînă cînd n-o vom vedea rezolvată.

Zîmbi scurt.

Doctorul Elkhart renunță să mai stea picior peste picior.

— Păi, foarte bine, zise Tonero, zîmbind intenționat fiecăruia dintre ei și frecîndu-și mîinile energic. Și cu ce vă pot ajuta, în cazul ăsta?

Mulder ridică din sprîncene — *Zău dacă știu* — și o privi iute pe Scully, ca și cum i-ar fi cerut ajutor înainte de a da ochii cu maiorul.

— Păi, pentru început, cred că ați putea să-mi spuneți ce legătură există între proiectul dumneavoastră și duhuri.

Tonero izbucni în niște hohote de rîs care arătau că știa să aprecieze o glumă bună; hohotele se transformară însă într-o uitătură încruntată, deoarece nici Mulder și nici ceilalți doi nu-i împărtășeau amuzamentul. Își îndreptă spinarea; pe față i se așternuse o expresie de maximă seriozitate.

— Iartă-mă, agent Mulder, dar ceea ce facem noi aici e strict secret. Sînt sigur că înțelegi ce vreau să spun cu asta.

— Credeți-mă că înțeleg, răspunse Mulder amabil. Știu că lucrurile astea pot fi foarte stricte.

— Absolut. Și-acum...

Maiorul dădu din mînă, ca să le arate că trebuia să se ocupe de împachetat și de mutat.

— După cum vedeți, sîntem transferați — ordinul a venit azi-dimineață — și în clipa asta avem îngrozitor de multe de făcut.

Aruncă o privire peste umăr, o privire pe care doctorul Elkhart n-o luă în seamă.

— Doctorul Tymons — vă amintiți, poate, că l-ați cunoscut ieri — pare să o fi luat înainte fără să ne anunțe, așa că, în momentul de față, atmosfera e cam agitată.

Cu aceste cuvinte, maiorul făcu un pas înainte, cu intenția vădită de a-i conduce pe agenți în prima încăpere.

Mulder îl ocoli însă pe maior, își trecu mîna dreaptă peste marginea biroului de care se sprijini apoi cu toată greutatea și întoarse capul spre femeia blondă așezată pe scaun.

— Doamnă doctor Elkhart, unde ați fost aseară? Să zicem, pe la nouă.

Doctorul Elkhart tresări și începu să clipească iute din ochi.

— Poftim?

— Aseară, repetă el.

— Uite ce e, agent Mulder, interveni imediat Tonero, doctorul Elkhart e unul dintre cei mai...

— Acasă, răspunse femeia, încrucișîndu-și din nou picioarele. Am fost acasă. M-am uitat la televizor, adăugă ea, cu un zîmbet ipocrit pe buze. De ce întrebi, agent Mulder? Mă număr cumva printre suspecți?

Mulder îi dărui un zîmbet pe măsură, nu-i răspunse la întrebare și îi întoarse spatele.

— Cum...

Tonero se întunecă la față.

— Ce crezi că faci aici? Știi cine...

— Cameleoni, zise Scully blînd, de pe scaunul pe care ședea.

— Șopîrle, răspunse Elkhart, nu tocmai la fel de blînd. Mi-e teamă că nu fac parte din familia duhurilor.

— A duhurilor?

Glasul maiorului crescu cu un ton.

— A duhurilor? Ce tot spui acolo? Ce au de-a face poveștile aiurite ale unei babe nebune cu moartea vărului meu?

— Nu știu, domnule maior, ridică Mulder din umeri. Dar, așa cum dumneavoastră trebuie să explorați toate posibilitățile existente în cadrul proiectelor de care răspundeți, tot așa facem și noi în anchetarea asasinatelor de care ne ocupăm.

Se întoarse spre Scully.

— Ce zici, să ne întoarcem mai tîrziu? Cred că se grăbesc.

Scully fu de acord cu el și toți se îndreptară spre ușă. Toți, în afară de Mulder, care nu se mișcă din loc.

— Domnule maior, pot să presupun că veți fi prin preajmă ceva mai tîrziu, după-amiază? Pentru orice eventualitate?

Își roti privirea prin încăpere.

— Se pare că mai aveți încă mult de lucru aici. Și în biroul proiectului veți avea de lucru, bănuiesc.

— Categoric, categoric. Tonero se mișcă din nou și, de data asta, Mulder îi urmă îndemnul implicit. Dar, dacă nu te superi, dă un telefon înainte de a veni. Am și eu... Îl privi pe Mulder cu o privire de martir. Superiorii mei, înțelegi ce vreau să spun. Mutarea asta le cam întinde nervii.

— Pariez că așa e, zise Mulder. Mi-a făcut plăcere să stăm iar de vorbă, doamnă doctor Elkhart, adăugă el ieșind, înainte ca femeia să-i poată răspunde.

Odată ajuns în coridorul pustiu, cu ușa bine închisă în urma lor, Mulder ridică o mînă ca să-i împiedice pe ceilalți să scoată vreun cuvînt, apoi întoarse capul în stînga,

spre grupul de ascensoare, și spre dreapta, unde văzu încă un ascensor. Pocni din degete, trimițîndu-l pe Webber în fugă să verifice liftul din dreapta; un semn îl informă că acolo nu era nici un buton de apăsat.

— Ei bine? întrebă Andrews cînd ajunseră în hol.

— Ei bine, zise Mulder, e clar că maiorii din ziua de azi nu mai sînt ca cei de altădată.

Apoi își scoase mîna stîngă din buzunar și le arătă în palma întinsă setul de chei pe care-l șterpelise de pe biroul maiorului.

— Scully, nu vreau să aud nimic, zise el ușor în clipa în care ea începuse să obiecteze.

Apoi le spuse lui Webber și lui Andrews să se întoarcă în oraș și să-l caute pe Aaron Noel, barmanul de la cîrciuma lui Barney, ca să încerce să afle cît de apropiați fuseseră Pierce și Ulman și dacă Barelli pusese ceva întrebări pe-acolo.

— Și să aflați unde a fost dispecera aia...

— Vincent, preciză Webber.

— Exact. Aflați unde a fost aseară și la ce oră s-a întors acasă. Știți povestea.

— Și voi?

— Dacă plecăm acum, lucrul cu care are legătură cheia asta, oricare ar fi el, va dispărea înainte de întoarcerea noastră. Așa că o să ne mai învîrtim un pic pe-aici.

— Dar asta nu e împotriva...

Mulder îl reduse la tăcere pe Webber cu o privire și se grăbi spre ieșire.

Garnizoana părea pustie.

Singura mișcare din zonă era cea a ploii bătute de vîntul ușor.

Mulder îi deschise ușa lui Andrews, apoi se dădu înapoi, întrebîndu-se ce-ar zice atotputernicul Douglas dacă ar afla că cealaltă mașină era doar un hîrb inutilizabil. Îi vedea pe Webber și pe Licia certîndu-se de mama focului înăuntru, dar, cum geamurile erau ridicate, nu reușea să audă nici un cuvînt.

Fu cît pe-aci să intervină, dar privi în jur și se răzgîndi. Femeia asta o să mă omoare, își zise el, și își dori să-i vadă plecați. Acum. Voia să fie sigur; nu voia să-i vadă răsărind iar aici pe neașteptate.

Mașina făcu un mic salt înainte și se opri.

Zîmbi poznaș și se hotărî să intre înapoi în clădire, mai înainte de a adăuga și pneumonia pe lista bolilor sale. Se prefăcu că împinge mașina cu un picior, salută din mînă cînd văzu că Webber îl privește prin oglinda retrovizoare și păși hotărît spre holul spitalului, în momentul în care motorul porni din nou, fără să se mai oprească. Era clar că recepționera nu mai înțelegea nimic, dar o asigurară că uitaseră pur și simplu ceva în biroul maiorului Tonero și că vor pleca în doi timpi și trei mișcări.

Femeia nu părea prea convinsă.

— Mulder, zise Scully, în timp ce se îndreptau intenționat spre grupul de ascensoare, dacă ne prind...

Mulder nu-i răspunse.

După ce se asigură cu o privire peste umăr, o prinse de cot și o trase repede după colț.

Coridorul era pustiu și numai jumătate din lămpile de pe tavan erau aprinse.

Undeva în față se auzeau șoapte, ușor amplificate de ecou.

Abia la a doua încercare găsi cheia potrivită și își ținu respirația pînă în clipa în care ușa se deschise, dînd la iveală un lift gol. Trecură pragul, Mulder folosi din nou cheia și liftul începu să coboare.

Scully nu spunea nimic; făcuse de mult prea multe ori călătoria asta împreună cu el. Avertismentul obligatoriu fusese lansat — dacă ne prind. Acum se putea concentra.

El nu va interveni ca să-i strice clipa aceea: era mult prea prețioasă.

Tot ce spera Mulder era ca maiorul să fie încă mult prea furios ca să raționeze corect și să-și dea seama de ceea ce se întîmpla în realitate.

NOUĂSPREZECE

Era un coridor scurt, ceva mai aerisit decît restul clădirii. Nici o lampă pe plafon, doar un bec la capătul cel mai îndepărtat și un altul la intrare. Pardoseala ca și pereții erau din beton obișnuit.

— Ca un buncăr, șopti Scully.

Trebuiau să intre și să iasă cît mai repede. Merseră grăbiți la prima ușă și Mulder apăsă pe clanță. Nu era încuiată, iar încăperea era pustie. Un birou, rafturi metalice pe un perete, un seif mic, deschis pe podea lîngă birou, și o tablă de scris.

Asta nu-i împiedică să caute totuși prin sertare și prin colțurile camerei. Tonero spusese că Tymons plecase deja, dar Mulder se îndoia că destinația acestuia era noul sediu al Proiectului. După cum arăta locul — foi de hîrtie și carnete de însemnări aruncate în spatele biroului, cîteva cărți risipite pe rafturi — încăperea fusese golită în grabă.

— Simt miros de praf de pușcă, zise Scully, întorcîndu-se pe coridor. Și fum, adăugă ea, strîmbînd din nas. Și altceva. Nu-mi dau seama ce.

Nici ușa din mijloc nu era încuiată, ba chiar rămăsese întredeschisă. Mulder o împinse cu piciorul și făcu un pas înapoi, clătinînd din cap.

— Isuse Cristoase!

Tot ce se aflase odată pe raft zăcea acum pe podea, zdrobit și împrăștiat, pîrlit sau chiar carbonizat. Mulder numără cel puțin trei monitoare și două claviaturi, plus vreo jumătate de duzină de găuri lăsate de gloanțe în perete, deasupra a ceea ce părea să fie o fereastră unidirecțională.

Se strecurară printre resturile dezastrului, neștiind foarte bine ce anume căutau, dar fiind siguri că aveau să afle în clipa în care acel ceva le va cădea sub ochi. Apoi Scully se clătină pe tocuri.

— Mulder.

Veni lîngă ea, ștergîndu-și praful de pe mîini direct pe poala pardesiului și văzu sîngele. Mult sînge, uscat și îngropat sub foi de plastic și de hîrtie albă.

— Cred că nu e de la o rană, zise ea.

— Duhul.

— Nu știu. Dar e aici de cîtăva vreme, declară ea, atingînd cu degetul o pată foarte mare. Nu de prea multă vreme, oricum. Vreau să spun că nu e vorba de zile.

Mulder ghici că încăperea din dreapta fusese biroul exclusiv al lui Tymons. Nu părea să-l fi împărțit cu altcineva, de exemplu cu Rosemary Elkhart. Încăperea aceasta, însă, fusese inima Proiectului și centrul de control. De aici...

Se ridică, sprijinindu-se de raft și privi în camera de alături.

— O, Doamne, exclamă el. Scully.

Privi și ea și ochii i se măriră.

— Timpul, Scully, zise el, verificîndu-și ceasul. Nu mai avem prea mult.

Și ultima cameră era scena unui măcel, dar aici se simți fascinat de pereți — unul era crem, altul avea culoarea nisipului, un al treilea era verde și ultimul negru.

Începu să pocnească inconștient din degete.

Asta era.

Aici fusese testat duhul. Un perete, o culoare.

Scully nu era sigură de povestea asta.

— Adică ce-au făcut, Mulder? L-au lipit de un perete și au așteptat? Ar fi putut foarte bine să folosească un cearșaf pe un pat.

Mulder o privi tăios, apoi își roti privirea prin cameră. Buzele i se mișcau ca și cum ar fi vorbit cu sine însuși, mai înainte să se depărteze într-un rînjet satisfăcut.

— Antrenament, hotărî el și se lipi de peretele crem, neputînd să-și ascundă emoția din voce, Scully, asta e o cameră de antrenament. Pat, birou, CD-uri în colț. Cineva a locuit aici. Nu, cineva a stat aici o vreme, poate doar o singură noapte, poate cîteva zile. Cineva care...

Scully se învîrti pe lîngă el.

— Oprește-te, Mulder! Și așa îmi e destul de greu. Nu complica lucrurile mai mult decît trebuie.

— Dar nu e complicat, Scully, insistă el, măsurînd camera cu pași apăsați, frecîndu-și preocupat bărbia și obrajii și trecîndu-și automat mîna prin păr. Ăsta e locul unde duhul a învățat să se schimbe.

Se învîrti încet în cerc.

— A învățat cum să controleze schimbarea, Scully, ca nu cumva schimbarea să se producă întîmplător.

Făcu un pas spre ea, dar fu oprit de o privire încruntată.

— Ai spus-o chiar tu, nu-i așa? N-are cum să-și poarte tot echipamentul în spinare. E imposibil. Chiar circumstanțele cele mai simple pentru el n-ar fi decît un obstacol periculos.

Aruncă o privire spre ușă.

— Un asasin antrenat trebuie să aibă de-a face cu cît mai puține obstacole. Are nevoie să intre și să iasă fără să fie simțit. Fără opriri ca să-și schimbe costumul. Fără „coji" curățate și aruncate pe drum. Cu cît mai repede, cu atît mai bine.

Se uită din nou în jur, de data asta mai atent, încercînd să găsească ceva, un obiect personal, ceva care să-i dea o idee despre identitatea ultimului ocupant al camerei. Numai că nimic nu mai rămăsese în urma acestuia.

Pe cînd se întorceau la lift, Scully se strecură în camera de control și luă mai multe bucăți de hîrtie pe care le îndesă în poșetă. Probe de sînge. Nu că le-ar fi trebuit așa ceva, își zise Mulder.

Știa al cui era sîngele acela.

Înapoi în holul de la intrare, Mulder aruncă cheile pe biroul recepționerei care în clipa aceea era absentă, apoi o urmă pe Scully care ieșise deja din clădire, nerăbdător să se întoarcă în oraș.

Ploaia ușoară de mai devreme se întețise, întunecînd și mai mult atmosfera.

O altă grupă de soldați mărșăluia în tăcere.

— Mulder, zise Scully, țin să-ți atrag atenția, în cazul în care nu ți-ai dat încă seama, că nu avem mașină.

Nu observase și nu credea că lucrul ăsta avea vreo importanță.

— Și n-avem nici umbrele.

Zicînd aceste cuvinte, Scully îl bătu ușor pe braț și se întoarse înăuntru ca să telefoneze.

Mulder nu o urmă.

Prefera să privească ploaia.

Un cameleon uman, își zise el, vîrîndu-și mîinile în buzunare. Un asasin eficient, care teoretic se putea strecura prin cordoanele cele mai impermeabile.

Dincoace și dincolo de ele.

Fără „coji“ lăsate pe drum.

Sau, un lucru și mai înfricoșător, o mică armată de astfel de ființe, de umbre vii strecurîndu-se prin noapte.

Fără „coji“.

Lăsînd doar moarte în urma lor.

Deghizarea probabil că nu era perfectă. Probabil că, în lumina zilei, nu era eficientă și atunci duhul — nu se putea împiedica să se gîndească la el în felul ăsta — nu putea să stea prea multă vreme în aceeași încăpere. Pînă și Scully observase în cele din urmă molia.

Și totuși... umbre vii.

Își schimbă nerăbdător greutatea de pe un picior pe celălalt.

Nu era nici o îndoială că maiorul Tonero era părintele proiectului. Era la curent cu toate, așa că știa, probabil, și că Tymons era mort. Ucis de duh? Dacă așa stăteau lucrurile, atunci duhul era condus de un om?

Dar de ce să fie ucis șeful unui asemenea proiect?

Prea ușor. Rosemary Elkhart ocupa cea de-a doua poziție de comandă. Nu exista nici un motiv pentru care să crezi că ea n-ar putea sau n-ar vrea să preia comanda, dacă ar fi nevoie. Și cel mai bun mijloc pentru a face ca situația să evolueze într-o astfel de direcție ar fi să se facă indispensabilă celor care aveau putere de decizie. Și-o aminti cum stătea pe scaunul maiorului și brusc își dădu seama că asta era ceea ce-l deranjase mai devreme. *Ea* stătea pe scaunul *lui*. Îl folosea și se simțea cît se poate de confortabil. Deci, folosise scaunul acela și în alte ocazii.

— Măi, să fie, șopti el.

— Termină cu gînditul, Mulder, și mișcă-te de-aici, îi zise Scully.

Apoi deschise o umbrelă mare și neagră, îl prinse de braț și porni grăbită pe trotuar. După ce făcură cîțiva pași, Mulder luă umbrela mai înainte ca Scully să-i scoată ochii cu ea.

— De unde ai luat chestia asta?

— Ai fi surprins să afli cîte se găsesc într-o toaletă pentru doamne, într-o zi ploioasă, răspunse Scully, ghemuindu-se strîns la brațul lui. Am vorbit cu comandantul Hawks; e pe drum, vine să ne ia.

— Și-atunci de ce...

— Mulder, maiorul n-are să rămînă în birou cînd are să-și dea seama că i-au dispărut cheile. Mai întîi are să verifice subsolul, folosindu-se de cheile doctorului Elkhart, după care va porni, probabil, în căutarea noastră. Și dacă nu te supără, aș dori să fiu cît mai departe cînd se va întîmpla asta.

— Are să ne urmărească.

— Nu, nu cred. Mulder, noi nu avem cum să dispărem. Îl ții minte pe senator?

Mulder se opri aproape imediat, dar elanul ei îl tîrî mai departe.

— Carl.

— Ce-i cu el?

Mulder rămase cu ochii pironiți la ploaie, implorîndu-l pe în gînd Hawks să vină mai repede.

— Conform însemnărilor lui, Carl îi întreba pe toți despre duh.

Pieptul i se bombă, iar ritmul pașilor i se acceleră.

— Curățenie, Scully. Cred că cineva este foarte speriat în momentul ăsta și face curățenie.

Telefonul nu apucă să sune decît o singură dată și Rosemary înșfăcă receptorul. Ascultă o vreme, apoi spuse:

— Ce faci, de ce suni aici? Dacă ar fi răspuns *el?*

Începu să răsucească, absentă, între degete cordonul telefonului.

— Ei bine, ai noroc, pentru că nu este aici. Agenții ăia de FBI au fost pe-aici și el crede că i-au șterpelit cheile alea blestemate. Eu, una, cred că, dacă pînă acum nu știau nimic, la ora asta știu aproape tot.

Privirea ei se mută la fereastră, la dîrele de apă aproape invizibile din cauza aerului cenușiu, la cerul de culoarea plumbului. Apoi înțepeni.

— Nu poți să faci așa ceva. Nu. Situația e și așa destul de rea; de ei însă nu te poți atinge.

Duhul își drese cu greu glasul.

— Ba pot.

Rosemary aproape că se ridică de pe scaun.

— Ei, fir-ar a dracului, vrei să mă asculți? Faci doar ce ne-am înțeles, bine? Nu înrăutăți și mai mult lucrurile.

— Doamnă doctor, pot să fac ce vreau.

Lui Rosemary nu-i veni să-și creadă urechilor. Mai întîi Tymons, și acum asta.

— De fapt, cred că toată chestia aia pe care mi-ai îndrugat-o nu e decît o aiureală.

— Uite ce-i...

— Știi ceva, cred că nimic nu m-a atins. Rîse ușor și horcăi. Iar dacă m-a atins, doamnă doctor... a cui e vina?

Rosemary se ridică de data asta în picioare și scutură furioasă din mînă pînă cînd cordonul se deznodă singur.

— Ascultă-mă odată, ce mama dracului! Dacă trebuie, am să...

— Doamnă doctor.

Glasul era calm. Foarte calm. Rosemary închise ochii și respiră adînc.

— Ce e?

— Avem o înțelegere. Am să fac ce vrei.

Rosemary se apleacă înainte și se spijini cu o mînă de birou.

— Mulțumesc. Totul are să fie bine, foarte bine, atîta vreme cît nu intrăm în panică.

— Am să fac ce vrei.

— Da, rosti ea, dînd din cap.

— Mă asculți?

— Da, firește că te ascult.

— Atunci, doamnă doctor, să nu îmi mai vorbești *niciodată* în felul ăsta.

— A, da? Și dacă... alo? Ce dracu', alo?

Legătura se întrerupsese.

Rosemary rămase cu gura căscată și, după cîteva secunde, trînti telefonul în furcă. Calmează-te, își zise încă o dată. Trebuia să-și regăsească stăpînirea de sine. Faptul că agenții ăia afurisiți știau ceva încă nu era un dezastru. Puteau să-și mai vîre nasul pe ici, pe colo cît doreau, oricum nu vor afla absolut totul. Atîta vreme cît va avea grijă ca nici ea însăși și nici Joseph să nu intre în panică, nu vor afla niciodată.

Sau, în orice caz, nu vor afla înainte de a fi prea tîrziu.

Îi era însă frică de duh. În ciuda asigurărilor, știa că și puținul control pe care-l mai avea se risipise. Ca toți ceilalți, cei ascunși mult prea adînc în pădure ca să poată fi

găsiți — și aici, dar și în alte locuri — tensiunea nervoasă și tratamentul se dovediseră a fi greu de suportat.

Totuși, acesta rezistase cel mai mult.

Iar asta era dovada triumfului ei personal.

Își înhăță poșeta și haina și ieși în grabă din birou. De data asta, Joseph va fi nevoit să vină el s-o caute, după ce va fi isprăvit ce avea de făcut. Ea mai avea doar cîteva lucruri de împachetat.

Încă vreo cîteva săptămîni, se rugă ea în gînd, pe cînd se îndrepta spre ascensoare. Doamne, scoate-mă întreagă de aici, mai dă-mi două săptămîni și pe urmă totul se va termina.

Se va termina cu adevărat.

Ușa se deschise ușor, în sunetul plăcut al unui clopoțel.

Făcu un pas și încremeni pe loc.

Liftul era gol. Vedea că era gol și totuși nu se putea convinge să intre acolo.

Lăsînd să-i scape un geamăt de frustrare, renunță și o luă pe scara de incendiu, ținîndu-și strîns haina la piept, blestemîndu-și propria slăbiciune, dar simțindu-se ciudat de recunoscătoare pentru păcănitul răsunător al tocurilor sale pe treptele din ciment.

DOUĂZECI

Scully hotărî că vacanța ei nu fusese nici pe departe suficientă, că ar mai fi nevoie de cel puțin încă o dată pe-atît.

O mașină a poliției din Marville îi culesese, pe ea și pe Mulder, la numai cîteva minute după ce părăsiseră spitalul, cam pe cînd se oprise și ploaia. Șoferul fusese cît se poate de politicos, dar refuzase să răspundă la întrebările puse de Mulder.

— Vorbiți cu șefii, fusese tot ce scoseseră de la el.

Ceea ce pentru Scully însemna că răbdarea lui Hawks în legătură cu prezența FBI-ului începea să fie pusă la grea încercare.

Acum, mașina se îndrepta cu toată viteza spre oraș și Scully nu-și putea înăbuși senzația că totul se mișca prea repede. Avea nevoie de timp ca să se gîndească în liniște și tocmai timpul îi lipsea. Reacționa mai degrabă decît să acționeze. Altfel n-ar fi acceptat niciodată saltul făcut de Mulder de la camuflajul experimental la cameleonii umani perfect controlați, fără nici o altă etapă intermediară.

Ăsta nu era deloc stilul ei; absolut deloc.

Făcu tot posibilul să-și păstreze echilibrul în momentul în care își pierdu direcția pentru cîteva secunde într-o curbă și își dori să-l fi avut la îndemînă pe Webber. Cînd

șoferul, din nou stăpîn pe volan, îi spuse „Iertați-mă, doamnă“, fu cît pe-aci să-l pocnească.

Nu era deloc stilul ei.

Apoi Mulder se rezemă cu brațele de spătarul scaunului. Nu spunea nimic, dar ea îl simțea foarte prezent, lîngă umărul ei. Un vîrtej de frunze mătură parbrizul și o făcu să clipească iute de cîteva ori.

— Mulder, îmi pare rău de Carl.

El se mulțumi să mîrîie.

Scully își dădu seama că asta făcea parte din problema ei. Nu-l plăcuse niciodată pe Barelli; era necioplit, prea alunecos și prea plin de sine. Dar, pentru motive pe care nu le-nțelesese, Carl fusese prietenul lui Mulder, iar ea nu pronunțase nici un cuvînt de compasiune sau de condoleanțe. Din clipa în care văzuse cadavrul ziaristului, adoptase o atitutide strict profesională.

Nu îngăduise ca asasinatul acela să o atingă.

Prietenul ei era însă atins în mod cît se poate de evident.

— Trebuie să ajungem la Elly, zise el în cele din urmă.

Dana fu de acord și îi ceru șoferului să-i ducă acasă la bătrînă, în loc de secția de poliție.

— Nu știu, zise acesta cu îndoială în glas. Mi s-a spus că...

— Nu-ți face griji, îl liniști Mulder. Luăm totul asupra noastră. Poți să-i spui comandantului că am făcut uz de ierarhie. FBI, federali insistenți, chestii de-astea.

Pentru o secundă, Scully avu impresia că omul va refuza fără să ezite. Pe urmă însă șoferul zîmbi, ridică din umeri și răspunse:

— Cum spuneți dumneavoastră, domnule.

— Atunci dă-i bătaie.

— Țineți-vă bine.

Și Scully avu nevoie de toată forța de autocontrol de care era în stare ca să nu se agațe de bordul mașinii.

Cînd intrară în Marville, traficul se înteți. Cumpărătorii de sîmbătă și plimbăreții făceau tot posibilul ca zona

comercială a orașului să pară cît mai animată. Șoferul o luă pe un drum lateral, o scurtătură care-l ajută să ocolească strada principală, și opri mașina în fața imobilului unde locuia Elly Lang.

— Vreți să vă aștept? întrebă el cu un glas în care se citea speranța.

— Da, îi răspunse ea, deschizînd portiera.

Șoferul luă microfonul stației radio de la bordul mașinii și anunță:

— Maddy, sînt Spike. Sîntem acasă la Doamna cu Duhurile. Poate că, știu și eu, șeful ar vrea să vină pînă aici, ce zici?

— Am să-i spun, se auzi o voce prin radio. Vezi ce faci.

— O să văd, zise el, agățînd microfonul la locul lui.

— Asta-i tot? întrebă Mulder, oarecum dezamăgit.

— Adică, „am înțeles, terminat“ și altele de soiul ăsta? Șoferul clătină din cap. Șefu' nu poate să sufere conversația prin radio. Zice că parcă am fi în filmele polițiste. Izbucni în rîs. Și-apoi, oricum jumate din băieți încurcă termenii. Așa, Maddy înțelege ce spunem și prin urmare... se opri el, ridicînd din umeri.

Scully coborîse deja din mașină și privea fereastra de la intrare.

Perdelele erau trase. Mulder tocmai cobora și el, cînd Dana se răsuci încet pe călcîie și-și duse o mînă la piept.

— Mulder!

Traversă strada în fugă, fără să se ferească de mașini, îndreptîndu-se direct spre părculețul unde Elly Lang ședea nemișcată pe o bancă.

Bătrîna stătea cu fața spre un teren de sport pustiu; era îmbrăcată într-un pardesiu negru și cu o umbrelă neagră pusă într-o rînă deasupra capului.

Nu făcu nici o mișcare cînd Scully o strigă pe nume.

Nu! strigă ea în gînd, sărind peste bordură și alergînd prin iarba udă; la dracu', nu!

— Elly!

Îl auzi pe Mulder în urma ei, venind de undeva din dreapta.

— Elly!

Se prinse cu mîinile de spătarul băncii și se împinse în partea cealaltă, blestemîndu-se în gînd că nu se gîndise la asta mai devreme.

Dacă ajunseseră cumva prea tîrziu, atunci îi va smulge personal lui Tonero medaliile una cîte una și i le va înfige, tot una cîte una, direct în piept.

Deodată, o mînă țîșni de sub umbrelă și Scully abia avu timp să sară într-o parte cînd un jet de vopsea portocalie fu cît pe-aci să o izbească drept în față.

Bătrîna o privi fără să clipească.

— A, tu ești, zise ea și își vîrî tubul de vopsea înapoi în sacoșă. Se vede treaba că-ncep să-mi pierd viteza.

Scully nu știu ce să spună, așa că se mulțumi să dea din cap și să încerce să-și recapete răsuflarea.

— Am crezut...

— Da, zise Elly. Văd.

Privirea ei se opri asupra lui Mulder care li se alăturase între timp.

— Știți, mie n-au să-mi facă rău. Nu mi-au făcut niciodată. Cred că își închipuie că o bătrînă ca mine nu le poate face nimic.

— Doamnă Lang, zise Mulder, ăsta e altfel.

Scully se lăsă să cadă pe bancă și, cu un gest delicat, împinse umbrela mai încolo.

— Doamnă Lang, a ucis cel puțin trei oameni pe care-i cunoșteam. De aceea credem că și dumneavoastră puteți fi în primejdie.

— Nu prea știi mare lucru despre duhuri, domnișoară, mormăi Elly, clătinînd un deget osos în fața lui Scully. Ar trebui să studiezi mai mult. Că ești fată deșteaptă. Ar trebui să-nveți mai mult. Duhurile nu omoară pe nimeni. N-au făcut-o niciodată.

Dana își întoarse privirea spre Mulder, cerîndu-i ajutorul, iar el se lăsă pe vine în fața bătrînei, punîndu-și ușor o mînă pe genunchiul ei, ca să-și mențină echilibrul.

— Doamnă Lang, ăsta este bolnav.

— Ele nu se îmbolnăvesc niciodată.

— Nu e vorba de felul de boală la care vă gîndiți dumneavoastră, zise el, clătinînd din cap și ducîndu-și un deget la tîmplă. Nu e genul ăsta de boală. Duhul acesta nu e la fel cu ceilalți. E...

Înghiți cu greu, luîndu-și mîna de la tîmplă.

— Ăsta e rău, doamnă Lang. Nu găsesc alt cuvînt mai bun.

În clipa aceea, Scully văzu cum pe chipul femeii se nășteau îndoiala și teama. Brusc, păru cu douăzeci de ani mai bătrînă.

— N-ar trebui să stați aici, zise Dana. Ar trebui să mergeți undeva unde e cald. Are să plouă iar.

— Copiii, șopti Elly.

— Nu cred că au să se joace prea mult azi.

Scully se ridică și-și lăsă mîna să alunece de-a lungul pardesiului bătrînei, pînă cînd îi prinse mîna. Degetele femeii tresăriră puternic, apoi se împletiră cu ale Danei, care o ridică încet de pe bancă. Umbrela căzu, uitată, pe pămînt.

Mulder o ridică, în timp ce Scully arătă spre mașina de poliție oprită peste drum.

— Îl vedeți pe omul ăla de colo? N-o să vă vină să credeți, dar numele lui e Spike. Cred că aș putea să-l conving să stea cu dumneavoastră o vreme.

Traversară peluza, ținîndu-se de braț.

— E-nsurat? întrebă Elly.

— Nu cred.

Mulder mergea cu un pas înaintea lor, în așa fel încît să se afle mereu între cele două femei și șofer. Scully îl binecuvîntă pentru asta.

— E un băiat drăguț, remarcă Elly, împingînd aerul cu bărbia în direcția lui Mulder.

— Da. Știu.

Cînd ajunseră în mijlocul străzii, Elly se opri brusc și buza de jos începu să-i tremure.

— E-adevărat ce se zice despre duhul ăsta?

Scully dădu afirmativ din cap.

— Știi, nu sînt încă pregătită să mor.

— Știu, zise Dana, strîngînd-o pe bătrînă de braț. Și nici n-o să muriți.

— Prea ciudat, prea țicnit. Și eu sînt la fel.

Dana zîmbi, cu toate că bătrîna nu-i văzu zîmbetul.

— N-aș zice.

O îmboldi să traverseze strada mai repede.

— Sînteți pur și simplu o femeie puternică. Și ăsta este un lucru bun.

— Și tu ești tot așa?

Scully nu știa ce să răspundă și fu salvată de sosirea lui Todd Hawks. Nu le luă mult timp ca s-o instaleze pe Elly în apartament și încă și mai puțin ca, ajunși din nou pe stradă, să-i povestească lui Hawks bănuiala lor că cineva avînd legătură sau lucrînd în Serviciul de Proiecte Speciale de la Fort Dix era răspunzător de toate crimele care avuseseră loc. Cineva, adăugă Scully, care avea marele talent de a se face neobservat.

— Care se deghizează, vrei să spui? întrebă Hawks.

— S-ar putea spune și așa.

— Un adevărat expert, unul dintre cei mai buni, zise Mulder, preluînd mingea aruncată de Dana.

Apoi surîse, un surîs atît de rapid, încît ea aproape că nu-l observă.

— S-ar putea spune că dă un nou înțeles cuvîntului „iederă agățătoare."

— Ticălos nenorocit, izbucni Hawks, ridicîndu-și privirea spre cer, de parcă ar fi vrut să înfrunte ploaia ce stătea să vină și să-i amplifice starea sufletească mizerabilă. Fir-ar a dracului să fie, numai de asta nu aveam nevoie! Zău că nu.

Clătină din cap și-și ridică privirea spre apartamentul lui Elly. Perdelele erau date la o parte; o lampă era aprinsă la fereastră.

— Dacă nu vă deranjează, puteți să-mi spuneți și mie dacă vă gîndiți la cineva anume?

După glas, comandantul nu se simțea nici amărît și nici înșelat; pur și simplu părea că voia ca totul să se termine cît mai repede pentru ca, în sfîrșit, orașul său să se întoarcă la o viață normală.

— Pentru că, adăugă el sec, tot ce am sînt trei cadavre blestemate, trei familii și cîțiva politicieni locali care-mi freacă ridichea și-mi cer explicații.

Îl privi pe Mulder, apoi ochii i se îngustară.

— Și nu cumva știți, cu totul întîmplător, de ce azi-dimineață, pe cînd mă învîrteam pe lîngă casa lui Vincent, un senator al Statelor Unite a telefonat la mine la birou?

Ah, grozav, își zise Scully; absolut grozav.

În ciuda zgomotului caracteristic circulației din oraș, cartierul era liniștit. Doar cîteva lumini aprinse ici-colo, pe verandă sau la ferestre, un cîine bătrîn și negru, alergînd prin rigolă; o cioară de dimensiuni respectabile, traversînd țanțoșă terenul de sport.

Totul părea să fie încremenit în așteptare.

— Domnule comandant, îi permiteți lui Mulder să folosească stația radio ca să încerce să dea de restul echipei noastre?

— Nici o problemă, răspunse el, zîmbind sec. Cînd am plecat eu, ei erau în drum spre secție, încercînd să dea de voi.

Mulder o chestionă din priviri și ea clătină ușor din cap, așteptînd ca Hawks să se ocupe de stație.

— Am lucrat neglijent, zise ea constatativ. Maiorul e gata să-și ia tălpășița și n-am fost în stare decît să alergăm de la o crimă la alta.

— Restaurantul, sugeră el.

— De ce? se încruntă ea.

— Pentru că mintea lui Hank funcționează cel mai bine în fața unei farfurii cu clătite.

— Mulder, începu ea, dar se opri. Bine, de acord.

Apoi intră grăbită înăuntru, ca să se asigure că Elly era bine. Îngrijorarea ei se potoli cînd îl văzu pe Spike

așezat pe un taburet, cu cascheta pe genunchi și ascultînd cu gura căscată povestea vînătorii de duhuri pe care bătrîna o trăia de-o viață întreagă.

Nici unul din ei nu observă apariția lui Scully în pragul ușii și nu-i remarcă plecarea.

Cînd ajunse din nou pe trotuar, Hawks era lîngă bordură, iar Mulder, instalat deja în mașină, îi făcea semn cu mîna să meargă spre cealaltă portieră deschisă. Comandantul o opri lîngă bara din spate a mașinii.

— Îmi veți spune și mie ceea ce trebuie să știu?

Dana îi promise că așa vor face și apoi rosti o înjurătură printre dinți cînd geanta îi alunecă de pe umăr și bufni de pămînt. Trebuie neapărat să mă controlez, se certă ea în gînd și îi fu recunoscătoare lui Hawks, care se apleca și o ajută să-și strîngă lucrurile împrăștiate pe jos. Fu nevoită chiar să îngenuncheze ca să-și recupereze un pix care alunecase sub mașină, așa că nu fu atentă la glumele proaste pe care le făcea comandantul pe seama genților feminine.

Se apleca, văzu pixul și întinse mîna după el.

După care încremeni.

— Ai nevoie de ajutor?

Ea clătină din cap, se retrase de sub mașină și își vîrî pixul în buzunar. Pe urmă, în timp ce Hawks o ajuta să se ridice în picioare, plăcuța cu numărul mașinii o nedumeri oarecum, așa că înțepeni pînă cînd își dădu seama despre ce era vorba.

— Ascultă, agent Scully, dacă s-a întîmplat ceva...

— Nu. Nu, mulțumesc, mă simt bine, zise ea, refuzînd mîna întinsă. Pur și simplu mă gîndeam la ceva, atîta tot.

Știa că Hawks nu o credea, dar nu reușea să-și imagineze întrebarea cea mai adecvată.

— Mulțumesc, încheie ea, strecurîndu-se în mașină.

Imediat ce se instală, Andrews se întoarse spre ea, întrebînd ce urmau să facă. După părerea ei, nu făceau

decît să meargă pe propriile urme și căscă ochii mari cînd Scully îi spuse:

— Exact. Tocmai de-aia mergem la restaurant, comandăm un prînz care să dureze cît mai mult și punem lucrurile la punct, mai înainte să începem să ne împiedicăm unii de alții.

— Și cu duhul nostru cum rămîne? întrebă Mulder.

— Duhul nostru are să stea liniștit pînă diseară, răspunse Scully.

DOUĂZECI ŞI UNU

În ciuda zilei întunecate, „Hanul Reginei“ era slab luminat și în restaurant părea că se lăsase seara. La bar, doi clienți citeau ziarul; o familie de șase persoane ocupa ultimul separeu. Unul dintre copii le povestea tuturor celorlalți filmul pe care-l văzuse în dimineața aceea la televizor, susținîndu-și povestea cu efecte sonore explozive și fragmente de dialog. Un picolo mătura podeaua care și-așa strălucea de curățenie. În parcarea de lîngă han, un camion făcu, fără să se grăbească, o întoarcere de 180 de grade, provocînd un val de claxoane furioase.

— Încă o zi liniștită la țară, zise Mulder cu un aer ursuz.

Stătea lîngă fereastră, înghesuit într-un colț; pardesiul îi îmbrăca spătarul scaunului. Cu toate că zvîcnetele dureroase din cap care-l împiedicau să se concentreze dispăruseră, durerea din coaste refuza să-l lase în pace. Se foi pe scaun și crezu că își găsise locul, dar o înțepătură neașteptată îl făcu să-și schimbe din nou poziția.

Ceilalți păreau să nu observe nimic din problemele lui.

Hank se așeză vesel în fața lui Mulder și atacă o friptură împodobită cu toate garniturile și condimentele care-i trecuseră prin minte, în timp ce Andrew și Scully se mulțumiră cu cîte o salată. Lui Mulder nu-i ieșeau din cap clătitele cu șuncă, așa că își impuse să comande doar un

sandviș. Două secunde mai tîrziu, uitase cu totul ce comandase.

Camionul termină manevrele de întoarcere.

Puștiul terminase și el de povestit filmul, în rîsetele și aplauzele familiei.

Mulder se foia pe scaun.

— Știți ce-a zis W.C. Fields despre copii?

Licia îl întrebă cine fusese W.C. Fields.

— Nu m-am sclerozat, să știți, se adresă el chipului înnebunitor de lipsit de expresie al lui Scully. Zău. Nu m-am sclerozat.

— Mănîncă, Mulder, îi ordonă ea. Avem de lucru.

Fiecare își văzu în liniște de mîncarea din farfurie. Cînd terminară și masa fu din nou curată, Scully își scoase pixul și se uită la Mulder, care o lăsă să înțeleagă, printr-o mișcare a capului, că regia spectacolului îi aparținea ei: *ești invitata mea.*

Familia din separeu plecase.

Cei doi bărbați de la bar plătiră și dispărură și ei.

— Pierce, începu Scully, înțepînd ușor cu pixul șervețelul de hîrtie din fața ei, a fost omorît într-o sîmbătă seară. La fel și caporalul Ulman. Scenariul a fost aproape identic pînă aseară.

Tăcu preț de o clipă și Mulder îi fu recunoscător că nu pomenise numele lui Carl.

— Bănuiala mea e că și doctorul Tymons a fost omorît. Probabil cîndva în cursul zilei de ieri.

Le povesti și celorlalți ce văzuse cu Mulder la Walson după plecarea lor, dar nu le dădu răgaz să comenteze.

— Proiectul, oricare ar fi fost el, s-a isprăvit.

— Deocamdată, interveni Mulder.

— Așa este. Deocamdată. Și nu avem prea mult timp la dispoziție.

Ciocăni iar cu pixul în șervețelul de hîrtie.

— Toate morțile au fost provocate în același mod: beregata tăiată adînc. Asta nu e un atac de profesionist. Violența lui... precum și faptul că a venit din față, nu din spate... Trase aer în piept și clătină din cap. E ceva

aproape de psihopat. Iar forța loviturilor indică, destul de probabil, că autorul e un bărbat. Dar, adăugă ea cînd Mulder deschise gura să comenteze, se poate să fie și o femeie, mă rog. În ziua de azi, multe femei fac gimnastică, cursuri de autoapărare și alte chestii de-astea. Nu putem exclude ipoteza.

— Ceea ce-nseamnă, observă Andrews cu o voce acră, că am redus cîmpul suspecților la vreo opt-nouă mii de oameni, corect?

— Incorect.

Mulder se ridică în picioare, cu ochii țintă la mîzgălelile făcute de Scully pe bucata de hîrtie.

— În timp ce Pierce s-ar putea să fi murit doar pentru că se afla unde nu trebuia atunci cînd nu trebuia, e clar că celelalte morți au legătură una cu alta. Caporalul lucra pentru maiorul Tonero — deși nu putem să garantăm că era la curent cu tot ce se întîmpla acolo. Apoi Carl Barelli punea în dreapta și-n stînga întrebări despre duhuri, iar doctorul Tymons era șeful Proiectului.

Dana scrise numele lui Tonero și îl încercui cu pixul.

— Și eu cred că Mulder are dreptate. Proiectul e în primejdie și duhul face curățenie. De-asta am pus pe cineva să stea în permanență cu doamna Lang.

Scully încercui acum numele lui Rosemary Elkhart.

— Ipoteza asta are și un mobil. Să ascundă greșelile. Să îngroape probele compromițătoare. În înțelesul exact al termenilor.

— Dar dacă Tymons este într-adevăr mort, întrebă Webber, asta nu pune definitiv capăt Proiectului?

— O, nu. Nici pe departe. Indiferent de ce crede maiorul, acum șeful este doctorul Elkhart. Nimic din ce-am spus acolo în birou nu a tulburat-o, în timp ce maiorul nu juca teatru decît parțial. Așa că eu presupun că a pus mîna pe dosare și nu mă îndoiesc că e capabilă să pună pe picioare cît de curînd un nou centru.

— Știi, în fond, poate că ea a pus totul la cale, interveni Andrews, aplecîndu-se înainte. Săptămîni întregi. Poate chiar luni. Poate că anumite părți ale Proiectului

sînt deja gata, nu? Vreau să zic, terminate. Poate că nu vrea să împartă gloria cu nimeni.

— Cred că aici nu încape nici un „poate“, Licia, zise Scully, subliniind iar numele doctorului Elkhart.

— Atunci ea e autorul! exclamă Webber.

— Cum? Crezi că ea e duhul de care se vorbește? clipi Mulder.

Webber dădu afirmativ din cap, apoi păru că se îndoiește, pentru ca, în cele din urmă, să miște neputincios din mîini.

— Mi s-a părut că e o idee valabilă, zise el, luminîndu-se la față. Dar ar fi putut conduce din umbră toată afacerea. Vreau să spun că ar fi trebuit să știe cine reprezenta o amenințare și cine nu.

— Seri de sfîrșit de săptămînă, le aminti Scully, zîmbind. Numai seri de sfîrșit de săptămînă.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Andrews, încruntîndu-se. Că restrîngem cîmpul suspecților doar la cei care sînt liberi în weekend? Clătină din cap. Scutește-mă de chestia asta, bine? Împinse la o parte șervetul de hîrtie din fața ei. Știți, de exemplu, cîte trupe sînt staționate la Fort Dix? Și fiecare dintre ei...

— La dracu'! exclamă Mulder.

Scully tresări, iar el se scuză printr-un gest rapid, dar urmase deja drumul arătat de ea, marcase indicatoarele și, cu cît se gîndea mai mult, cu atît își dădea seama că știa răspunsul.

— Poftim? întrebă Webber neliniștit.

— Louisiana, răspunse el, adresîndu-i-se de fapt lui Scully.

Tot ce fu ea în stare să facă fu să-l privească.

— Tipul din Louisiana se presupune că a dispărut în mijlocul unui manej de circ. A intrat într-o mulțime de oameni fără să mai iasă din ea. Și totuși era acolo, Scully. Numai că nu mai avea aceeași înfățișare.

— Și de unde știi chestia asta?

Brațul stîng al lui Mulder se odihnea pe spătarul scaunului, obligîndu-l să se întoarcă spre Dana.

— Vei fi fericită să afli că nu cred că tipul a dispărut pur şi simplu într-un vîrtej de rumeguş. Trebuie să fi fost acolo; atîta doar că arăta diferit. Poliţia căuta un anumit lucru şi nu a văzut nimic altceva în jur.

— Bine, deci lucrurile nu erau ceea ce păreau a fi. Şi care e legătura cu povestea de acum?

— Fantome şi duhuri, Scully. Fantome şi duhuri.

— Adică? întrebă Andrews îndărătnică.

Adică, în momentul ăsta, cîmpul suspecţilor noştri s-a redus în mod considerabil.

Rosemary îi suportă o bună bucată de vreme fîţîiala interminabilă şi patetismul sforăitor. Pe urmă însă ocoli biroul şi zise:

— Joseph.

El n-o luă în seamă.

— Trăsni-i-ar Dumnezeu. Ai văzut cum mi-au vorbit? Cine dracu' au ăştia impresia că sînt?

— Joseph.

El clătină exasperat din cap.

— Asta-i prea mult. Pur şi simplu prea mult.

Faţa i se înroşi. Trase un şut într-una din cutiile de carton.

— Şi mi-am mai rătăcit şi cheile! Isuse Cristoase, Rosie, lumea asta a înnebunit de tot!

Ea se rezemă de birou.

— Ticăloşii ăia nenorociţi n-or să scape — repet, n-or să scape aşa de uşor! Am să-l sun chiar eu pe afurisitul ăla de senator şi...

— Joseph!

El se răsuci pe călcîie şi veni în faţa ei cu pumnul ridicat, dar ea nici nu clipi. Îşi îmblînzi doar expresia feţei şi-i făcu semn cu un deget îndoit.

— Joseph.

Avea un glas grav, din gît.

— Joseph.

Pieptul lui se ridică şi coborî, pumnul îi tremură şi se dădu la o parte.

— Joseph, n-ai de ce să-ți faci griji.
— Poftim? Cum dracu'...
— N-ai de ce să-ți faci griji, repetă ea.
De data asta, se apropie suficient de mult pentru ca ea să-i așeze o mînă pe umăr.
— Am luat de jos tot ce ne trebuia. Tot ce ne trebuie de pe-aici e gata împachetat și gata de expediat.
— Da, dar...
Ea îi puse un deget pe buze.
— Și lucrul de care ai nevoie se află tot aici.
Îl sărută iute și cu blîndețe, adunîndu-și puterea de autocontrol care-i mai rămăsese ca să nu-i tragă o pereche de palme.
— Ai la tine ordinele?
El se aplecă pe lîngă ea, trase sertarul din mijloc și scoase un dosar pe care i-l dădu.
— Semnate și ștampilate, Rosie.
— Bun, zise ea, strîngînd dosarul la piept. Acum putem, dacă vrei, să uităm cu totul de subsol, pentru că nimeni altcineva nu va vedea ce e acolo săptămîni sau poate luni întregi. Sau, dacă vrei, putem să-l punem pe căpitanul ăla de la batalion să facă curățenie. În fond, pentru ce există soldați pe lumea asta?
— Eu zic să lăsăm totul în plata Domnului.
Roșeața din obraji și de pe frunte dispăruse. Maiorul pufni ușor și-și reintră în rol.
— Și zic să nu așteptăm pînă mîine dimineață.
— N-am nimic împotrivă.
— Pot să fac rost de un avion chiar în noaptea asta.
Ea se gîndi o clipă, apoi aprobă în tăcere.
— Să nu fie totuși prea tîrziu. Vreau să ajung acolo la o oră care să-mi permită să dorm și eu ca lumea.
Expresia de pe chipul lui o făcu să se înfioare.
— Da' cine zice că o să dormim?
— Eu zic, blegule.
Îi trînti o palmă jucăușă pe umăr, se strecură pe lîngă el și se îndreptă spre ușă.

— Dormim, pe urmă mergem să-i vedem pe cei cu care trebuie să stăm de vorbă, tu îți iei permisia aia despre care am tot vorbit și abia după aia... cine știe?

— Bine, Rosie, bine, rîse Tonero, apoi se încruntă. Dar cum rămîne cu...

— M-am îngrijit de toate, iubitule, îl întrerupse ea și-și luă haina de pe scaun. N-a fost nevoie decît de un simplu telefon.

Acestea fiind zise, îi făcu un semn cu mîna, își mișcă pieptul într-un mod îmbietor și ieși din încăpere, mai înainte ca el să se poată gîndi și la altceva. Nu încăpea nici o îndoială că maiorul avea să facă toate aranjamentele necesare; în privința asta, avea o încredere neclintită în el. În schimb, în ceea ce privea zborul cu avionul... niciodată n-o deranjase să călătorească de una singură.

În apartamentul lui Elly Lang, telefonul prinse deodată să zbîrnîie.

Mulder știa că Scully va trage de hățuri mai înainte ca starea de agitație să pună stăpînire cu totul pe el. Cu toate acestea, nu-și putea stăpîni mișcarea mîinilor care alergau bezmetice de la însemnările făcute pe fața de masă din hîrtie la sandvișul neînceput din farfurie și care desenau în aer diagrame pe care numai el le înțelegea.

— Mai întîi civilii.

Cu un gest și o privire, se asigură că ceilalți îl ascultau cu atenție.

— Fără maiorul Tonero, doctorul Elkhart nu are nici o influență asupra personalului militar. Iar Tonero nu va folosi militari la experiențele legate de proiect. Un eventual eșec l-ar face să piardă biletul pentru nu știu ce alegeri pe care speră să le cîștige cînd se va retrage din armată.

Hank rămase cu gura căscată de uimire.

— Cum...

— În al doilea rînd, noi.

Mulder o atinse pe Scully pe umăr ca să-i rețină atenția și își întoarse privirea spre Andrews.

— Duhul nu a aflat prin magie locul unde urma să ne aflăm noi ieri. Chestie valabilă și pentru Carl Barelli.

Se scărpină în cap, apoi își aranjă părul cu mișcări nerăbdătoare.

— Cineva ne cunoaște. Cineva știe unde ne aflăm secundă de secundă.

— Ei, pe dracu'! zise Hank. Cineva care știe chiar și ce am mîncat la micul dejun?

Mulder făcu tot ce putu ca să-l împiedice pe tînăr să sară de pe scaun.

— Exact, spuse Scully, făcînd ochii din ce în ce mai mari. Și aseară ea trebuia să aibă o întîlnire cu el. Așa scria în carnetul lui de însemnări.

Scully ieși din separeu și-și luă poșeta.

— Trebuie să stăm de vorbă cu ea chiar acum, mai înainte să...

— Categoric, fu de acord Mulder. Dar nu pentru motivul la care te gîndești tu.

— Dar nu se poate altfel, protestă Andrews. Dumnezeule, totul se potrivește. E singură, deci vine și pleacă cînd vrea și nimeni nu-i ține socoteala, are tot echipamentul ca să-și păstreze forma...

Îl înhăță pe Webber de braț ca să-l scoată din separeu și începu să ridice vocea.

— Ea...

Scully o reduse însă la tăcere cu un gest tăios al mîinii, fără să-l scape din ochi pe Mulder.

— Prin urmare?

El se mișcă și mai încet, clătinîndu-se din cauza loviturii de sub coaste și tîrîndu-și pardesiul după el.

— Nu pleacă nicăieri, Scully, zise el, împungînd aerul cu bărbia în direcția ferestrei. Afară e încă lumină.

Cu o mișcare a capului îi trimise pe ceilalți înainte, iar cu o mînă o ținu pe Scully în loc.

— Nu e ea, zise el cu glas scăzut.

— De unde știi?

Mulder clătină din cap — *am să-ți spun mai tîrziu* — și, folosindu-se de alte semne, îl puse pe Webber să le acopere spatele și pe Andrews să stea afară.

— Nu știu ce să zic, spuse Scully, urmîndu-l în biroul recepției.

— Trei împotriva unuia singur? observă el, apăsînd pe soneria de la intrare. Haida-de, e cam mult, nu crezi?

— E o psihopată, îi aminti ea cînd apăsă iar pe buton. Și are și forță fizică, Mulder.

Mîna ei se furișă în poșetă și nu mai ieși de-acolo. Mulder apăsă încă odată pe sonerie, apoi ocoli biroul și desfăcu draperia din mărgele.

— Doamnă Radnor?

Scara din stînga era în întuneric. În încăperea din spate se auzeau frînturi de melodie, așa că porni în fugă pe micul culoar care ducea într-acolo.

— Doamnă Radnor!

Intră în camera unde proprietara motelului împingea furioasă pedalele unei biciclete medicale, cu căștile pe urechi, ascultînd muzică de pe un casetofon agățat de ghidon. La apariția lui femeia tresări speriată, iar ochii i se măriră de uimire cînd o văzu și pe Scully cu pistolul în mînă.

— Ce dracu'?

Își ridică o mînă, în timp ce cu cealaltă își scoase ușor căștile de pe urechi și opri casetofonul.

— Domnule Mulder, ce se-ntîmplă?

— Nu păreți prea afectată de ceea ce i s-a întîmplat lui Carl Barelli, observă Scully, fără să miște mîna în care ținea arma.

Doamna Radnor încercă să spună ceva, dar nu fu în stare; continua să îl privească pe Mulder, cerîndu-i și ajutor și explicații. El prinse ghidonul bicicletei cu amîndouă mîinile și se aplecă spre ea.

— Doamnă Radnor, nu am timp să vă explic, dar trebuie să știu ceva.

— Hei, motelul meu e curat, zise ea. Nu puteți...

— Frankie Ulman.

— Eu... ce-i cu el?

— I-ați spus agentului Andrews că l-ați văzut pe caporal venind destul de des aici cu o femeie.

Proprietara motelului confirmă printr-o înclinare a capului și își întinse amîndouă mîinile spre prosopul în care își înfășurase gîtul.

— I-ați mai spus și că nu știați cine era femeia aceea.

— Păi... da.

— De ce?

— Mai întîi pentru că nu aveam timp.

Încercă să izbucnească în rîs, fără prea mare succes, de altfel.

— Era așa de grăbită, că nu cred să fi stat de vorbă mai mult de cinci-zece minute.

Mulder se încruntă, dar pe urmă se răzgîndi.

— Ați mințit, doamnă Radnor, zise el prudent, zgîlțîind ușor bicicleta cînd ea începu să protesteze. O cunoașteți foarte bine pe femeia aceea. Cunoașteți aproape pe toată lumea de pe-aici, așa că o cunoașteți și pe ea.

Ea își tamponă fața cu prosopul. Era o tactică clasică de temporizare, care dură pînă cînd Scully își drese glasul și se asigură că gazda lor își aducea aminte de existența pistolului.

— Știți, nu vreau să le fac oamenilor necazuri. Nu e bine pentru afaceri. Se află și pe urmă...

— Doamnă Radnor, insistă Mulder, nu avem timp de-așa ceva, bine? Vă mai întreb o singură dată: cine era femeia aceea?

Cînd auzi răspunsul, se răsuci pe călcîie.

— Scully, du-te după mașină și după Webber.

Se întoarse apoi din nou spre Babs Radnor.

— Doamnă Radnor, vreau să vă cer un serviciu.

— Poftim? întrebă ea, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

El zîmbi și se îmblînzi aproape imediat.

— Am nevoie să-mi împrumutați mașina dumneavoastră.

— Poftim? întrebă ea din nou, aproape strigînd.

Dumnezeule, femeie, își zise el, n-ai vrea să-ncetezi...

— S-o rechiziționez, adăugă el iute. Trebuie să vă rechiziționez mașina.

— Phii, exclamă ea, înseninîndu-se la față. Ca-n filme.

— Chiar așa.

O luă de braț și o trase ușor de lîngă bicicletă.

— Exact ca-n filme.

— Dar aveți două...

— În cealaltă s-a tras cu arma. Știți asta, nu?

Emoționată și agitată, Babs Radnor își întoarse poșeta pe dos, găsi de cheile de la mașină, dar le vîrî la loc.

— Are să se tragă și în asta?

— Sper din tot sufletul că nu, zise el sincer și îi smulse cheile din mînă, ca să nu-i dea voie să se răzgîndească, după care o luă la fugă.

— Și dacă are să se tragă? strigă ea în urma lui.

— Are să vă cumpere președintele una nouă! răspunse el, strigînd la fel de tare.

Apoi țîșni pe ușa de la intrare, dar se prinse de marginea ei ca să se întoarcă înăuntru preț de o secundă.

— Roz, răcni doamna Radnor. E Cadillacul roz din spate.

Roz, își zise el, rupînd-o din nou la fugă; nemaipomenit.

Chiar în clipa aceea se porni furtuna. Și încă ce furtună!

DOUĂZECI ȘI DOI

— Vincent?

Scully se agăță cu amîndouă mîinile de bordul mașinii cît timp Mulder ieși, în scîrțîit de roți, din parcare. Cadillacul avu nevoie doar de o secundă ca să se așeze pe asfaltul lunecos, lăsînd curînd în urmă motelul Royal Baron pierdut în vîrtejuri de ceață.

— Polițista Maddy Vincent?

Webber și Andrews veneau în spate, mașina lor nefiind decît o pată de lumină desenată de faruri.

Cu toată furtuna, Mulder nu se obosi să-și verifice viteza. Celelalte mașini de pe șosea n-aveau decît să se dea la o parte din fața lui. Avea și așa destulă bătaie de cap ca să vadă ceva prin ploaia asta cumplită.

— De-asta a vrut Carl să stea de vorbă cu ea, explică el. Voia să afle ce credea că știe polițista Vincent despre cine unde era atunci cînd s-a petrecut fiecare crimă.

Bombăni cînd mașina amenință să derapeze.

— Cine altcineva mai este la curent cu locurile unde se pot afla toți polițiștii de la secție, Scully? Cine altcineva mai știa unde urma să ne aflăm noi ieri?

— Mulder, nu-i de-ajuns.

Atîta lucru știa și el.

— Vezi ce faci.

— Hm?

— Acolo, în pădure, duhul mi-a spus „Vezi ce faci". Exact înainte să fiu făcut fărîme. Azi dimineață, pe cînd ne întorceam de la Toreno, Vincent i-a spus lui Spike să aibă grijă ce face.

Îi aruncă o privire rapidă Danei.

— Era aceeași voce, Scully. Absolut aceeași voce.

Traversă în trombă o baltă de lățimea șoselei, trimițînd un val de apă drept în parbrizul mașinii care venea în urma lor.

Furgoneta din față îi împroșcă și lui parbrizul, așa că puse ștergătoarele să lucreze cu viteză maximă.

Era aproape suficient.

Cu coada ochiului o văzu pe Scully cum își schimbă poziția pe scaun, în așa fel încît să poată vedea în același timp și starea drumului, și pe el.

— Machiajul, zise ea, dîndu-și seama în sfîrșit. Soluția de calamină. Este...

El o ascultă cum mormăie ceva mai mult pentru sine și cum își ține respirația, în timp ce el claxona disperat, trecînd precum o rachetă pe lîngă un camion.

Acum Scully adulmecase urma.

— E pe ducă, gîndi ea cu voce tare. Oricare ar fi tratamentul pe care i-l aplică, e pe ducă. Dacă... dacă funcționează normal, atunci trebuie să fie în stare să revină la culoarea normală fără efecte remanente. Numai că lucrurile nu stau așa, Mulder, lucrurile nu stau așa și trebuie să ascundă chestia asta într-un fel sau altul.

El nu avu nici un argument împotrivă.

Proiectul eșuase și bănuia că nu se întîmpla pentru prima dată. Mulder mai bănuia și că Elkhart și Tymons se apropiaseră mai mult ca niciodată de rezultatul dorit, ceea ce explica de ce doctorul și maiorul se pregăteau de plecare.

Aveau să încerce din nou.

Și tot nu-și putea alunga din minte imaginea unor armate de umbre ce se furișau prin noapte.

O nouă mașină apăru în fața lor și farurile roșii din spate se aprinseră în clipa în care șoferul apăsă pe frînă.

Mulder mormăi furios și alunecă iute pe banda alăturată fără să micșoreze viteza, smucind nebunește de volan. Farurile orbitoare ale unei furgonete ce venea din sens opus îi albiră parbrizul.

Era prea tîrziu ca să mai încetinească.

Se legănă pe lîngă mașina din dreapta, luptîndu-se cu dorința încăpățînată a roților de a-i duce în pădure și ignorînd complet urletul înspăimîntat și furios al claxonului celeilalte mașini. Cadillacul se zdruncină din încheieturi cînd sări peste o groapă și reveni pe șosea.

— Mulder, zise calm Scully, nu ajutăm pe nimeni dacă murim.

O privi cu niște ochi în care mai-mai că se citea panica.

— Dumnezeule! strigă el, izbind cu palma în volan. Elly! Dacă face curățenie... Elly!

— Bine, dar cum?

— Vincent e dispeceră. Prin urmare, n-are decît să dea un telefon sub un pretext oarecare și să-i spună lui Spike să facă nu știu ce comision. Și în felul ăsta Elly rămîne singură.

Mulder frînă brusc și coborî din mașină mai înainte ca motorul să se fi oprit. Ud leoarcă în doi timpi și trei mișcări, își ridică brațele deasupra capului și începu să le agite disperat. Mașina pe care tocmai o depășiseră urlă din claxon și trecu mai departe, aruncîndu-i o baltă întreagă pe picioare. Webber însă îl văzu și trase pe dreapta; Andrews coborî geamul de la fereastră.

Mulder se prinse cu mîinile de portieră și își vîrî capul înăuntru.

— Hank, du-te la secție. Află unde e Vincent, du-te pe urmă după ea și așteaptă acolo.

— Vincent? întrebă Webber, nevenindu-i să creadă. Glumești! Vincent?

— Fă ce ți-am spus, Hank, ordonă Mulder. Și fii prudent. Dacă Scully are dreptate și individa a luat-o razna pentru că ceva n-a mers cum trebuia, atunci e clar că n-are să șovăie să taie și vreo două-trei beregate de la FBI.

Nu mai era vreme pentru amănunte. Sări înapoi în Cadillac și apăsă cu toată puterea pe accelerație. Roțile din spate se învîrtiră, aruncînd în jur o ploaie de pietricele și de noroi, pentru a intra apoi la loc pe asfalt.

Mașina lui Webber dispăruse deja în ploaie.

O pală de vînt făcu să zornăie fereastra de la intrare și Elly Lang tresări speriată. Nu intră însă în panică. Avea la îndemînă tubul cu vopsea, bastonul cu măciulie de sidef pe care polițistul Silber îl găsise în dulapul din dormitorul ei și promisiunea lui că nu va lipsi mai mult de zece minute.

Cu toate astea, îi era frică.

Furtuna se oprise brusc, după o așteptare extrem de lungă, iar lumina scăzuse atît de repede, încît îți venea greu să crezi că amiaza era la doar cîteva minute în urmă.

De fapt, nici nu bătuse de amiază, își zise ea. Nu tocmai.

Fusese miezul nopții.

Ora la care duhurile își începeau rondul.

O serie de umbre se strecurau șerpește pe perete în spatele ei, deasupra ei, iar apa din streșini făcea un zgomot ca de tunet.

I se spusese să lase lampa aprinsă, dar, imediat după plecarea lui Stilber, o stinsese. Era mai bine așa. Vedea mai bine afară și spera că oricui altcuiva avea să-i fie greu să vadă înăuntru.

Fereastra zornăi din nou.

Ploaia se întețise și grindina răpăia în geamuri.

Sînt gata, își zise ea; sînt gata.

Apoi se întrebă dacă încuiase ușa din spate.

Rosemary Elkhart rămase în picioare în mijlocul camerei de zi și hotărî că n-avea nici un rost. Intrase abia de cinci minute și nu avusese timp decît să-și scoată pardesiul cînd sunase Joseph, care-i ceruse noi asigurări că reputația lui va fi neatinsă și că nimeni nu va găsi cadavrul lui Tymons ascuns în pădure. Ea își dăduse toată silința, dar acest al treilea telefon o făcuse să se răzgîndească.

Pe omul ăsta nu se putea pune nici un temei.

După atîta vreme, după atîtea baze, garnizoane și instalații prin care trecuseră, făcînd, desfăcînd și refăcînd toate variantele fericite și nefericite ale descoperirii lui Leonard, maiorul Tonero se transformase, efectiv, în ajunul succesului lor, într-un amărît pe care nu se mai putea pune nici o bază.

Adică într-o belea fără pereche.

Mai rău, încă; stătuse în preajma lui suficient de mult timp ca să știe ce însemnau toate astea — renunță la timp, vezi ce faci, acceptă sacrificiile de rigoare și ia-o de la capăt în altă parte.

Împreună cu altcineva.

Se uită cu regret la valizele care așteptau lîngă ușă. Ca să-i dea Cezarului ce era al Cezarului, trebuia să recunoască faptul că Tonero îi cumpărase o grămadă de lucruri frumoase, bijuterii și haine. Pe unele dintre ele le transformase deja în bani gheață în momentul în care devenise evident că această fază a proiectului, nici pe departe perfectă, se apropia de sfîrșit.

O fată nu e niciodată destul de prudentă, își zise ea.

Vezi ce faci.

Renunță la timp.

Și încă ceva:

Călătorește fără multe bagaje.

Ridică sacoșa de jos, verifică încă o dată dacă dischetele lui Leonard se aflau înăuntru, iar apoi trase fermoarul și întinse mîna după pardesiu. Un taxi pînă la Philadelphia era foarte scump, dar considera asta drept o investiție. Numai Dumnezeu știa cîte afaceri particulare existau, nu neapărat doar în țara asta, unde oamenii ar fi fost mai mult decît dornici să-i utilizeze cunoștințele.

Își verifică din nou sacoșa, recunoscîndu-și neliniștea, și ținu să își reamintească și faptul că undeva, pe drumul spre aeroport, trebuia să scape de pistol.

— Bine, zise ea, zîmbind spre camera pe care se pregătea s-o părăsească. În regulă.

În clipa aceea, nu dădea nici o ceapă degerată pe Madeline Vincent. Femeia va trebui să învețe să se apere singură. Pentru puținul timp care îi mai rămăsese de trăit.

Nu apucă să facă nici doi pași, cînd cineva bătu la ușă.

Mulder se porni să-njure și trînti furios cu palma în volan cînd traficul încetinit de furtună îl obligă, în cele din urmă, să reducă viteza.

Dana nu protestă. Fusese și ea contaminată de nerăbdarea lui în asemenea măsură, încît coborî geamul și încercă să vadă dacă era vreo posibilitate să revină pe banda din dreapta. Din păcate, cît vedea cu ochii, mașinile oprite se înșirau de-a lungul trotuarelor, așa că se abținu să-i propună să o ia pe banda rezervată pietonilor.

Dacă ar fi venit cu o astfel de sugestie, Mulder ar fi urmat-o imediat.

— Două cvartale, îi spuse ea. Doar două cvartale.

Imposibilitatea de a comunica cu ceilalți era încă un motiv de frustrare... Dacă ar fi avut la dispoziție o stație radio la bord, l-ar fi chemat pe Hawks și i-ar fi putut verifica pe Webber și pe Silber.

Oftă și își deschise poșeta, ca să se asigure că arma era încărcată și pregătită pentru a fi folosită în orice clipă.

Dar mîna atinse și altceva.

O, Doamne, își zise ea; și avu nevoie de un minut întreg ca să se hotărască ce să facă.

Răpăiala ploii pe capotă o obligă să ridice glasul.

— Mulder...

— Aș vrea să pot zbura, zise el, cu ochii lipiți de parbriz, ca și cum ar fi acceptat absolut orice ca să vadă mai bine.

Ploaia era de-acum atît de deasă și vîntul bătea atît de tare, încît strada părea înecată în ceață.

— Mulder, ascultă-mă.

— Bine. Iartă-mă, zise el, dînd din cap.

— Trăgătorul.

— Poftim? Acum ți-ai adus aminte de el?

Clătină din cap și-și ridică mîna ca să apese pe claxon, dar se răzgîndi și strînse volanul cu atîta forță, încît i se albiră degetele.

— Da, acum, răspunse ea, și așeză pe bord o crenguță de pin, așteptînd apoi ca el s-o observe. S-a prins sub mașină. Sub mașina lui Hank. Am găsit-o cînd am fost la Elly.

— Și?

Mulder nu înțelegea nimic, așa că ridică din umeri.

— Și doamna Radnor n-a stat de vorbă decît cu Licia, asta timp de cinci-zece minute. Deci, Licia încearcă să-ți blocheze fiecare pas din investigația asta. Hank și cu mine am fost singurii care am folosit mașina asta și eu sînt al dracului de sigură că n-am lovit-o și n-am trecut peste nici un copac.

Se opri și privi afară.

— Hawks zice că au găsit locul unde trăgătorul a părăsit șoseaua și a intrat în pădure. Nu era o zonă deschisă.

Mîinile ei interpretau pe genunchi dansul scuzelor.

— Nu i-am citit însemnările, Mulder. Mi-a spus că le are, chiar am văzut cînd le-a pus în servietă... dar nu le-am citit. Și nu le-a adus la tine în cameră.

— Scully...

— Am făcut-o de oaie. La dracu', am făcut-o de oaie.

— Nu, negă el, legănîndu-se înainte și înapoi. Dacă acum aș fi fost mort, atunci da, ai fi făcut-o de oaie.

Ea îi observă zîmbetul.

— Și-atunci aș fi fost obligat să-ți bîntui zilele și nopțile.

— Mulder, să știi că n-ai haz deloc.

— Numai că tu nu crezi în fantome și duhuri.

Grindina se izbea de capotă și sărea pe asfalt.

Scully tresări cînd o mașină fu cît pe-aci să-i lovească în spate.

— Bun, zise el, ce facem acum?

— Ne ocupăm de afacere, răspunse ea fără să șovăie. Și cînd o să isprăvim cu asta, o să ne ocupăm de alte afaceri.

Mulder dădu afirmativ din cap, mîrîi cînd circulația se opri definitiv și, în cele din urmă, își desfăcu centura de siguranță.

— Ia mașina.

Scully dădu să-l prindă de braț, dar fu prea tîrziu.

— Mulder!

El rămase o clipă în mijlocul străzii. Picăturile grele de ploaie îi intrau în ochi, împiedicîndu-l să vadă ca lumea.

— Nu pot să aștept, Scully. Nu pot... Vino după mine cît poți de repede.

Și dispăru. Mașinile din spate își foloseau la maximum claxoanele. Scully se strecură cu greu pe locul șoferului, urmărindu-l pe Mulder cu privirea pînă cînd acesta dădu colțul.

Dacă mai rămăseseră în manual măcar două reguli pe care partenerul ei să nu le fi încălcat, ea nu reușea să-și aducă aminte.

În mintea ei nu era loc decît pentru „Mulder, vezi ce faci. Pentru numele lui Dumnezeu, vezi ce faci“.

DOUĂZECI ŞI TREI

Știa că arăta ca un nebun, alergînd prin ploaie, cu o mînă deasupra capului, și încercînd fără succes să se apare de grindina nu mai mare deocamdată decît bobul de mazare. Mărimea n-o împiedica însă să usture și încă să usture al naibii.

Sprintă, vrînd să traverseze strada, dar coti brusc în momentul în care o minifurgonetă fu cît pe-aci să-l agațe. Alunecă, se izbi de o mașină parcată, sprijinîndu-se însă tot de ea pentru a reveni pe trotuar.

Grindina se opri.

Ploaia nu.

Deși nu dorea așa ceva, se văzu nevoit să se potolească. Lovitura din coaste începuse să-i dea iar de furcă și nu se putu împiedica să-și spună că, probabil, ceva era rupt acolo, înăuntru.

Rezistă, Elly, rezistă, o imploră el în gînd.

La următoarea intersecție făcu o haltă la adăpostul unui copac; se îndoi de mijloc, cu mîinile înfipte în șolduri, cheltuind astfel cîteva secunde prețioase ca să-și recapete răsuflarea. Încă un cvartal, își zise el, răsuflînd cu greu și încercînd să o ia la fugă, supărat însă că nu era în stare să iasă dintr-un ritm nu foarte rapid.

O bucată de beton îl făcu să se împiedice și-l aruncă pe o peluză unde alunecă din cauza ierbii ude, căzînd în

patru labe. Dacă nu se mişca se simţea bine, aşa că trecu ceva timp pînă să se ridice în picioare.

Acum nu mai avea de ales; trebuia să alerge, obligînd durerea să se mute în alt loc care să nu-l deranjeze prea tare.

Ştia că, mai tîrziu, toate aceste puncte dureroase se vor răzbuna.

Vîntul îi zvîrli în ochi o adevărată pînză de apă. Se şterse furios cu mîna, fără să încetinească în curbă. Reuşi să traverseze. Bănuia că Scully, care avea mereu noroc, va ajunge oricum înaintea lui, dar acum măcar se putea mişca, putea să facă ceva, nu doar să înjure traficul aglomerat şi să se simtă neputincios.

Trecură parcă ore întregi pînă la colţul celălalt, iar cînd se opri, fu cît pe-aci să intre în panică.

Nu era bine; nu era strada unde trebuia să ajungă.

Fîşii de ceaţă ca nişte fantome pluteau încet; un canal de scurgere mult prea plin dăduse pe-afară, dînd naştere chiar în intersecţie unui iaz.

Nu era bine şi nu ştia încotro s-o ia.

Pe urmă zări parcul de peste drum, dincolo de cvartalul de imobile. Băncile şi terenul de sport se întrezăreau prin ploaie. Buzele lui se desfăcură — însă nu chiar într-un zîmbet — şi porni mai departe, cu faţa întoarsă spre casele pe lîngă care trecea. Trebuia totuşi să vadă ceva ca lumea.

Maşina de poliţie nu mai era acolo unde o lăsase.

Lampa de la fereastra lui Elly era stinsă.

Pe măsură ce se apropia, îşi încetini paşii. Îşi strecură mîna stîngă în buzunar, apucînd strîns pistolul. Prin faţă sau prin spate? S-o aştepte pe Scully sau să acţioneze prosteşte, de unul singur?

Adevărul era că nu prea avea de ales.

Ajunse pe trotuarul din faţa casei lui Elly chiar în momentul în care claxonul unei maşini începu să ţipe spasmodic. Întoarse capul fără să se oprească şi o văzu pe Scully urcînd Cadillacul pe bordură şi ţîşnind ca o săgeată spre el.

Uneori, ai parte de exact ceea ce-ți trebuie, își zise el, făcîndu-i semn să se ducă la ușa din spate, apoi urcă în goană treptele de la intrare, oprindu-se cu mîna pe clanță.

Deasupra lui, vîntul se jeluia amarnic.

Un zornăit suspect se auzi înăuntrul unui burlan.

Își obligă plămînii să funcționeze normal și păși în vestibul. Conștient că nu avea cum să-i ofere lui Scully timp suficient, își încetini ritmul, se furișă pînă la ușă și își lipi urechea de lemnul jilav.

Nimic; furtuna acoperea toate celelalte zgomote.

Încercă clanța, clipi iute din ochi în clipa în care aceasta cedă, mormăi un *la dracu'* și apăsă cu toată puterea, împingînd ușa cu umărul.

În camera de zi era întuneric; încăperea pustie nu primea decît lumina cenușie filtrată de fereastra de la intrare. Umbrele ploii jucau pe mobile și pe covor. Un baston cu măciulie de fildeș zăcea pe podea, în dreptul canapelei.

Nici în bucătărie și nici în dormitor nu se zărea vreo lumină.

Alese bucătăria.

Străbătu micul culoar care ducea pînă acolo, lipindu-se aproape cu totul de perete. Din cîte vedea el, nimeni nu era așezat la masa din mijlocul încăperii, iar la ușa din spate nu se profila nici o umbră.

Șuvițe de apă i se prelingeau din păr pe sub guler de-a lungul spinării.

Un fior scurt îi zgribuli umerii.

Se apropie și mai mult, îndreptă pistolul spre tavan, își adună toate forțele, numără pînă la trei și trecu brusc pragul bucătăriei, măturînd cu țeava pistolului întreaga încăpere.

Nimeni.

Se întoarse spre camera de zi, dar auzi în urmă un zgrepțănat; se răsuci în loc exact în clipa în care Scully intra pe ușa din spate. O clătinare categorică a capului îl lăsă să înțeleagă că nici afară nu era nimeni. Nici urmă de Elly.

Sau de duh.

Fără cuvinte, mîinile lui îi spuseră Danei că trebuia să verifice dormitorul. Ea confirmă printr-o nouă mișcare a capului. El porni iar de-a lungul culoarului, ștergînd cu umerii tapetul de pe pereți.

Ascultau atent, dar auzeau doar vîntul și ploaia.

Cînd o simți pe Scully în spate, străbătu culoarul din patru pași. Întunericul dinăuntru nu-i permitea să vadă decît tăblia de alamă de la capătul patului.

Timp, își zise el; *nu mai e timp*.

Scully era în dreptul ușii și, la semnul ei, intrară împreună în cameră.

— La dracu'.

Mulder lovi patul cu piciorul.

Camera era pustie.

Ajunseseră prea tîrziu. Elly Lang dispăruse.

Rosemary își potrivi pe umăr cureaua sacoșei, își aranjă reverele pardesiului și clătină din cap.

— Joseph, ești un tîmpit, zise ea.

Deschise ușa și părăsi încăperea.

— Poate că se ascunde, sugeră Scully.

Mulder se îndoia de așa ceva, dar împreună avură nevoie de mai puțin de cinci minute ca să verifice toate locurile unde s-ar fi putut ascunde o femeie de dimensiunile lui Elly; nu fură însă deloc surprinși cînd găsiră peste tot doar praf și tuburi de vopsea portocalie.

Mulder rămase în mijlocul încăperii, lovindu-se absent cu pistolul peste coapsă.

— Gîndește-te, se îndemnă el, gîndește-te!

Scully se apropie de el.

— Fie că a plecat de una singură, fie că a fost luată pe sus. Și eu nu cred că...

Ușa de la intrare se deschise cu un pocnet și amîndoi se lăsară instantaneu în jos, cu armele gata să tragă.

— Hei, nu! strigă Webber, ridicîndu-și mîinile deasupra capului. Doamne, Dumnezeule, oameni buni, eu sînt!

Hank! exclamă Mulder, mai-mai să-l strîngă de gît, după care se îndreptă de șale, coborînd arma. Ești un idiot. Nu te taie capul să acționezi mai bine de-atît?

Webber încerca să vorbească despre mai multe lucruri în același timp.

Iertați-mă. Am văzut mașina și, cum ușa de afară era deschisă, am crezut că... Doamne, Dumnezeule.

Fără să-i privească se lăsă să cadă pe un scaun și se aplecă înainte, cu mîinile atîrnîndu-i între picioare.

Puteam să fiu omorît, știți asta? Cît pot să fiu de prost, era cît pe-aci să fiu omorît.

Scully nu-i arătă nici un pic de compasiune. Stătea în fața lui, lovindu-l ușor cu pantoful în picior.

Unde-i Andrews?

Poftim?

Se uită la ea cu o privire derutată.

– Despre ce vorbești? Era chiar...

Aici, îl completă Andrews din prag, ținînd arma îndreptată spre capul lui Mulder. Exact aici.

Cît ceri ca să mă duci la aeroport? îl întrebă Rosemary pe șofer.

Care aeroport?

Cel din Philadelphia.

Cucoană, glumești? Pe vremea asta?

– Cere cît vrei și îți dau dublu, zise ea, ridicîndu-și geanta. Și pentru întors.

Șoferul clătină neîncrezător din cap.

– Păi, cucoană, nu prea știu ce să zic. Se vorbește că pe ici, pe colo mai sînt inundații...

Ea scoase pistolul.

Ori cîștigi niște bani, ori mori, îi spuse ea zîmbind. Alege.

Andrews se așeză în așa fel încît să-l aibă pe Mulder în bătaia armei, iar peretele să-i protejeze umărul drept. Mulder își ținea mîinile goale și larg deschise pe lîngă corp.

— Nu s-ar zice că te omori cu gînditul.

Andrews ridică din umeri. Nu-i păsa.

— Și de ce-aș face-o? Ai să mori, ce nevoie mai e de atîta gîndire?

— Unu contra trei nu oferă prea multe șanse, zise Scully.

— O, Doamne, mormăi Webber. Simt că mi se face rău.

— A, tacă-ți gura, îl repezi Andrews. Dumnezeule, cum de-ai intrat în Birou e un mister pentru mine.

Armele lui Mulder și Scully se aflau pe măsuță și un salt în direcția aceea nu i-ar fi adus decît un glonț în cap sau în piept. Scully, căreia i se spusese să se așeze pe canapea, nu era nici ea într-o poziție mai bună.

— Uite ce e, zise el. Elly e pe undeva pe-afară, împreună cu duhul.

Webber se prăbuși în față, ținîndu-și un braț în dreptul stomacului. Părea literalmente îngrozit. Era pe cale să vomite.

— Ce-mi pasă mie de o babă? se răsti Andrews. Și dacă ai impresia că mă blochezi aici pînă primiți întăriri, află că te înșeli. M-am uitat și eu la filme, Mulder. Să știi că nu sînt atît de proastă pe cît crezi.

El negă o asemenea idee printr-o clătinare a capului și-și dori ca Webber să nu mai geamă în halul ăla. Nu-și putea auzi gîndurile, iar Andrews se enerva mai mult decît era cazul. Apoi pocni din degete, făcîndu-le pe Scully să tresară și pe Andrews să-și încordeze și mai tare mîna care ținea pistolul.

— Douglas? se încruntă Mulder. Lucrezi pentru Douglas? Firește că da, continuă el, chipul său căpătînd o expresie și mai dură. Pentru că, de fapt, nu faci deloc parte din Birou, așa că mă întreb, în fond, pentru cine lucrează în realitate atotputernicul Douglas?

— Ajunge, zise ea sec.

— O, Doamne, se plînse Webber, pierzîndu-și răsuflarea și alunecînd de pe scaun. O, Doamne, am să mor.

Andrews îi aruncă lui Scully o privire prin care o avertiza să nu se miște, apoi își întoarse arma spre Mulder căruia îi zîmbi de adio.

Mulder se aruncă înapoi cu o fracțiune de secundă înainte să audă împușcătura, adunîndu-și forțele ca să facă față izbiturii și ateriză pe spate, rostogolindu-se apoi spre stînga, chiar în momentul în care își dădu seama că nu auzise zgomotul împușcăturii.

Auzi în schimb strigătul lui Andrews, îi auzi căderea și zgomotul pistolului rostogolit pe podeaua vestibulului.

— Frumos plonjon, îi spuse Scully, care ajunsese deja lîngă masă și își recuperase arma.

Webber se împinse la loc pe scaun și închise ochii, arma lui atîrnînd peste brațul fotoliului.

— Aproape să n-o nimeresc, se adresă el tavanului. Isuse, îți vine să crezi așa ceva? Puțin a lipsit să n-o nimeresc.

Mulder sări în picioare, furios și ușurat în același timp. Dar nu spuse nimic. Își luă arma, o vîrî în buzunar și se aplecă ușor peste cadavrul lui Andrews. Webber n-o ratase; glonțul intrase prin ochiul drept.

— Ai să răspunzi mai tîrziu la întrebări, Hank. Deocamdată rămîi lîngă ea. Și să știi că nu glumesc.

Webber nu crîcni; era palid la față și buzele îi tremurau. Singurul semn că auzise ceea ce i se spusese fu un mic gest al mîinii.

Apoi Scully se uită pe fereastră în direcția parcului și spuse scurt:

— Mulder, parcul.

În secunda următoare, Mulder era la ușă, coborînd treptele de la intrare din trei în trei.

Cea pe care o căutau era acolo, pe bancă, ghemuită sub umbrela ei neagră. Probabil că fusese tot timpul acolo. Obsedat de faptul că trebuia să o găsească în apartament, Mulder nu aruncase nici măcar o privire de cealaltă parte a străzii.

— Elly, te simți bine?

Încetini fuga în clipa în care ajunse pe trotuar și străbătu cu pas normal peluza parcului.

Femeia dădu din cap, dar umbrela fu cît pe-aci să-i cadă din mînă.

— E-n ordine, Elly, o liniști el cînd ajunse în dreptul băncii.

Apoi se aplecă în față și o mîngîie ușor pe genunchi; se ridică și își duse mîna streașină la ochi ca să se ferească de ploaie, în timp ce privea copacii de dincolo de terenul de sport.

Ar putea fi chiar acolo, își zise el; la dracu', ar putea fi oriunde.

— Mulder, zise duhul. Aveam impresia că ți-am spus să vezi ce faci.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Oftă neauzit și privi picăturile de ploaie care explodau pe iarbă. Se uită apoi peste umăr, în timp ce se întorcea în loc fără grabă, clipind mereu din cauza ploii care îi intra în ochi.

Umbrela era aruncată pe jos.

Ea stătea pe spătarul băncii, înfășurată în haina neagră și lungă care-i ajungea pînă la jumătatea gambei; își ridicase picioarele pe bancă și era încordată ca un arc. Părul negru și scurt era adunat sub o căciuliță de lînă; ochii mari, negri, erau ușor încrețiți la colțuri. Mîna stîngă i se odihnea pe coapsă și degetele i se mișcau ritmic; mîna dreaptă ținea baioneta și Mulder zări scînteierea ascuțișului în momentul în care ea își lovi genunchiul.

Era ceva ciudat în întîlnirea asta. Păreau doi prieteni care se întîlniseră întîmplător în parc, într-o zi ploioasă. Atîta că, la sfîrșitul întîlnirii, unul dintre ei avea să moară.

— Nu cred, Mulder, zise ea, ridicînd o sprînceană. Nu eu, în orice caz.

— Ești în stare să citești și gîndurile?

— Nu. Numai că tu ai pistolul în buzunar, iar eu am...

Ridică baioneta.

— Nu e greu să-ți închipui.

Ploaia îi spălase aproape tot machiajul de pe față și loțiunea albă de pe mîini. Pielea era bălțată, ca și cum

femeia ar fi fost pe moarte, gata să năpîrlească în ploaie; în realitate, era doar pătată în cenușiu și negru. Se mai vedeau și bube, în diferite nuanțe de verde, iar lîngă degetele de la picioare ceva aproape roșu.

Acela putea fi sînge.

— Unde-i Elly?

— Nu știu, ridică Maddy din umeri. Am încercat să intru pe ușa din spate și exact atunci am auzit pocnetul ușii de la intrare.

Izbucni într-un hohot de rîs atît de răgușit, încît Mulder simți o durere în gîtlej.

— Habar n-aveam că o doamnă în vîrstă poate să alerge așa de repede. M-aș fi luat după ea, dar norocul a făcut să apari tu.

Privirea ei zbura de colo-colo.

— Spune-i să aibă grijă, Mulder, sugeră Maddy. Oi fi tu rapid, da' un glonț e și mai rapid și să știi că n-are să mă împiedice să fac ce trebuie, ai înțeles?

— Te-am auzit, interveni Scully, de undeva din spatele lui.

— E o prostie, să știi, zise Mulder, desfăcîndu-și brațele. Că mori tu sau că mor eu, n-o să ajute la nimic.

— Eu oricum sînt pe moarte, spuse Maddy cu un glas și mai grav. Chestia asta nu mai funcționează, adăugă ea, întinzînd mîna.

Lui Mulder nu-i veni să-și creadă ochilor cînd văzu că pielea ei își schimba culoarea din verde în crem și iar în verde. Doar încheieturile de la două degete rămaseră întunecate ceva mai multă vreme.

— Ce porcărie, nu? chicoti ea. În loc să ajung celebră, am să ajung moartă.

Mulder nu știa ce să spună. „Te arestez pentru crimă" ar fi sunat îngrozitor de stupid.

Ea chicoti din nou și abia atunci Mulder observă că era nebună — din cabrarea capului, din mișcarea ochilor.

— De ce? întrebă el, făcînd un semn spre pielea ei. N-ai știut cît e de periculos?

— Ba da, răspunse ea, legănînd leneș baioneta. Dar tu știi cam cît cîștigă un polițist într-un tîrg amărît ca ăsta? Și încă un dispecer? Ai idee cît mi-a dat pe lună scîrba aia?

Izbucni iar în rîs, legănîndu-se și întorcîndu-se din nou ca un arc.

— Avea poze, le-am văzut; știu și eu să citesc, am înțeles ce riscam. Și apoi...

Glasul ei se stinse. Mulder așteptă fără să scoată un cuvînt, și nu făcu nici o mișcare cînd ea începu să se joace cu nasturii pardesiului, deschizîndu-i, închizîndu-i, deschizîndu-i iar și lăsîndu-i în cele din urmă așa.

Nu purta nimic pe sub haină și Mulder nu fu surprins să constate acest fapt. Pentru ce putea să facă și pentru ce trebuia să facă, hainele ar fi fost o problemă.

Acum avea nevoie ca Scully să ajungă într-o poziție în care să-l poată acoperi la mișcarea următoare. Trebuia neapărat să se miște. Nu putea să stea aici, așteptînd ca ea să hotărască momentul, și nici nu avea de gînd să o lase să scape. Indiferent cît de rău îi părea pentru ea. Căci îi păru într-adevăr rău cînd o auzi vorbind despre testele din camera de la subsolul spitalului, despre băi și injecții, despre cum îi spiona pe prieteni și pe necunoscuți...

— ...să simți o putere atît de afurisit de mare, Mulder. Puterea.

Buzele i se desfăcură într-un rînjet; dinții îi erau colorați în brun și negru.

— Puterea, șopti ea.

— Maddy, nu face asta, zise el.

— O, mai taci din gură, sări ea, îndreptîndu-și spinarea.

Baioneta luci argintiu din cauza ploii.

— Nu mai căuta partea bună din mine. Nu mai am așa ceva. Și nici nu poți să-mi oferi vreun tratament. Nici tu, nici tu — se întoarse către Scully — nu aveți ce să-mi oferiți.

— Păi, ce-ai zice de ideea de a mai trăi puțin?

Ea începu să rîdă și își aruncă o șuviță de păr din ochi.

— Cine o să mă împiedice? Tu? Ea?

— Pun pariu că Elly a chemat deja poliția. Și știi foarte bine că n-o să stea la discuții cu tine.

— Mare brînză. Pînă atunci o să fiu departe. Nu știi că sînt Femeia Invizibilă?

Privirea ei își schimbă din nou direcția, iar sprîncenele i se încruntară. Scully se dusese puțin spre stînga lui și încerca să treacă acum în spatele ei. Pas cu pas.

— Nu e prea rapidă, să știi.

— Suficient de rapidă, dacă e nevoie, zise el, ridicîndu-și mîna dreaptă.

Maddy se încordă toată.

Mulder știa că momentul așteptat se apropia și, cînd îl recunoscu, își regăsi calmul.

Vîntul o înfioră, făcînd-o să se înconjoare cu brațele; în cele din urmă își lepădă pardesiul.

Mulder nu reuși decît să-și păstreze imobilitatea chipului cînd îi văzu pielea aspră într-un loc, jupuită în altul, cu nori întunecați vălurindu-se pe pîntece.

— Știi ceva? întrebă ea, umezindu-și buzele și măsurînd distanța.

— Ce?

Glasul lui era mereu liniștit și sigur.

— Am învățat foarte multe de la cățeaua aia. Am să i-o spun înainte să moară.

— De exemplu? Ce poți să-nveți din faptul că omori niște oameni?

— Că-mi place s-o fac, rînji ea.

Mulder îi observă îndoirea degetelor de la picioare.

— Te rog, zise el, chiar înainte ca ea să înceapă iar să chicotească.

Exact înainte să sară.

Nu mai avu timp să-și scoată pistolul din buzunar. Se răsuci, evitînd lama baionetei, și trase direct prin pardesiu, alunecînd în același timp pe iarba udă și căzînd pe spate.

Maddy țipă în momentul în care ateriză în patru labe, se roti și încercă să se ridice.

— Stai! ordonă Scully, venind în fugă lîngă ei.

Mulder însă nu se putea mișca și nu se putea ridica în picioare; tot ce era în stare să facă era să o privească pe Maddy Vincent care încerca să fandeze cu baioneta, pentru ca apoi să vrea să alerge tîrîș pînă la el.

— Stai! urlă Scully.

Maddy se rostogoli pe un umăr, ca și cum cineva i-ar fi pus o cizmă în spate, apoi țipă iar, înjunghie pămîntul și se prăbuși, scîncind.

Mulder se ridică în sfîrșit în picioare. Scully se apropie de femeia care zăcea la pămînt; Mulder văzu sîngele care țîșnea de sub brațul ei.

Nu era deloc negru.

Era perfect roșu și nu se mai oprea.

Se aplecă și-i luă baioneta din mînă; își apropie lama de ochi preț de o clipă, pe urmă o puse pe bancă. Scully pipăi gîtul și încheietura mîinii femeii. Apoi se ridică cu greu și își trecu o mînă prin păr. Mulder își scoase pardesiul și îl întinse peste cadavrul duhului.

O privi îndelung, apoi izbucni într-un rîs ascuțit, cînd își dădu seama că se aștepta ca, asemenea Omului Invizibil, și ea să revină la normal; de data asta însă aventura se terminase.

Maddy nu-și mai reveni.

Rămase acolo, în iarbă.

Mulder nu știa de cît timp va avea nevoie pentru a răspunde la toate întrebările, pentru ca Scully să facă tot posibilul și duhul să ajungă pe mîini bune și să fie examinat corect, pentru ca frigul să-l lase în sfîrșit în pace și pentru ca să se simtă și el, odată și odată, perfect uscat.

Abia după unsprezece noaptea reuși să ajungă la „Hanul Reginei" și să privească pierdut la farfuria cu clătite din fața lui Hank Webber.

— Te rog să nu-mi spui că e uluitor, zise Hank.

— Este, dar n-am să-ți spun.

La bar, Scully comandă ceai și cafea, informîndu-se dacă mai puteau mînca ceva la o asemenea oră tîrzie, într-o seară de sîmbătă. Cînd ea se întoarse cu spatele, Mulder ridică un deget ca să-i atragă atenția lui Hank.

— Să nu protestezi. Și să nu mă insulți, încercînd să negi. De cîte ori i-ai telefonat lui Douglas de cînd am ajuns aici, ca să-i spui în cîte rînduri n-am urmat instrucțiunile oficiale?

Webber fu cît pe-aci să se înece cu clătitele, dar pînă la urmă reuși să nu scape furculița din mînă.

— O singură dată.

— Ce?

— N-am putut, răspunse Hank stînjenit. Vreau să spun că... îmi placi. Și nu mi s-a părut că ceea ce faci este într-adevăr greșit.

Mulder zîmbi, întinzîndu-și brațul pe spătarul scaunului.

— Webber, să știi că puțin îmi pasă. Zău că e uluitor.

Se uită pe fereastră, dar nu văzu decît întunericul nopții și ploaia.

— Știi că Douglas e probabil trimis de cineva, să nu mă-ntrebi de cine, și mai mult ca sigur că n-o să-l mai găsim cînd o să ne întoarcem la birou. Știi tot atît de bine că vei fi, probabil, transferat în altă parte după ce ne întoarcem și punem la punct hîrțogăria.

— Evident. Mi-am închipuit. Da' zău că a fost distractiv cît am fost cu voi.

Mulder începu să rîdă, un rîs cam trist, pentru că știa sigur că bietul Hank nu va mai avea prea multă vreme de-a face cu Biroul. „Distractiv“ nu era cuvîntul care să descrie mersul lucrurilor.

— Și, apropo, zise el, cu toată nebunia asta... mulțumesc.

— Nu e nevoie, Mulder. N-am făcut decît ceea ce trebuia să fac.

Și se îmbujoră.

Scully își făcu și ea apariția, chicoti cînd văzu cina lui Webber și începu să se joace cu șervetul, în așteptarea chelnerului.

— Mulder, îți dai seama că a fost o lovitură incredibil de norocoasă, nu? În mod normal, ar fi trebuit să fii mort.

Știa și el chestia asta. Își dăduse seama chiar în clipa în care observase tăietura de pe pieptul pardesiului.

Lama baionetei ajunsese mult mai aproape decît își închipuise el; și sfîșiase stofa hainei.

— Să nu mai încerci niciodată așa ceva.

— Crede-mă că n-am să mai fac.

Își văzură de mîncare într-o tăcere obosită, dar prietenoasă, întreruptă doar de un telefon pentru care Mulder fu chemat la tejghea. Cînd se întoarse la masă, le spuse doar:

— Au găsit cadavrul lui Tonero. Avea o singură împușcătură. Era în apartamentul lui Rosemary Elkhart.

— Și ea? întrebă Scully.

— Dispărută. Fără urmă.

— Au s-o găsească, declară Webber plin de încredere. După weekendul ăsta, jumătate din țară o să fie pe urmele ei. Fii liniștit, Mulder, cazul e-nchis.

— Bănuiesc, zise Mulder, privind printre pîrîiașele de ploaie de pe geamul ferestrei. Bănuiesc.

Scully îl bătu ușor și iute pe umăr.

— Mulder, nu, te rog.

— Firește, zise el, fără să-și întoarcă privirea.

Amîndoi știau că mințea.

Pentru că, își zise el, privind pădurea de dincolo de drum, nu se știe ce se va întîmpla dacă nu o vor găsi.

Ce-ar fi, anul viitor, sau în alt an, într-o zi, cînd mergi liniștit pe stradă, urci treptele de la intrare, stai pe verandă sau aștepți autobuzul, să te trezești că în fața ta răsare un braț dintr-un zid, dintr-un copac sau...

Îndreptă un deget spre fereastră și privi cum imaginea reflectată se întindea înapoi.

....sau dintr-o simplă bucată de geam.

Luminile pîlpîiră o clipă, făcînd ca imaginea aceea să dispară și ea.

Își masă absent brațul, cu ochii ațintiți la farurile unei mașini care dispărea în întuneric.

Nu vom ști niciodată dacă ei sînt acolo...

Armate întregi de umbre vii.

Furișîndu-se prin noapte.

SĂ DESCHIDEM DOSARELE X...

Personajele: Fox Mulder și Dana Scully, FBI. Nonconformistul agenției și partenera aleasă special ca să-l țină din scurt. Misiunea lor: să cerceteze cele mai bizare mistere din America modernă, de la piromani posedați la condamnați la moarte demonici și de la triburile izolate ale indienilor la invaziile extraterestre. Adică exact cazurile pe care Biroul le vrea investigate discret, dar repede, înainte ca lumea să afle ce se întîmplă în realitate și să intre în panică.
Acestea sînt Dosarele X.

"O veritabilă capodoperă. Nu există o serie mai provocatoare și, în plus, are un haz aparte."
Howard Rosenberg, *Los Angeles Times*

"Cea mai incitantă apariție pe micul ecran, dar și în librării."
Dana Kennedy, *Entertainment Weekly*

RAO
International
Publishing
Company

ISBN 973-576-110-6

